

LÁZÁR ERVIN

A NÉGYSZÖGLETŰ KERÉK ERDŐ

TARTALOM

BEMUTATKOZUNK

MAMINTI, A KICSI ZÖLD TÜNDÉR

SZÖRNYETEG LAJOS JAJ DE ÁLMOS

LÓ SZERAFIN LEGYŐZI ÖNMAGÁT

A BÁRÁNYFELHŐ-BODORÍTÓ

VACSKAMATI VIRÁGJA

VACSKAMATI, A NAGY, EGYETEMES, VILÁGMÉRETŰ CSALÓ

A FÁJÓS FOGÚ OROSZLÁN

DÖMDÖ-DÖMDÖ-DÖMDÖDÖM

BIKFI-BUKFENC-BUKFERENC

GYERE HAZA, MIKKAMAKKA

BEMUTATKOZUNK

Én nem bánám, ha néha-néha meglátogatna a Szomorúság. Mondjuk, havonta egyszer. Vagy inkább félévenként. Elüldögélhetne itt. Még be is sötétítenék a kedvéért. Összehúznám magam. És sajogna, sajogna a szívem.

De hogy mindennap eljön! Na nem, azt már mégsem! Hogy felidézze minden: egy ferde tekintet, egy régi tárgy, egy poros fénykép, a szélfújta levelek, az eső, az eldübörgő vonatok zaja. Na nem! Alig merek már kinézni az ablakon. Ott szokott előbukkanni a Szomorúság, a faluvégi dombhát mögül. Hű, komor ám, sötétbarna! Lép egyet, s már a Ráday-kastély tetején van, még egyet, s már itt áll a vasúti kocsmá udvarán; s mi neki onnan az én ablakom! Semmi. Már kopog. „Dehogy eresztlek - gondolom -, dehogy!” Törődik is vele! Átszivárog az ablaküvegen, betelepszik a szobámba. A fekete feketébb lesz tőle, a barna barnább, a pirosok kialusznak, elszürkülnek a sárgák, megfakulnak a kékek, a zöldek, mint a hamu. Reménykedem mindig, hogy nem hozzám jön. Annyian laknak errefelé... És már kopog is, kopp... kopp.

Ma is elég bánatosan kelt fel a nap. „Rossz jel, hű, de rossz jel!” - gondoltam. Nézek a dombhát felé... Akár ne is mondjam: ott komorlott, gomolygott, nőtt, nődögélt. Jött. Kapkodtam a fejem, menekültem volna. De hova?

Az meg ott már lépni készült. Na, néztem riadtan, mindjárt a Ráday-kastély tetején lesz.

S ebben a pillanatban csöngettek. Nagyon vidáman szólt a csengő. Mert az én csengőm tud vidáman szólni, kétségbeesetten, egykedvűen. Aszerint, hogy éppen ki nyomja kint a gombot. Ugrottam, tártam az ajtót. Na, mondhatom! Még az állam is leesett. Egy macskaforma kis figura állt az ajtóban, fekete kalapban, piros ingben, farmernadrágban, a lábán ormóttan bakancs lotyogott-kotyogott. Már nyitottam a számat, hogy ilyesfélét mondjak: „Kicsoda ön, uram, és mit akar?” - de nem jutott rá idő, mert az ott kint rám kiáltott:

- Fussunk!

Eszembe jutott rögtön a Szomorúság. Hej, lehet, hogy már ott kipeg-kopog az ablakomon! Nosza, neki a lépcsőháznak! Ropogott a cipőnk talpa, mint a géppuska, a fordulókban meg csisz-csosz, csisszent-csosszant, aztán megint ripp-ropp, klipi-klapi... De a második fordulóban észbe kaptam. Megálltam.

- Hiába futunk. Úgyis elkap.

Megállt a nagy bakancsú, és szelíden rám nézett.

- Mikkamakka vagyok - mondta. - Hallottál már rólam?

- Még nem.

- Akkor most majd hallasz - hadarta. - Fussunk!

Most már nem aggályoskodtam. Futottam. Ha egyszer Mikkamakkának hívják, nem lehet akárki. Futottunk végig a falun, ahogy a lábunk bírta. A szembejövőeknek kikerekedett a szeme láttunkra. Nicsak, itt fut egy medveforma férfi meg egy gyerekforma macska! Ettől elnevettek magukat. A nevetés ránk is ránk ragadt, a réten már nevetve futottunk.

- Az ott a Négyszögletű Kerek Erdő - mutatott előre Mikkamakka, s tudtam, ha benn leszünk a fák közt, már meg vagyok mentve.

Bent az erdőben aztán kiszuszogtuk magunkat, s megfordultunk. Lássuk csak, hol az a Szomorúság! Ott volt mögöttünk. De már oszladozott, foszladozott, sápadzott, halványodott. Eloszlott lassacskán, mint a köd.

- Köszönöm! - mondtam Mikkamakának.

- Ne köszönd - nevetett Mikkamakka -, ez a dolgom. Most egy pár napig itt laksz velünk a tisztáson, s meglátod, utána nem lesz semmi baj.

- Mi az, hogy veletek? Kikkel? - kérdeztem, miközben elindultunk egy ösvényen az erdő belseje felé.

- Jó társaság, ne félj! - mondta Mikkamakka: - Elsőnek ott van mindjárt Bruckner Szigfrid.

- Az kicsoda?

- Hej, micsoda nagy hírű oroszlán volt! - nézett rám Mikkamakka. - Nem hallottál róla? Artista, főzsonglőr, bűvész, bohóc, balett-táncos. Versengtek érte a cirkuszok.

- Aztán?

- Aztán? - mormogott Mikkamakka. - Aztán megöregedett. Meglassult, meggörbedt, meggyengült. Csak a nagy hangja maradt a régi.

- Nagyhangú?

- Az, az, nagyhangú. De bárcsak mindenki úgy lenne nagyhangú, ahogy ő! Majd meglátod.

- Hogy került ide?

- Öreg volt, nem kellett már senkinek. Rá se néztek a cirkuszigazgatók. „Mit akar ez a kivénhedt fráter?!” - azt kérdezték. Ő meg szomorkodott, csavargott, kujtorgott. Egy szép este kint ült a város szélén, potyogtak a könnyei.

- S akkor jöttél te - mondtam.

- Igen - nézett rám Mikkamakka -, mondtam már, hogy ez a dolgom. Jöttem, és elhívtam ide a Négyszögletű Kerek Erdőbe. Azóta is itt él.

- Kettesben veled.

- Dehogy kettesben. Itt él Ló Szerafin is, a kék paripa. Ő, tudod, kéknek született. Ami nem csoda, mert Ló Szerafin lócsoda. Vagyis hogy csodaló. Csakhogy az emberek nem hisznek a csodákban, a kék lovakban meg még kevésbé. Mosták, dörzsölték, szappanozták, sikálták szegény Ló Szerafint. Persze kék maradt. Erre befestették szürkére, pejre, feketére, sárgára. De egykettőre levedlette a festett szőrt, és újra kéken ragyogott. Akkor aztán minden kezdődött előlről. Majd náthát kapott szegény Ló Szerafin a sok mosdatástól. Megszökött hát, s nekivágott a világnak. Bujkált, vándorolt, igen szomorú volt.

- S akkor jöttél te.

- Igen - mondta gyorsan Mikkamakka. - Meg aztán itt lakik Aromo is.

- Hát ő?

- Aromo nyúl. Ugrifüles, nagyeszű. Úgy is hívjuk: fékezhetetlen agyvelejű. Ő meg, tudod, kint lakott a mezőn. Szabad foglalkozású nyúl volt. Káposztaszakértő. Egyszer hoz ám neki a postás egy levelet. Azonnal jelenjék meg itt meg itt, ekkor és ekkor, mert köteles elvégezni a nyúlfutás-tanfolyamot. El is ment szegény. Egy nagy épületre ki volt írva, hogy Nyúlfutást Oktató Főtanfolyam. Oda kellett mennie. Egy bizottság elé vezették. Kövér, pirospozsgás urak ültek a bizottságban. Aromo éppen mondani akarta, hogy minek tanulja ő a nyúlfutást, amikor... de a főkövér már rá is reccsent: „Na, fusson egy kört!” Aromo futott. „Rettenetes! -

sopánkodtak a bizottság tagjai. - Hogy dobálja a farát, micsoda rossz lábtartás, ezt a gyenge technikát!” Aromo megint mondani akarta, hogy hiszen ő nyúl, de nem engedték szóhoz jutni. Heteken át gyakoroltatták. Nyúlfutásra oktatták a kövérek. De igen elégedetlenek voltak vele. Ilyen rossz tanulójuk még sose volt, ingatták a fejüket, és három hét múlva előhoztak egy teknősbékát. „Na, mutasd meg neki!” - mondták, s a teknősbéka fél nap alatt végigcsoszogott a kerten. „Na, látod, ez az! - mondták a kövérek Aromónak. - Ez az igazi nyúlfutás. Látod, milyen szépen ingatja a fejét, milyen kecsesen rakja a lábát?! Igaz, a gyorsaságát még icipicit fejleszteni kell, de akkor is így fut egy igazi nyúl.” Aromo igen mérges lett, azt se mondta fapapucs, csak zsupsz! átugrott a kerítésen, és uzsgyi neki, ved el magad! Isten veled, nyúlfutásra oktató tanfolyam! A kövérek meg: „Utána, utána, hiszen még nem tud rendesen futni, fogják meg!” De mire kettőt léptek, Aromo farkincája végét se látták. Nosza, vérebeket eresztettek utána. Így találkozott Aromóval. Futott, mint a nyúl, nyomában a vérebek.

- S azóta ő is itt él.

- Ő is - bólintott Mikkamakka. - Meg itt él Vacskamati is. Olyasféle szerzet, mint én - nevetett rám a macskaforma képével. - Bent élt a városban, igen szerette mindenki... csakhogy...

- Csakhogy?

- Kicsit szeleburdi.

- Az igazán nem nagy baj - mondtam.

Mikkamakka elgondolkodott.

- Nem nagy. Bizonyos körülmények között nem nagy - mondta kis hallgatás után. - Na várj, elmondok egy esetet. Volt ennek a Vacskamatinak egy nagyon jó barátja, egy kisfiú. Megbeszélték, hogy délután elmennek moziba. A kisfiú nagyon boldog volt, a megbeszélte találkozóra pontosan megérkezett, még két fagyaltot is vett, egyet magának, egyet Vacskamatinak. Múlt az idő, a kisfiú álldogált a sarkon, a saját fagyaltját elnyalogatta, a másik kezében meg szorongatta Vacskamatiét. De Vacskamati csak nem jött. A fagyalt már olvadozni kezdett, csöpögött az aszfaltra. De Vacskamati csak nem jött. Elolvadt a fagyalt, már csak a lucskos tölcsért szorongatta a kisfiú, de Vacskamati csak nem jött. Mert mi történt? Elindult ugyan Vacskamati a találkozóra, de útközben találkozott egy másik barátjával, aki éppen a Vidám Parkba igyekezett. „Jaj de jó - kiáltotta Vacskamati -, megyek veled!” A kisfiút azon nyomban el is felejtette. Bementek a Vidám Parkba, hullámvasutaztak, gokartoztak, virslit ettek, táncikáltak, s egyszer csak az óriáskerék tetején Vacskamatinak eszébe jut a kisfiú. „Jaj!” - kiáltja, és már ugrik is ki, majd a lábát töri, és fut a megbeszélte helyre. A másik barátja meg nem tudja, mit gondoljon, ő is kiugrik az óriáskerékből, de akkorra Vacskamati már eltűnt a tömegben. Nagyon elszomorodott a másik barátja. Igen nehéz lett a szíve. Vacskamati meg fut a sarokra, de a kisfiú már nincs ott, csak egy szétmázolódott fagyaltpacni az aszfalton. Igen elkeseredett Vacskamati, hogy ő most ekkora bánatot okozott a kisfiúnak is meg a másik barátjának is. Hazament, sírdogált, rídogált. Aztán másnap kezdődött minden előről. Nem múlt el nap, hogy bánatot ne okozott volna valakinek a szeleburdiságával. De legfőképpen magának, mert minden este keservesen megbánta, amit aznap rosszul csinált, és sírdogált odahaza. Akkor aztán...

- Becsöngettél hozzá - mondtam.

- Be - bólintott Mikkamakka. - Elhoztam ide.

- Most is olyan szeleburdi?

- Most is - mondta Mikkamakka -, de azért majd megszereted. Mi is szeretjük mindannyian. Még Nagy Zoárd is szereti.

- Az kicsoda?

- Nagy Zoárd a lépkedő fenyőfa.

- Tud menni?!

- Tud. Azt kérte annak idején egy tündértől, hogy engedje őt vándorolni. Nem akar örökké egy sziklás hegyoldalon állni egy tölgy meg egy bükk szomszédságában, örökké ugyanazt a völgyet nézni, ugyanazt a folyót. „Pedig nincs annál szebb - mondta neki a tündér -, mint háromszáz évig nézni egy völgyet. Egy percig nézni nem érdemes, húsz év nagyon kevés rá, de háromszáz év... az igen!” De Nagy Zoárdnak aztán beszélhetett! „Jól van - mondta a tündér - mehetsz!” Na, el is indult Nagy Zoárd. Megjárta a sivatag homokjait, a tengerek partjait, szigeteken járt, délszaki földeken, jéghideg északon. Talán nincs is olyan hely, ahol Nagy Zoárd ne járt volna. Igen ám, csak hogy egyszer elkezdett sajogni a szíve. Újra látni szeretne volna a völgyet, a folyót, szeretett volna elbeszélgetni a tölgygel és a bükkal. Fogta magát, hazament. Van lába, megtehetné. Otthon aztán úgy érezte, hogy ez nem ugyanaz a völgy, nem ugyanaz a folyó, s a tölgy se meg a bükk se ugyanaz. „Ez nem ugyanaz a hely, ahol születtem!” - kiáltotta, és nekivágott a világnak, hogy megkeresse azt a völgyet, azt a folyót, azt a bükköt és azt a tölgyet. Járt, járt körbe a világban örökké, szakadatlan. De hogy találta volna meg, amit keresett?! Belefáradt, elszomorodott.

- És akkor találkoztatok.

- Igen - mondta Mikkamakka -, találkoztunk.

- Köztetek jól érzi magát? - kérdeztem.

- Járkálhat kedvére, álldogálhat kedvére - mondta Mikkamakka. - Lehet, hogy néha elvágódik.

- Miért nem megy akkor el?

Mikkamakka elmosolyodott.

- Mert tudja, hogy szükségünk van rá. Karácsonykor feldíszítjuk, gyertyákat teszünk rá. Ha elmenne, ki lenne akkor a karácsonyfánk? S boldog ám ő is a gyertyáival meg a díszével, csak látnád!

- Talán egyszer meglátom - mondtam.

- Lehetséges - bólintott Mikkamakka, és kicsit abbahagyta a beszédet, mert éppen hegyre kapaszkodtunk. Csak fönn a csúcson szólalt meg újra. - És velünk van Szörnyeteg Lajos is.

- Szörnyeteg? - csodálkoztam. - Annyira csúf?

- Hát nem valami nagy szépség, az biztos - mondta Mikkamakka. - De csúfnak se csúf. Mondjuk inkább csúnyácska. Meg hát... - elhallgatott.

- Meg hát?

- Nem is egy lángész. Tudod, olyasféle, aki egy hétig is eltöpreng azon a kacifántos kérdésen, hogy mennyi kettő meg kettő. És egy hét töprengés után nagy boldogan kisüti, hogy öt. Na de ha arról van szó, hogy éhes vagy, és Szörnyeteg Lajosnak egy darab kenyér van a kezében, szemvillanás alatt megfelel a vedel. Ha valami bajod van, mindenkinél hamarabb észreveszi, és mindenkinél hamarabb próbál segíteni. Úgy is hívjuk: a legjobb szívű behemót.

- S ő hogy került ide?

- Tudod, milyenek az emberek. Mást se tettek, csak nevették szegény Lajost. Járatták vele a bolondját. Elküldték a patikába velős csontért. A henteshez meg aszpirinért. És ő meg ment, segíteni akart. Gondolhatod, mekkorákat nevette rajta. Egyszer igen éhes volt, és meglátott egy böhm embert. A böhm ember nagy szelet húsokat evett kenyérrel meg kovászos

uborkával. A kovászos uborkát igen szereti Szörnyeteg Lajos. Jó messziről, vágyakozva nézett a böhöm ember felé. Az meg odakiáltott neki: „Látom, éhes vagy! Szaladj el, hozzál nekem fából vaskarikát, és akkor kapsz a húsból meg az uborkából. Kenyeret is kapsz!” Lajos már futott is. Majd csak megleli valahol azt a fából vaskarikát. Ami nincs is.

- És meglelte?

- Meg - bölintott Mikkamakka. - Mert találkozott velem.

- Azóta itt lakik a Négyszögletű Kerek Erdőben - mondtam.

- Itt - folytatta Mikkamakka -, akárcsak Dömdödöm.

- Kicsoda?

- Dömdödöm. Azért nevezzük így, mert csak annyit tud mondani: dömdödöm.

- Semmi mást?

- Semmit. De azért nagyon jól megértjük, akármit is akar mondani. Néhány nap alatt te is megérted.

- Ő meg, ugye, azért jött ide, mert odakint senki se értette meg, és ki is nevették - mondtam.

- Lehet - válaszolta Mikkamakka -, magam sem tudom pontosan. De Aromo, a fékezhetetlen agyvelejű nyúl azt állítja, hogy Dömdödöm tudna beszélni, csak nem akar.

- És miért nem?

- Aromo úgy meséli, hogy Dömdödöm egyszer nagyon megszeretett valakit. Igen megörült, te is tudod, mennyire megörül az ember annak, ha megszeret valakit. El is indult Dömdödöm, hogy majd odaáll az elé a valaki elé, és azt mondja: szeretlek. Igen ám, de útközben látott két asszonyt. Éppen azt mondta az egyik a másiknak: „Én igazán szeretem magukat, de ha még egyszer átjön a tyúkjuk a kertembe!...” Mi az hogy „de ha még egyszer” - gondolkozott Dömdödöm -, akkor már nem fogja szeretni? Aztán jobban odanézett, s akkor ismerte meg a két asszonyt. Világéletükben gyűlölték egymást. „Ejha!” - mondta Dömdödöm, és odaért a templomtérre. Ott éppen egy zsinóros zekés poroszló püfölt egy rongyos gyereket. „Én szeretem az embereket - ordította a poroszló, és zitty! a somfa pálcával -, de azt nem tűrhetem...!” - óbégatta a poroszló, és zutty! a somfa pálcával. „Már megint ez a szó, már megint ez a szeretni szó!” - mormogott Dömdödöm, és elgáncsolta a poroszlót, s amíg ökelme feltápászkodott, ő is meg a rongyos gyerek is kerekelt oldott. S úgy futás közben fülébe jut egy beszélgetésfoszlány. Egy fiú éppen azt mondja a másiknak: „Én a világon a legjobban a pirított tökmagot szeretem.” Erre már igazán elkeseredett Dömdödöm, de ez nem volt elég, mert akkor meghallotta, ahogy a ligetben egy lány azt mondja egy fiúnak: „Én igazán szeretlek.” „Mi az hogy igazán?! - háborgott magában Dömdödöm. - Akkor talán olyan is van, hogy nem igazán? Ha nem igazán, akkor az már nem is szeretet. S ha szereti, akkor miért kell hozzá az az igazán? Vagy szeret valakit az ember, vagy sem.” S akkor elgondolkozott ezen a szeretni szón. Mit is jelent igazából? Mit jelentett annak az asszonynak a szájából? Mit a poroszlóéból? Mit a tökmagevő fiúéból, és mit a ligetbeli lányéból? Mit? De már akkor oda is ért ahhoz, akit megszeretett. Megállt előtte, rápillantott, és azt mondta: „Dömdödöm.” Azóta se hajlandó mást mondani, csak ennyit, hogy dömdödöm.

- És akinek azt mondta, hogy dömdödöm, megértette őt? - kérdeztem.

- Egészen bizonyos lehets benne - mondta Mikkamakka -, ámbár könnyen meglehet, hogy ezt a történetet Aromo találta ki, és Dömdödöm tényleg nem tud mást mondani, csak azt, hogy dömdödöm.

- Már tudom is, hogy kinek mondta - csillant fel a szemem, de Mikkamakka nem válaszolt. Előremutatott.

- Odanézz! Ott vannak.

Bizony ott voltak valahányan. Futottak elénk. „Isten hozott benneteket!” - kiabálták. Ölelgettek engem is, mintha ezer éve köztük laktam volna. Egyszer csak a nagy lármában hozzám fordult Mikkamakka.

- Akartál valamit mondani?

- Csak azt akarom... csak annyit akarok - dadogtam a hirtelen felzengő csendben -, hogy dömdödöm.

MAMINTI, A KICSI ZÖLD TÜNDÉR

- Ma fát vágni megyünk - mondta Mikkamakka.

- Csak erősek jelentkezzenek. Egér Elek, ne nyújtogasd az ujjad! Gyenge vagy.

- Ezt rám mondja! - méltatlankodott Egér Elek a szomszédjának, és fél kézzel kinyomott egy fenyőtobozt. - Tapintsd meg a muszklimat!

Történetesen Ló Szerafin, a kék paripa állt mellette. Szégyenlősen lenézett, tekintetével megkereste a szürke avarban szürkellő egeret, s reszketeg hangon mondta:

- Nem merlek megtapintani, mert belehalsz. Különben tényleg pompás izmaid vannak.

- Na ugye! - mondta Egér Elek, és rátartian beballagott az erdőbe. Mert mégis... favágás.

Azért persze összegyűlt a favágó brigád. Mikkamakka mint brigádvezető és faügyi szakértő, Szörnyeteg Lajos, a legjobb szívű behemót, Bruckner Szigfrid, a nagyhangú, öreg oroszán, Aromo, a fékezhetetlen agyvelejű nyúl, a fent említett kék színű Ló Szerafin, Nagy Zoárd, a lépkedő fenyőfa és a szűkszavú Dömdödöm. Meg persze Vacskamati, aki nem volt ugyan erős, de azt mondta, hogy valakinek a finom szellemet is képviselni kell a társaságban, s ki lenne erre önála alkalmasabb!

A brigádvezető válasza sem méltatta. Szörnyeteg Lajos tátott szájjal nézte (sosem látott még eleven finom szellemet), Bruckner Szigfrid megvetően elhúzta a száját, Aromo a térdét csapkodta nevében (még hogy nála finomabb szellemet, ki hallott ilyet?!), Ló Szerafin azon tépelődött, hogy vajon mit kezdenek favágás közben a finom szellemmel, Nagy Zoárd, a lépkedő fenyőfa a fejét csóválta, Dömdödöm csak annyit mondott: „döm”, majd kis szünet után enyhe gúnnnyal hozzátette: „dödöm”. De azért magukkal vitték Vacskamatit. Persze. Természetesen. Mert titokban mindnyájan szerették. Ezt titokban Vacskamati is tudta.

Az erdő mélyén Mikkamakka kiválasztotta az alkalmas fát. Egy eukaliptuszt.

- Ebből lesz a legjobb hajó - mondta.

- De hiszen tegnap még repülőt akartál építeni - kotyogott közbe Vacskamati.

Mikkamakka lekicsinylően rápillantott.

- Repülő hajót - mondta a foga közül. - Olyat még nem hallottál? Vízen hajó, levegőben repülő, szárazföldön vonat.

Ez a válasz mindannyiukat elkápráztatta. Hiába, Mikkamakka a fej, az agyvelő, a vállalkozó szellem!

A favágásban viszont elég járatlanok voltak. Vitatkozni kezdtek, hogyan fogjanak hozzá.

- Először is reggelizzünk! - mondta Bruckner Szigfrid.

Lehurrogták, már csak azért is, mert délután két óra volt. Bár valamennyien tudták, hogy Bruckner Szigfrid a nap bármelyik órájában képes reggelizni. Sőt reggeltől estig képes reggelizni. És vitatkoztak tovább. Hogy fejszével kell elkezdni, a fűrészszel folytatni vagy fordítva? Merről kell odaállni, hova dől a fa, merre kell mellőle szaladni?

Nagy Zoárd, a lépkedő fenyőfa meg egyenesen azt mondta, hogy igazán udvariatlan dolog egy fát kivágni.

Míg a többiek vitatkoztak, hárman félrevonultak. Nevezetesen Bruckner Szigfrid, Szörnyeteg Lajos és Dömdödöm. Bruckner Szigfrid reggelizett, a másik kettő meg elővett szépen egy fűrész, és nyissz-krr-zrr-nyissz, fűrészelni kezdte a fát.

Mire ezek befejezték a vitatkozást (és Bruckner Szigfrid a dereka táján járt a reggelinek), majdnem végeztek is a munkával.

- Vigyázat, azonnal dől! - mondták.

- Nehogy a reggelimre dőljön - mondta nekik tele szájjal Bruckner Szigfrid.

Emezek meg kiabálni kezdtek Dömdödömnek és Szörnyeteg Lajosnak.

- Ne úgy állj, amúgy húzd, emitt szorítsd, amott lazítsd, vigyázz jobbra, vigyázz balra, alá, fölé, emeld, engedd, toljad, vonjad, rúgjad, vágjad, kalapáld!

Ha csak kiabálnak, az nem lett volna baj, de sajnos oda is rontottak, rángatták, lökdösték, döfölték, ráncigálták Szörnyeteg Lajost meg Dömdödömöt.

Reccsent s dőlt az eukaliptusz.

Ugrottak százfelé. De szegény Dömdödöm a nagy tolongásban nem tudott elugrani.

Puff! ráesett a hátára.

- Dömdödöm, dömdödöm! - siránkozott fájdalmasan.

A többiek rohantak vissza - még Bruckner Szigfrid is félbehagyta a reggelizést, és odafutott. Segíteni akartak.

- A lábánál fogva húzzuk, a kezénél fogva, a fejénél fogva! - rikoltoztak.

- Ugyan már, a fát kell fölemelni! - morgott Mikkamakka.

Nekiveselkedtek.

De hiába erőlködtek, meg se moccant. A fa alól meg egyre halkabban jött a „dömdödöm”.

- Úgyse bírjuk, úgyse bírjuk! - sápítozott Vacskamati.

- Ha ez a finom szellem, akkor edd meg! - nyögte neki izzadva Bruckner Szigfrid. S szomorúan hozzátette: - Reggelire!

Erre Vacskamati is beállt emelni.

De csak nem mozdult a fa.

Ekkor egy vékonyka hangot hallottak a hátuk mögül.

- Majd én segítek - csilingelte valaki.

Mind arra fordították a fejüket. Először nem láttak semmit. Pedig Ló Szerafin még a szemüvegét is feltette. Persze nem is igen láthatták, mert aki megszólította őket, alig látszott ki a fű közül. Akkora volt, mint a kisujjam. Egy picike zöld lány. Zöld a ruhája, zöld a haja, zöld a szeme, kis zöld sityak a fején. A zöld sityakon egy zöld gyémánt. Mint a mákszem, akkora. De úgy fénylett, hogy végül is emiatt vették észre.

- Aha - mondta Mikkamakka -, egy felcicomázott szöcske.

- Nem szöcske vagyok! - kiáltott az icike-picike lány. - Maminti vagyok.

- Ne zavarj bennünket, Dömdödömöt mentjük! - szólt rá Vacskamati.

Újra nekiveselkedtek a fának.

Dömdödöm meg csak jajgatott:

- Dömdödöm, dömdödöm!

A zöld lány oda akart furakodni hozzá, de Nagy Zoárd szelíden eltolta onnan.

- Ne lábatlankodj itt! - nyögte.

Maminti futkosott hát körülöttük. De nem fért a fához. Hol Ló Szerafin csánkjába, hol Mikkamakka könyökébe, hol Szörnyeteg Lajos hátába, hol Nagy Zoárd ágaiba, hol Bruckner Szigfrid sörényébe, hol Aromo oldalába, hol meg Vacskamati hüvelykujjába ütközött.

- Engedjete! Engedjete! - kiáltozta.

Mikkamakka feléje fordult.

- Azonnal takarodj, hordd el magad, pucolj, lépj olajra, tűnj el, nem látod, hogy zavarasz?! Nem látod, hogy Dömdödömet mentjük?!

Maminti, a picike zöld lány méregbe gurult. Zöld szeme villámokat szórt.

- Ostobák! - mondta.

A ruhája ujjából elővett egy zöld varázspálcát.

Akkorkát, mint egy negyed fogpiszkáló. Suhintott vele.

Mind sóbálvánnyá váltak. Csak a szemük forgott ijedten.

Maminti odasétált köztük a fához. Csak úgy fél kézzel megemelte.

- Mássz ki! - mondta.

Dömdödöm kimászott, megkönnyebbülten tapogatta a hátát.

- Dömdödöm - mondta.

Azt jelentette, hogy köszönöm. Aztán még egyszer mondta, hogy dömdödöm. Ez meg azt jelentette: „Ha lehet, ezeket változtasd vissza.”

Maminti megint suhintott a zöld varázsvesszővel. Visszaváltoztak. Hálálkodtak. Csak Bruckner Szigfrid morgott:

- Remélem, a reggelimet nem változtattad sóbálvánnyá!

A többiek nevettek.

Mamintit, a kicsi zöld tündért Ló Szerafin kék hátára ültették, úgy vitték haza diadallal. Máig is ott lakik köztük.

SZÖRNYETEG LAJOS JAJ DE ÁLMOS

Nicsak! Mi történt szegény Szörnyeteg Lajossal? Már egy jó félórája csak ténfereg, kódorog, szédeleg, lödörög itt a tisztáson. Meg támolyog.

Oda is ment hozzá Dömdödöm - akiről mindenki tudja, csak annyit tud mondani: dömdödöm -, és megkérdezte:

- Dömdödöm?

- Jaj, kedves Dömdödöm - panaszkodott neki Szörnyeteg Lajos -, nagyon, de nagyon gyötör az álmoság. Le akar teperni, le akar ütni a lábamról, gyúr, gyömöszöl. Au! - nagyot ásított.

- Döm, dödöm, döm - magyarázta élénken Dömdödöm, és már mutatta is.

Mi sem egyszerűbb ennél! Ha az ember álmos, bukfacezni kezd. Hét bukfenctől már majdnem virgonc, tizennyolctól már szétveti az éberség. Huszonkilenc bukfenctől még az álmokör is elmúlik.

- Rettentően köszönöm - suttogta két ásítás között Szörnyeteg Lajos. - Nagyon, de nagyon.

És zimzum-zumzim, bukfacezett huszonkilencet. Azaz csak az első tíz bukfenc volt zimzum-zumzim. A második tíz már csak olyanforma, hogy ziim-zuum, lassabacska, csendesebbke, kurtábbacska. Az utolsó kilenc meg, ajaj, csak ilyen, hogy zikk, jajdenehezenkelekfől, zökk, talánfölsekelek, potty... Akkorát ásított Szörnyeteg Lajos, hogy szél kerekedett tőle.

- Ne haragudj, Dömdödöm - motyogta -, de ettől a huszonkilenc bukfenctől huszonkilencszer álmosabb lettem.

Nekiállt volna újra ténferegni, lödörögni, szédelegni, támolyogni, de szerencsére arra jött éppen Vacskamati.

- Ó, álmoság ellen ezer módot tudok - hadarta, és nagyon igyekezett, hogy abból az ezerből legalább egy eszébe jusson. - A legeslegjobb a hideg-forró módszer - jelentette ki boldogan.

- Igen - bólogatott Szörnyeteg Lajos -, hideg-forró... Bár - tette hozzá kis gondolkozás után - nem egészen értem. Hideg-forró? Mi az?

- Ugyanaz, mint a forró-hideg - mondta Vacskamati. - Na, gyere csak a zuhany alá! A módszer lényege az, hogy hol forró, hol hideg vizet engedünk rád gyors egymásutánban.

- És aztán? - érdeklődött Szörnyeteg Lajos.

- Aztán meg hol hideget, hol forrót.

- De én az álmoságomat kérdezem.

- Az, mint a pinty, úgy elmúlik - mondta Vacskamati, és már tuszkolta is Lajost a zuhany alá.

Zitty! hideg, zutty! forró, aztán: zitty! forró, zutty! hideg.

- Jaj de hideg! - ordított Szörnyeteg Lajos. Aztán meg: - Jaj de forró! - de egyre halkult a hangja, már-már alig volt sóhajnyi, ilyesféleképpen, hogy: jahaj dehe fohorohohó, holott már réges-rég a hihideheg folyt rá.

Még szerencse, hogy a nagy locsikolásra odajött Aromo, a fékezhetetlen agyvelejű nyúl.

- Nicsak, ez meg elalszik a zuhany alatt - mondta, mire Vacskamati vasvillaszemeket meresztett rá.

- Éppen erről van szó - mondta szemrehányóan. - Az álmodása ellen küzdünk.

- Zuhannyal, hehehe! - hahotázott Aromo.

- Igenis - toppantott Vacskamati -, hideg-forró módszerrel.

- Halottnak a csók - legyintett nagyképűen Aromo. - Na, gyere ki onnan!

Kiráncigálta Szörnyeteg Lajost a zuhany alól, adott neki két szelíd kis pofont, hogy magához térjen.

- Szó sem fér hozzá - mondta neki -, hogy itt csak egyetlen dolog segít. A kutyabengekéreg. Rágicsáljál kutyabengekéreg, és egyszerűen elmúlik az álmodásod.

Az utolsó mondatot már hallotta Ló Szerafin, a kék paripa, Nagy Zoárd, a lépkedő fenyőfa meg Bruckner Szigfrid, a kiérdemesült cirkuszi oroszán is. Merthogy a nagy zajongásra előkászálódtak a hűvösből.

- Még hogy kutyabengekéreg álmodás ellen! - szólt közbe rögtön méltatlankodva Ló Szerafin. - Tudod te, Aromo, hogy mire való a kutyabengekéreg?

- Hogyne tudnám - mondta hetykén Aromo -, mire való lenne?! Hashajtó.

- És te hashajtóval akarod elmulasztani az álmodását?! - háborogtak a többiek.

- Persze - mondta Aromo -, amíg megy a hasa, úgysem tud elaludni. Világos, nem?

A többiek topogtak, dobogtak, hurrogtak.

- Tartsanak ébren téged hashajtóval! - mondta neki Vacskamati. - Ki tud valami jó módszert?

- Ki tudna? - mosolygott fölényesen Bruckner Szigfrid. - Hát ki itt az ész, az agy, a főzseni?

Ló Szerafin gyanakodva nézte az oroszánt.

- Fogadjunk, magadra gondolsz.

- A fogadást megnyerted. Magamra. - Szörnyeteg Lajoshoz fordult. - Egyféleképpen múlik el az álmodásod - mondta neki -, koplalnod kell.

- Ez az - mondták a többiek -, persze, mégiscsak van esze ennek a Bruckner Szigfridnek. A koplalás az biztosan jó álmodás ellen. Koplalnod kell! - kiáltották kórusban.

- Mikor? - kérdezte Szörnyeteg Lajos.

- Hogyhogy mikor? Most azonnal.

- Már egy órája koplalok, és egyáltalán nem használ - kesergett Szörnyeteg Lajos.

Egy órája ugyanis megevett egy sült kappant, két rittyentett hőzönbözőnt, három nyárson pirított úritököt, négy almás pitét, öt börlalmát, hat ringlit és hét habos tortát.

- Ilyen körülmények között elég könnyű a koplalás - vélte Ló Szerafin.

És gondoljuk meg, igaza is volt. Egy jó kiadós ebéd után szívesen koplal az ember - uzsonnáig.

Így hát kútba esett a koplalás is.

- A munka, az segítene - mondta ekkor Ló Szerafin.

A kérdő tekintetekre már magyarázta is:

- Mondjuk, ha fát vágna. Emelné a fejszét, lecsapna, megint emelné, megint lecsapna. Az álmodás meg, sitty-sutty! már ott se lenne. Igaz?

- Ez az! Legalább összevágja télire a tüzelőt - helyeseltek mind. Szörnyeteg Lajos meg nekilátott fát vágni. Na, mondhatom, szép favágás volt!

- Már emeli a fejszét - közvetítette Aromo, majd rettentő hosszasan elmesélte, hogy úszta át annak idején a Dunát. Mire odaért, hogy „és akkor én kimásztam a túlsó parton”, Szörnyeteg Lajos már teljesen fölemelte a fejszét.

- Most lecsap - közvetítette Aromo, majd ugyanolyan körülményesen elmesélte, hogy annak idején hogyan úszta vissza a Dunát. Mire odaért, hogy „és akkor kimásztam az innenső parton”, Szörnyeteg Lajos lecsapott a fejszével. Jaj de lassan csapott le, jaj de erőtlenül, jaj de gyengén, alig-alig.

- Rögtön elalszik - riadt meg Vacskamati.

Odarohantak hozzá.

- Hé, Lajos, hé! - kiabálták neki.

Majd Nagy Zoárd, a lépkedő fenyőfa így szólt:

- Én most adok neked két fenyőtűt, ezekkel feltámasztod a szemhéjadat, hogy be ne csukódjon a szemed. És közben mondogatod: azért sem alszom el, azért sem alszom el...

Szörnyeteg Lajos alig tudott bólintani az álmodástól.

- Jó - mondta, és ebben a pillanatban kilépett a tisztásra Mikkamakka.

- Mi ez a nagy ramazuri? - kérdezte.

- Képzeld, Mikkamakka - újságolta Vacskamati -, Szörnyeteg Lajost gyötri az álmodás. Már mindenfélét kitaláltunk álmodás ellen. Bukfencezett, forró-hidegben fürdött, majdnem kutyabengét evett, koplalt, fát vágott, most meg majd mondókát mond...

- Dehogyan mond, dehogyan - mosolygott Mikkamakka.

- De mit csináljak - siránkozott Szörnyeteg Lajos -, amikor úgy szenvedek az álmodástól?!

- Hát aludj - mondta Mikkamakka -, feküdj le és aludj!

Valamennyiük szája tátva maradt.

- Jé, hogy erre nem gondoltam - suttogta elámulva Szörnyeteg Lajos, s azon nyomban le is feküdt, azon nyomban el is aludt, horkolászott.

A többiek meg lábujjhegyen, csöndesen, óvatosan.

Nagyon büszkék voltak. Megmentették Szörnyeteg Lajost.

Lám, nem gyötri már az álmodás szegényt.

LÓ SZERAFIN LEGYŐZI ÖNMAGÁT

„Ha egyszer tíz percig csend lenne itten, az lenne ám a szép” - gondolta Mikkamakka, és lehunyta a szemét. A fülét is lehunyta volna, de tudvalevő, hogy a fülét senki sem tudja behunyni. Még Mikkamakka se. Esetleg befoghatta volna, de minek? Mert éppen őfeléje közeledett a lárma, a hejehuja, a hippszi-hoppsza. Vacskamati, Aromo és Bruckner Szigfrid hejehujázott és hippszi-hoppszázott. Érteni ugyan semmit sem lehetett a kajdácsolásból, de hogy ezek valamin igen felháborodtak, az már egyszer biztos.

Ott is voltak már Mikkamakka előtt.

- Hengegős! - ordította Vacskamati.

- Nagyképű! - kiáltozta Aromo.

Bruckner Szigfrid egyenesen így bődült el:

- Nagypofájú!

- Kicsoda? - kérdezte Mikkamakka.

- Ló Szerafin! - bömbölték kórusban.

- Nem hiszem - mondta Mikkamakka.

Ezek hárman annyira meglepődtek, hogy tátva maradt a szájuk. Még az ordibálást is abbahagyták.

- Még hogy nem hiszed - szólalt meg végre szemrehányó hangon Vacskamati -, amikor hárman mondjuk neked?

- Először is nem mondjátok, hanem ordítjátok, harsogjátok, bömbölitek. Másodszor pedig, nem természet.

- Kinek?

- Ló Szerafinnak.

- Micsoda?

- A nagyképűség.

- Na hát akkor gyere, nézd csak meg magad! - kiabált nekivörösödve Aromo, és rángatni kezdték Mikkamakát a tisztás másik vége felé. Oda is rángatták egykettőre. Már csak azért is, mert magától is ment volna.

Ott állt Ló Szerafin, a kék paripa, egy szarvasbőrdarabbal tisztogatta a szemüvegét. Szelídnek látszott, mint a ma született bárány. Mikkamakka meg a rángatástól zordan így szólt hozzá:

- Miféle nagyképűsködés folyik itt?

- Hol? - kérdezte Ló Szerafin, és körülnézett. Hogy jobban lásson, a szemüvegét is feltette.

- Na látod, még tetézi is?! - kiáltotta Aromo. - Ez már több a soknál. Hát nem te nagyképűsködtél itt az előbb?!

- Én? - nyitotta tágra a szemét Ló Szerafin. - Ne haragudjatok, nem tudom, miről beszéltek.

- Majd én emlékeztetlek! - rikácsolt Bruckner Szigfrid. - Azt mondtad, mindenkinél gyorsabban tudsz futni.

- Az igaz, azt mondtam - bólintott Ló Szerafin.

Mikkamakka csak ámult-bámult, nem akart hinni a fülének. Ilyeneket állít ez a szerény, kedves Ló Szerafin. Hiszen sohasem volt nagyképű. Már éppen szóra nyitotta a száját, de Vacskamati közbevágott.

- A gazellánál is gyorsabban, mi?

- Igen - bólintott Ló Szerafin, és elpirult.

- És a gepárdot is lepipálod, mi? - szájaskodott Bruckner Szigfrid.

- A gepárdot is - mondta Ló Szerafin, és még jobban elpirult.

- És talán - kérdezte drámai hangon Aromo, a fékezhetetlen agyvelejű nyúl -, és talán engemet is?

- Ne haragudj, Aromo - mondta ekkor szégyenlősen Ló Szerafin -, tégedet is.

Már a füle hegye is piroslott, annyira szégyellte magát.

- Hazugság - mondta Aromo.

- Nem hazugság - rázta a fejét Ló Szerafin.

- Akkor miért pirultál el? Még a füled hegye is piros - mondta Mikkamakka.

- Te se hiszel nekem - nézett rá szomorúan Ló Szerafin. - Azért pirultam el, mert irtózom a dicsekvéstől.

- Akkor meg mit dicsekszel itt! - hadonászott Bruckner Szigfrid.

- Csakhogy nem dicsekszem, az igazat mondom. És bár az igazat mondom, mégis olyan, mintha dicsekednék. - Elhallgatott. - Ez így elég zűrzavaros... Mikkamakka...

- Értem én, értem - bólogatott Mikkamakka. - Az lesz a legjobb, ha versenyt futsz velük. Az a tiszta dolog.

- Szívesen - kapott a szón Ló Szerafin. - Rajta, már futhatunk is!

- Úgy van, versenyt futunk! - lobogott Bruckner Szigfrid. - Sok beszédnek sok az alja.

El is indultak azonnal a Nagy-rét felé. Akkora volt ez a Nagy-rét, hogy egyik végéről éppen hogy csak látni lehetett a másikat. Alig-alig. Nem beszélve a másik végéről. Mert onnan meg az egyiket lehetett alig-alig látni. Szóval jókora rét volt. Éppen versenyfutásra való.

- Arról fussunk erre, vagy erről fussunk arra? - kérdezte Bruckner Szigfrid.

- Nekem mindegy - mondta Ló Szerafin.

- Még hogy mindegy, neki teljesen mindegy, hogy arról erre vagy erről arra! Pedig ha erről arra - háborgott Bruckner Szigfrid -, az éppen ellenkezője annak, mint ha arról erre! Éppen ezért...

Mikkamakka félbeszakította a szóáradatot.

- Akarsz futni, vagy sem?

Persze megint fején találta a szöveget. Mert Bruckner Szigfrid hímezett és hámozott, majd azt mondta:

- Egyelőre elég lesz neki egy nálam gyengébb ellenfél is. Az is ellátja a baját. Mondjuk, Aromo vagy Vacskamati. Ha ők vesztenek, amit kötve hiszek, akkor jövők én.

Ezt szépen kitalálta. Somolygott is a bajsza alatt Mikkamakka.

Vacskamati meg nagyban helyeselt.

- Igaza van Szigfridnek! Elég, ha Aromo legyőzi. Igaz, Aromo?

- Mint a sicc, úgy otthagynom! - pöffeszkedett Aromo.

- Akár indulhattok is - mondta Mikkamakka. - Elfuttok az erdőszélig meg vissza. Jó?

Bólintottak.

- Hohó! - szólt közbe Bruckner Szigfrid. - És ha csálnak?

- Csálnak? Miért csálnának? - csodálkozott Mikkamakka.

- Hát a győzelemért - mondta Bruckner Szigfrid. - Valamelyik jóval előbb megfordul, mintsem elérné az erdő szélét, és uzsgyi, vissza. Mintha már ott lett volna. Akkor mi van?

- Akkor az csaló, nem győztes - mondta Mikkamakka. - De ha már ennyire kötöd az ebet a karóhoz, hát legyen. Mindegyik versenyző köteles egy gallyat hozni az erdő szélén álló tiszafáról. Az lesz a bizonyíték, hogy ott jártak.

- Ez az - mondta Bruckner Szigfrid. - Indulhattok.

Háromra indultak is. Sitty! Aromo, sutty! Ló Szerafin. Már csak két kicsi pont a távolban. Aztán már csak egy kicsi pont a távolban, mert ugye Aromo jóval kisebb, mint Ló Szerafin, hamarabb el is tűnt szem elől.

- Alhatunk is egyet, ameddig visszaérnek - vélte Bruckner Szigfrid, s már alkalmas fekvőhely után kutatott a tekintetével, de Vacskamati fölkiáltott:

- Jön már Aromo!

- Ilyen hihetetlen gyorsan? - csodálkozott Mikkamakka, de akkor ő is meglátta a közeledő pontocskát. - Nicsak - mormogta -, ez aztán gyors lábú legény!

- Mondtam én, hogy úgy legyőzi Ló Szerafint, mint a pinty - örvendezett Bruckner Szigfrid.

- Nono! - mondta Mikkamakka.

A pontocska nőtt, nődögélt.

- Csak a szája nagy ennek a Ló Szerafinnak - jegyezte meg Vacskamati, de bizony a végén nagyon elhalkult a hangja.

- Nono! - mondta Mikkamakka.

Mert akkor már öklömnyivé nőtt a pontocska, aztán dinnye nagyságúvá, aztán meg a vak is láthatta, hogy nem Aromo száguld ott, hanem Ló Szerafin.

Sitty! ott is volt mellettük, szusszant egyet, és odaadta a tiszafagallyat Mikkamakkának.

- És Aromo? - kérdezte Bruckner Szigfrid.

- Találkoztam vele - mondta szerényen Ló Szerafin -, nagyon igyekezett.

Ehhez bizony nem fér kétség, Ló Szerafin első lett. Jó félóra múlva vágatott be Aromo, még a nyelve is kilógott, totty le a földre, a zöld gallyat maga mellé ejtette.

- Hát te, phü... olyan gyors vagy, phi... - lihegett -, mint a szélvész. Most már elhiszem, hogy nem győzhet le senki.

Ló Szerafin lehajtotta a fejét, meghatódott.

De nem ám Bruckner Szigfrid!

- Még hogy senki! - hadonászott. - Haha! Jó vicc. Mert egy vacak nyulat legyőzött. Most majd Vacskamati móresre tanítja.

- Én? - ijedt meg Vacskamati, akinek amúgy sem volt erős oldala a futás.

- Te hát - mondta magabiztosan Bruckner Szigfrid, és kacsingatott, integetett Vacskamatinak.

- De hiszen láttad, hogy mint a szélvész - próbálkozott Vacskamati, de Bruckner Szigfrid nem is engedte neki végigmondani, valamit sutyorogni kezdett a fülébe. Vacskamati visszacsutyorgott.

Sutyorogtak, motyorogtak.

Aztán: hihi, nevetett Vacskamati, meg höhö, nevetett Bruckner Szigfrid. Hihi-höhö!

- Majd én most megtanítlak - mondta Vacskamati Ló Szerafinnak, és fénylett az orra hegye.

- Még hogy te! - dühöngött Aromo. - Végig se tudod futni a távot.

- A legyőzött tartsa a száját! - legyintett Bruckner Szigfrid. Összenevettek Vacskamatival.

No de Mikkamakka jól látta ám, hogy min mulatnak. De nem szólt semmit.

El is indult a két futó. Vacskamati lassan, kocogva, Ló Szerafin meg, mint a nyíl. Kisvártatva eltűntek mind a ketten. Csend lett, csak Bruckner Szigfrid heherészett.

- Még hogy a leggyorsabb! Majd most megkapja - mormogta.

Na és akkor, lássatok csodát, föltűnt a láthatáron Vacskamati, lobogtatta a zöld gallyat. Futott, ahogy a lába bírta. Ló Szerafin meg sehol.

- Na, mit mondtam, látjátok?! - ugrált Bruckner Szigfrid. - Odanézz! Nézd a győztest!

Ám ekkor a távolban megjelent egy icipici pont. Vacskamati már csak száz méterre volt a céltól. A pont dinnye nagyságú lett, Vacskamatinak már csak ötven méter. Már csak húsz. És jött száguldva Ló Szerafin. Vacskamatinak már csak tíz méter, és puff! elsüvített mellette Ló Szerafin a zöld gallyal.

- Hahaha - nevetett Mikkamakka -, első Ló Szerafin, második Vacskamati!

Ló Szerafin most már lihegett egy kicsit.

- Nem is tudtam, hogy te ilyen gyors vagy - lihegte elismerően Vacskamatinak.

Vacskamatit ette a méreg.

- Csak pár lépés hiányzott - mormogta.

Mikkamakka meg nevetett, nevetett.

- Aha - kapott a homlokához Aromo -, én meg még azt hittem, Vacskamati gyorsabb nálam.

- Miért, talán nem gyorsabb? Te egy héttel Ló Szerafin után értél a célba, őt meg alig tudta legyőzni - mordult rá Bruckner Szigfrid.

- És a gallyak?! - dühödött meg Aromo.

Bruckner Szigfrid csuklott egyet.

- Miféle gallyak?

Vacskamati is csuklott egyet.

- Láttad ezt, Mikkamakka - ordította Aromo -, láttad?!

- Láttam hát - nevetett Mikkamakka. - Azt nevetem, hogy még így sem sikerült.

Ló Szerafin ebből az egészből nem értett semmit.

- Mi az? Mi történt? - kérdezte.

Aromo odaugrott hozzá.

- Számold csak meg a gallyakat! Hány tiszafagallyat látsz?

- Egy, kettő, három - számolt Ló Szerafin. - És a negyedik?

- Ez az! Éppen ez az! - kiabált Aromo. - Hol a negyedik?

Mikkamakka csak mosolygott.

Földerült Ló Szerafin képe is.

- Ja, most már értem.

Nevetett, ahogy a torkán kifért.

Bruckner Szigfrid meg Vacskamati nagyon sunyított.

Kiderült a csalás.

Mikkamakka már azt is jól látta különben, amikor Vacskamati az Aromo hozta zöld gallyat a blúza alá rejtette. Azt is jól látta, amikor Vacskamati verseny közben, tisztes távolra tőlük, egyszer csak lefeküdt a fűbe, kicsit várt, előkotorta a zöld gallyat, és elindult visszafelé. Arra persze nem gondolt, hogy Ló Szerafint így sem tudja legyőzni. Mert elfelejtette, hogy Ló Szerafin csodaló. Azaz lócsoda. Vagy mi a szösz!

- Nincs más hátra - mondta ekkor Mikkamakka -, vagy elismeritek, hogy Ló Szerafin nem nagyképűsködött a mese elején, csak az igazat mondta...

- Vagy? - kérdezte Bruckner Szigfrid.

- Vagy te versenyt futsz vele, és legyőzöd.

- Én? Én fussak versenyt egy közönséges kék csodalóval? Aki ráadásul szemüveges is. Vagyis rokkant. Azt már nem, annyira nem alacsonyítom le magam.

- Akkor pedig neki van igaza - próbálta lezárni a vitát Mikkamakka.

- Már pedig nincs! - toppantott Bruckner Szigfrid.

- Akkor fuss vele versenyt! - mordult rá Aromo.

- Igaz is - mondta Vacskamati -, mutasd meg neki, Szigfrid! Fuss!

Bruckner Szigfrid a lábához kapott.

- Jaj - mondta -, éppen most fussak vele versenyt, amikor a lábamban a csúz megtámadta a köszvényemet? Azaz hogy fordítva: a köszvény a csúzomat. Jaj! - Sántikált. - Különben majd ha tíz évvel fiatalabb leszek, akkor majd megmutatom neked, te szélvészlő.

- Azt még megvárjuk - nevetett Mikkamakka, és elindultak vissza a tisztás felé.

Félúton járhattak, amikor Bruckner Szigfridnek felcsillant a szeme. Még a csúzos köszvényéről is megfeledkezett.

- Az ám! - rikoltotta - Ló Szerafinnak nem egy nyúllal meg Vacskamatival kell versenyt futnia. Nem is egy öreg oroszlánna.

Körülállták.

- Hanem?

- Lóval - emelte fel az ujját Bruckner Szigfrid. - Úgy igazságos lenne.

- De amikor itt nincs más ló, csak ő - akadékoskodott Aromo.

Bruckner Szigfrid ezen elgondolkodott.

- Megvan - mondta kis szünet után. - Akkor fusson versenyt önmagával.

- Önmagammal? - ámuldozott Ló Szerafin.

- Igen - ragyogott Bruckner Szigfrid -, akkor elhiszem, hogy te vagy a leggyorsabb. Győzd le önmagad!

Ámulva nézték, csak Mikkamakka mosolygott.

- Na menjünk csak, menjünk - terelgette őket hazafelé: - Amit kérsz, azt már rég megtette Ló Szerafin. Legyőzte önmagát.

- Mikor? - tiltakozott Bruckner Szigfrid.

- Amikor nem adott neked egy nyaklevest - nevetett Mikkamakka.

A BÁRÁNYFELHŐ-BODORÍTÓ

Ez a mese két csavargókülsejű egyénről szól. Meg mindazokról, akik szerepelnek benne. Nevezetesen Gepárd Géza alőrmesterről, Medve Medárd főőrmesterről, Vadkan Valdemárról és Szirénfalvi Szürkevarjú Szerénáról. De azért persze legfőképpen a két csavargókülsejű egyénről, aki a mese kezdetén éppen a Négyszögletű Kerek Erdő felé ballagott, nagy fittyekkel. Vagy kis fittyekkel. Nem tudom, mert a kisebbik csavargókülsejű elég gyakran mirgett-morgott. Ha gyorsan mentek, ekképpen:

- Mit rohansz, nem szalad el az erdő!

Ha erre a nagyobbik lassított, ekképpen:

- Hogy lehet így cammogni! Sose érünk az erdőbe!

Most már nem is lehet kétséges, hogy a nagyobbik csavargókülsejű Mikkamakka volt, a kisebbik pedig Vacskamati. Őket vette észre a Négyszögletű Kerek Erdő két rendfenntartó közege egy tisztásról.

- Aha - kiáltott Gepárd Géza alőrmester -, két csavargókülsejű!

- Isten hozta őket! - mondta örömmel Medve Medárd, aztán eszébe jutott, hogy ő a főőrmester, és igen szigorú ábrázattal hozzátette: - Irgum-burgum-teremtette-szedtevette! - Gepárd Géza alőrmester majd elájult a meghatottságtól.

Te jó ég, ha egyszer majd ő is megtanul ilyen szépen beszélni!

- Eléjük vágunk a riadóautóval! - rikkantotta.

Medve Medárd bólintott.

A riadóautó egy tölgyfa alatt szundikált. A riadóautó ugyanis maga Vadkan Valdemár volt. Ez ügyben be is festették kékre, s az oldalára egy fehér csíkot pingáltak. Ahogy egy riadóautóhoz illik. Azaz egy riadóvadkanhoz.

- Ébredj! - bökölte őt Gepárd Géza alőrmester. - Csavargókülsejűek!

Vadkan Valdemár nagy nyugalommal a másik oldalára fordult. Tudta, hogy nem lehet ez valami sürgős ügy, mert akkor Gepárd Géza a saját lábán közlekedne, és nem a riadóautót helyettesítő Vadkan Valdemáron, azaz őrajta, már csak azért is, mert Gepárd Géza legalább ötször olyan gyorsan tud futni, mint ő. Mármost Vadkan Valdemár.

- Jó, jó - mormogta -, csak feltöltöm az akkumulátoromat.

Ezzel megevett négy makkot, két borbolyagyökeret, három szilfahajtást és tévedésből egy folyami kavicsot.

- Az utóbbi időben kissé kemények a csigabigák - mondta mélabúsan.

Ebben a pillanatban ért oda melléjük Mikkamakka és Vacskamati.

- Jó napot, jó napot! - mondták. - Ez a Négyszögletű Kerek Erdő?

- Isten hozott benneteket! - köszönt vissza Medve Medárd főőrmester. - Ez. És menjetek nyugodtan, mert mindjárt letartóztatunk benneteket. Csak rendbe hozzuk a riadóautót.

- Ne ijedjete meg, esetleg szirénát is használunk - tette hozzá Gepárd Géza.

- Sok szerencsét hozzá! - mondta Mikkamakka.

- És fityfiritty - toldotta meg Vacskamati, hogy ő is mondjon valamit. Mert őneki mindig kell valamit mondania. Okvetlenül.

Ezzel mentek tovább.

Vadkan Valdemár végre feltöltötte az akkumulátorát, igaz, közben megette Gepárd Géza sapkáját is. Az alőrmester sivalkodott, Medve Medárd megnyugtatta:

- Sapka nélkül is gyönyörű vagy. Kerítsd elő a szirénát!

A szirénát elég nehéz volt előkeríteni, mert éppen napozott egy ághegyen. Mármint Szirénfalvi Szürkevarjú Szeréna. Ő volt ugyanis a sziréna.

- Szirénázatok magatok! - mondta dühösen. - Éppen most, amikor végre kisütött a nap!

- Ne vitatkozz! - mondta hivatalos hangon Gepárd Géza.

De Szirénfalvi Szürkevarjú Szeréna vitatkozott:

- Kérjétek meg Rigó Rezsőt, ő majd szirénázik nektek.

- Nem elég félelmetes - torkollta le az alőrmester.

Végre elkészültek. Szürkevarjú Szeréna Vadkan Valdemár fejére ült, a hátára meg Medve Medárd és Gepárd Géza.

- Négyes sebesség! - rikkantott az alőrmester.

- Akkor recsegni fog a sebességváltóm. Előbb egyesbe tegyél - mondta Valdemár, és meg se mozdult.

- Na jó, akkor egyes - egyezett bele Gepárd Géza. Kocogni kezdtek. Szürkevarjú Szeréna rikácsolt.

- Elég gyengén adod elő - mondta neki Gepárd Géza -, úgy szólsz, mint egy repedt fazék.

A varjú megsértődött, már lebbentette is a szárnyát, hogy elröpüljön, de Medve Medárd közbeszólt:

- Nagyon jól csinálod. Istenien. Még Bölömbika Balambéron és Szélkiáltó Szidónián is túlteszel.

Erre a varjú maradt, és szirénázott tovább.

Vadkan Valdemár ekkor már négyes sebességgel haladt, ami annyit jelent, hogy négyszer annyira lihegett, mint egyes sebességben. A gyorsasága mit sem növekedett.

- Egy kis fogyókúra jót tenne nektek - nyögte. - Azazhogy nekem tenne jót. Mondtam, hogy ne egyetek folyton. A legutóbbi út óta legalább öt kilót híztatok.

- Én aztán nem - méltatlankodott Gepárd Géza -, én szilfid vagyok.

- Nem szilfid vagy, gepárd vagy, mikor tanulod már meg! - mérgelődött Medve Medárd. - S csak nem azt akarod mondani, hogy én híztam öt kilót?!

- Á, dehogy - ijedt meg az alőrmester -, dehogy, biztos Szürkevarjú Szeréna hízott öt kilót.

Szeréna torkán akadt a szirénázás.

- Ééén? Öt kilót! Amikor összevissza fél kiló vagyok!

- Érdekes - mondta elgondolkodva Medve Medárd -, akkor hány kiló lehettél, amikor öt kilóval kevesebb voltál?

- Akkor hét nem létező varjú voltam - vihogott Szeréna.

- Ezt nem értem - morgott Medve Medárd.

- Én is csak félig értem. Azaz félig nem értem - bizonytalankodott Gepárd Géza.

- Ha tovább folytatjátok, szándékosan defektet kapok - lihegte Vadkan Valdemár. - Világéletemben utáltam a számtant. És különben is fáradt vagyok.

- Na jó - mondta Medve Medárd -, akkor viszlek egy kicsit.

Vállára kapta a riadóautót szirénástul, gepárdostul. Csak akkor ültek vissza Vadkan Valdemárra, amikor végre meglátták Mikkamakát és Vacskamatit. Szeréna szirénázott, ahogy a torkán kifért.

- Mi az, félrenyeltél? - kérdezte tőle Vacskamati.

- Örült, nem látod, hogy sziréna vagyok?

- Nem vitatkozunk - mondta Gepárd Géza szigorúan, miközben fűgén lepattant a riadóautóról. - Le vagytok tartóztatva.

- Foglyokat nem szállítok - mondta gyanakodva Vadkan Valdemár.

- A gépkocsi nem beszél! - utasította rendre Gepárd Géza.

- Mi az, hogy le vagyunk tartóztatva? - kérdezte Vacskamati.

- Hát az, kérlek alássan, azt jelenti - mormogta Medve Medárd, miközben lekászálódott Valdemárról (a riadóautó megkönnyebbülten felsóhajtott) -, azt jelenti, hogy... izé... szóval, hogy le vagytok tartóztatva.

- Nagyszerű - örült Vacskamati -, még sohasem voltam letartóztatva!

- Csend! - szólt rá Gepárd Géza.

- S ha szabadna tudnom, miért vagyunk letartóztatva? - érdeklődött Mikkamakka.

- Mert csavargókülsejűek vagytok - mondta fölényesen Gepárd Géza alórmester.

- Hát hogyan lennénk csavargókülsejűek - mosolygott Mikkamakka -, amikor tényleg csavargunk!

- Ajaj - nyögött fel Medve Medárd -, ez nagyot változtat a tényálláson! Tényleg csavarognak.

- Csak ő csavarog - kiabált Vacskamati -, én nem!

- Csend! - mondta neki Gepárd Géza, és Medve Medárdhoz fordult. - Munkakerülés - súgta neki.

- Aha, igazad van - csapott a homlokára Medve Medárd. - Munkakerülők vagytok.

- Csak ő - kiabált megint Vacskamati -, én rengeteget dolgoztam!

- Csend! - mondta neki Gepárd Géza.

Medve Medárd megköszöri a torkát.

- Szóval akkor munkakerülésért...

- De hát hogy képzeled - szakította félbe Mikkamakka -, tudod, mennyit dolgoztam én?

- Hát akkor halljam: mit dolgoztál? - szegezte neki a kérdést Medve Medárd.

- Nézz csak az égre! - mondta Mikkamakka.

- Nézek - szegte hátra a nyakát Medve Medárd.

A többiek is az eget nézték.

- Mit látsz?
 - Báránfelhőket.
 - Milyenek?
 - Bodrosak.
 - Na látod!
 - Mi az, hogy „na látod”?
 - Mit gondolsz, mitől bodrosak?
 - Mitől? Tényleg, mitől? - álmélkodott Medve Medárd.
 - Hát mert kibodorítottam őket - csapott a mellére Mikkamakka. - Mivelhogy én vagyok a báránfelhő-bodorító.
 - Ó - mondták mindannyian -, gyönyörűséges!
 - Engem is kibodoríthatnál - sóhajtott Szirénfalvi Szürkevarjú Szeréna.
 - Akkor csak ezt visszük el - mutatott Gepárd Géza Vacskamatira. - Mert ez nem dolgozott semmit.
 - Dehogynem - siránkozott Vacskamati -, Mikkamakának segítettem.
 - Tényleg segített? - kérdezte Medve Medárd.
- Mikkamakka felelet helyett az égre mutatott.
- Nézzétek csak!
- Ott úszott egy báránfelhő. Olyan kócos, hogy még!
- Na, azt ő csinálta.
 - Miért engedsz neki belekontárkodni? - kérdezte tisztelettel Medve Medárd.
 - De hiszen az a legszebb - mosolygott Mikkamakka -, az a kócos.
- Egymásra nevettek Vacskamatival.
- Ezek után nagy békeességben együtt ebédeltek valamennyien. Vadkan Valdemár foga alatt nagyon ropogott valami.
- Már megint kavicsot eszel csigabiga helyett - vihogott kárörvendően Gepárd Géza alőrmester.
 - Haha - vigyorgott Valdemár -, a kitüntetéseidet eszem!

VACSKAMATI VIRÁGJA

Ott állt Vacskamati Mikkamakka előtt. Kicsit sírósan, kicsit nevetősen - egyszóval úgy, ahogy szokott.

- Mikkamakka, ugye, te mindent tudsz? - kérdezte reménykedve.

Mikkamakka elég komor képet vágott.

- Egyszer beszéltünk már erről - mondta mogorván.

- Na ugye! - mondta boldogan Vacskamati.

- Mit na ugye! - mérgelődött Mikkamakka. - Akkor megállapodtunk abban, hogy majdnem mindent tudok, avagy majdnem tudok mindent, vagyis hogy mindent majdnem tudok.

- Ez az, ez az, emlékszem! - kiáltott Vacskamati.

- Emlékezni azt tudtok - morogta Mikkamakka. - Azazhogy csak emlékezni tudtok.

Vacskamati izgett-mozgott.

- Nem értem pontosan, mit mondtál - mondta.

- Nem baj - legyintett Mikkamakka -, nem azért mondtam.

Vacskamati kicsit félénken azt kérdezte:

- Ugye, meghallgatsz?

Mikkamakka ábrázata azt mondta: meg hát.

- Egy kérdésem lenne - folytatta Vacskamati.

Mikkamakka ábrázata azt mondta: elő vele.

- Ugye nekem van születésnapom? - rukkolt elő a nagy kérdéssel Vacskamati.

Mikkamakka ábrázata azt mondta: de még mennyire.

- Tudtam, tudtam! - örült Vacskamati. - Hát mégis igaz.

- Születésnapja mindenkinek van - jelentette ki Mikkamakka.

- Jó, jó, ezt tisztáztuk - komorodott el Vacskamati -, de mikor?

- Hogyhogy mikor? - tárta szét a kezét Mikkamakka. - Nekem például december elsején.

- Neked - mondta fitymálva Vacskamati -, neked! De nekem mikor van?

- Honnan tudnám azt én? Neked kéne tudni.

- De nem tudom - mondta szomorúan Vacskamati.

Mikkamakka vakarta a feje búbját.

- Ajaj! - mondta.

- Azazhogy még sincs születésnapom - keseredett el Vacskamati.

- De ha egyszer van! - mérgelődött Mikkamakka.

Vacskamati nem tágított.

- Mikor?

- Például ma - mondta sarokba szorítva Mikkamakka.

Vacskamati felvidult.

- Kedden?

Mikkamakka bólintott. Nagy kő esett le a szívéről.

- Tehát minden kedden - virult Vacskamati.

- Azt már nem. Milyen kedd van ma?

- Április tizenötödike, kedd.

- Na, akkor ez az - emelte fel az ujját Mikkamakka -, április tizenötödikén születettél.

- Nem lehetne inkább kedd?

- Hogyhogy kedd? Hiszen kedd van.

- Hogy minden kedden születésnapom legyen.

- Még mit nem! Csak minden április tizenötödikén. Egy évben mindenkinek csak egyszer lehet születésnapja.

- Kár - mondta Vacskamati.

Mikkamakka mélyen elgondolkozott.

- Tényleg kár - mondta aztán, és újra gondolataiba mélyedt.

- De hiszen akkor... - kiáltott Vacskamati.

- Mit akkor?

- Ma április tizenötödike van!

- És akkor mi van?

- Hát a születésnapom!

- Jé, majd elfelejtettem! - ugrott fel Mikkamakka, és felragyogott az arca. - Isten éltesse!

Kiszaladt a tisztás közepére.

- Fiúk - kiabálta -, Vacskamatinak születésnapja van!

Elő is sereglettek mind. Ló Szerafin, Nagy Zoárd, Bruckner Szigfrid, Aromo, Szörnyeteg Lajos és Dömdödöm. Ott sűrögtek-forogtak Vacskamati körül.

- Isten éltesse, Isten éltesse! - kiabálták.

Bruckner Szigfrid hirtelen elhallgatott. De olyan feltűnően, hogy a többiekbe is belefulladt a szusz.

- Mi történt? - kérdezte Nagy Zoárd.

- Csak... csak... elég furcsa - mondta Bruckner Szigfrid, és Vacskamatihoz fordult. - Már tizenöt éve ismerlek, és eddig egyszer sem volt születésnapod.

- De ma kedd van - mondta Vacskamati.

- Az mindjárt más! - kiáltott Bruckner Szigfrid.

A többiek meg suspitoltak. Összedugták a fejüket, sutyuru-mutyuru. Vacskamati meg úgy tett, mintha nem tudná miről van szó. Pedig hozzá is elhallatszott, ahogy Dömdödöm azt mondja: „Dömdödöm.” Ezt pedig csak az nem érti, aki mind a két fülére süket. Vagy még annál is jobban. Merthogy Dömdödöm azt mondta, adjunk ajándékot az ünnepeltnek, akinek tizenöt év óta ez a kedd az első születésnapja.

El is futottak mindjárt. Vissza is jöttek mindjárt. Na és a kezükben, na lám, a kezükben, odanézz, a kezükben egy cserép virág! Lila is volt, zöld is volt, sárga is volt, kék is volt, csuda egy virág volt.

Úgy hívták: Vacskamati virágja.

Láttátok volna Vacskamatit! Irult-pirult, sápadozott, táncolt, ugrált, sikongatott, simogatta, dédelgette, becézgette, lehelgette a virágját. Igen boldog volt.

Hát így zajlott le az a születésnap.

Aztán elmúlt. Sok kedd elmúlt. De egyik sem volt Vacskamati születésnapja.

A virág meg! Uramfia! Szegény, szegény Vacskamati virágja! Azt hiszitek, törődött vele? Nem törődött. Azt hiszitek, öntözte? Nem öntözte. Azt hiszitek, kapálgatta? Nem kapálgatta. Azt hiszitek, rá is nézett? Nem nézett rá.

A virágnak odalett zöldje, sárgája, lilája, kékje, kornyadozott, fonnyadozott.

Egészen addig, amíg egyszer csak nagy mérgesen azt nem mondta Dömdödöm, hogy „dömdödöm”.

- Hallottátok? - mondta Ló Szerafin. - Dömdödöm azt mondta, hogy dömdödöm.

Hogyne hallották volna!

- Bizony nem gondozza a virágját.

- Bizony nem öntözi.

- Bizony rá se néz.

- Bizony hervadozik szegény virág.

- Bizony kornyadozik.

Így beszélt Ló Szerafin, Nagy Zoárd, Aromo, Bruckner Szigfrid, Dömdödöm és Szörnyeteg Lajos.

- Jaj, elfelejtettem! - sápítózott Vacskamati. - Pedig az én virágom, Vacskamati virágja. Mindig tudtam. Ne haragudjatok!

- Hát akkor gondozd!

- Hát akkor öntözd!

- Hát akkor törődj vele!

A virág hervadt volt, fonnyadt volt, de biztosan nagyon dörömbölt akkor a szíve. Dörömbölt boldogan. Vacskamati meg nekiesett, öntözte reggeltől estig, estétől reggelig, kapálta nap-hosszat, csak úgy sercegett szegény virág gyökere.

És két nap múlva azt mondta:

- Öntöztelek, kapáltalak, két napja csak veled foglalkozom, mégis kornyadsz, mégis hervadsz! Mi lesz már! Tessék sárgállani, tessék zöldelleni, tessék lilállani, tessék kékelleni!

Na, erre megint összesereglett Ló Szerafin, Nagy Zoárd, Aromo, Bruckner Szigfrid, Szörnyeteg Lajos és Dömdödöm.

- Mit képzelsz - mondta Ló Szerafin -, hónapokig nem törődtél vele, és most azt hiszed, két nap alatt virulni fog?!

- Zöldelleni!

- Sárgállani!

- Lilállani!

- Kékelleni!

- Dömdödöm!

- Úgy határoztunk - mondta Bruckner Szigfrid -, hogy elveszük tőled a virágot.

- Jaj, ne! - esett kétségbe Vacskamati.

- De igenis elveszük!

- Dömdödöm - mondta ekkor Dömdödöm.

Csodálkozva néztek rá.

- Azt mondd, hogy kérdezzük meg a virágot is?

- Döm.

Megkérdezték hát a virágot.

- Akarsz Vacskamatinál maradni?

A virágnak szép virághangja volt.

- Igen - mondta.

- De hiszen nem öntözött!

- Tudom - mondta a virág.

- De hiszen nem kapálgatott!

- Tudom - mondta a virág.

- De hiszen rád se nézett!

- Tudom - mondta a virág.

- Aztán meg agyonöntözött.

- Tudom - mondta a virág.

- Agyonkapált.

- Tudom - mondta a virág.

- Sápadt lettél.

- Tudom - mondta a virág.

- Csenevész lettél.

- Tudom - mondta a virág.

- Akkor meg miért maradnál nála?! - mordult rá Bruckner Szigfrid.

- Azért, mert szeretem - mondta a virág.

- Miért szereted? - háborgott Aromo.

- Csak - mondta a virág.

Vacskamati táncra perdült, ugrált a virágja körül, alig látott az örömtől.

- Meglátod, rendesen öntözlek, kapállak, törődöm veled ezután - mondta a virágnak.

A virág meg azt mondta:

- Hiszi a piszi.

És olyan boldog volt, amilyen még soha.

VACSKAMATI, A NAGY, EGYETEMES, VILÁGMÉRETŰ CSALÓ

Vacskamati igencsak működött.

- Úgy fogtok tisztelni, mint a sicc - mondta működés közben.

És zörgött-börgött az üvegekkel, pancsikált a gyanús lében, labdázgatott a ványadt barackokkal.

Na persze Aromo azonnal elhúzta a száját.

- Ha egy macskaféle azt mondja, hogy sicc, annak jó vége nem lehet - mormogta.

De Vacskamatinak aztán mormoghatott. Vacskamati zavartalanul zörgött-börgött, pancsikált és labdázgatott tovább. Azaz nem egészen zavartalanul, mert Ló Szerafin megkérdezte:

- És mitől fogunk úgy tisztelni, mint a sicc?

- Ez az! Mitől?! - bödült el Bruckner Szigfrid.

- Attól, hogy gazdag leszek - mondta nagy büszkén Vacskamati.

- Mint a sicc? - kérdezte Szörnyeteg Lajos.

- Igen. Mint a sicc! - mondta megvetően Vacskamati.

- Ha szabad érdeklődnöm, mitől fogsz meggazdagodni? - kérdezte gúnyosan Bruckner Szigfrid.

- Nem látod? - mondta Vacskamati -, barackbefőttet csinállok...

- Ezekből a ványadt barackokból? - heherészett Ló Szerafin.

- Ványadt? Még hogy ványadt?! - nevetett Vacskamati.

- Igenis ványadt! - kiabált Aromo. - Mi az hogy ványadt! Csenevész, ösztövé, gyöszös, csökkent!

Vacskamati, úgy látszik, ezt a pillanatot várta, mert abbahagyta a zörgés-börgést, a pancsikálást, a labdázgatást. Hősi pózba vágta magát.

- Valóban - mondta fennköltén. - A barack az ványadt, csenevész, ösztövé, gyöszös, csökkent. De ti, kis földhöz ragadtak, nem ismeritek Vacskamati nagy, egyetemes, világméretű agyvelejét!

A hatás elsőpró volt. Szájtátva bámulták őt, az egy Aromo kivételével. Aromo csak vihogott.

- Talán a nagy, egyetemes, világméretű agyvelődet akarod befőttként eladni?

- Nyúlnak nyúlfarknyi esze - legyintett Vacskamati. - Most megismerkedhettek a nagy Vacskamati nagy, egyetemes, világméretű agyvelejének nagy, egyetemes, világméretű találmányával, a nagy, egyetemes, világméretű befőttesüveggel. Ide süssetek!

Ettől a szónoklattól még Aromóba is némi kis tisztelet költözött. Odasütött hát ő is. Vacskamati meg mint egy bűvész fölkapott egy ványadt barackot, magasra emelte.

- Mi ez? - kérdezte drámai hangon.

- Egy dió - suttogta Szörnyeteg Lajos.

- Nem téged kérdeztelek - mérgelődött Vacskamati.

- Azt akartam mondani - védekezett Szörnyeteg Lajos -, hogy egy dió nagyságú barack.

- Ez a helyes beszéd - bólintott Vacskamati. - Ványadt ez a barack?

- Hát bizony... - mondták a többiek.

- Nem kétséges, jól mondjátok. Ványadtka, gyöszöcske, csenevészke. De ezt figyeljétek!

Meglóbálta a feje fölött a barackot, és mint egy varázsló, belehelyezte az előtte fényeskedő befőttesüvegbe.

Fölhördültek a csodálkozástól. A ványadtka barack akkorának látszott a befőttesüvegben, mint egy sárgadinnye.

- Nahát ez az! - mondtá büszkén Vacskamati. - Az emberek kapkodni fognak a befőttem után. Ez az én nagy, egyetemes, világméretű találmányom.

- Jobban mondva ez a te nagy, egyetemes, világméretű csalásod - mondtá Aromo.

Fölcsillant Vacskamati szeme.

- Azt mondd, hogy ez egy nagy, egyetemes, világméretű csalás?

Bruckner Szigfrid böfönt.

- Még kérdi! Nagyítóüvegből csinál befőttesüveget, és még kérdi!

Vacskamati kivirult.

- Akkor ez azt jelenti... ez nem jelenthet mást, mint, hogy én egy nagy, egyetemes, világméretű csaló vagyok!

Ló Szerafin bólintott.

- Az bizony. Az emberek majd boldogan megvásárolják a befőttest, mert azt gondolják, hogy csodabefőttest vásárolnak csodabarackból. Odahaza kibontják, és ványadt, töppedt, vacak, mogyorónyi barackot találnak az üvegben.

- Akkor aztán lesz haddelhadd - mondtá Bruckner Szigfrid.

- Bizony - folytatta Ló Szerafin -, sose mosod le magadról, hogy nagy, egyetemes, világméretű csaló vagy. Az emberek köpnek, ha találkoznak veled.

- Sőt, pöknek - bólogatott Szörnyeteg Lajos.

- Bizony, köpnek és pöknek - vette át a szót sugárzó arccal Aromo -, és soha többé egy szavadat sem hiszik. Árulhatsz nekik akkora barackot, mint egy úritök, akkor sem veszik meg, mert azt hiszik, becsapás.

- Megrendül benned a bizalmuk - mondtá komoran Bruckner Szigfrid. - Te nagy, egyetemes, világméretű csaló.

- De hát ez nagyszerű! - ugrándozott Vacskamati.

- Miért volna ez nagyszerű? - nézett rá szemrehányóan Ló Szerafin.

- Gondoljátok, hogy bevesznek akkor abba a könyvbe is, aminek az a címe, hogy *Nagy, egyetemes, világméretű csalók*?

- De be ám! - rikkantott Bruckner Szigfrid -, még a fényképed is benne lesz. Szemből is, meg profilból is.

- Nagyon jó fényképarcom van - suttozta boldogan Vacskamati. - Híres ember leszek. Nagyon híres.

És már vitte is a piacra a befőttjeit.

- A szégyentelen - néztek utána mogorván a többiek.

Na, a piacon körülállták ám Vacskamati portékáját.

- De gyönyörű barack - mondták az emberek -, de csodálatos! Ilyen szép barackot még sose láttunk. Hogy adod, Vacskamati!

Vacskamati csak vihogott örömeiben.

- Ugye csodálatosnak látjátok?

- Miért ne látnánk annak, amikor az - mondták az emberek.

- Mégiscsak én vagyok a világ legnagyobb csalója! - rikkantott boldogan Vacskamati.

- Már miért volnál?

- Mert ezekben a befőttesüvegekben akkorka barackok vannak, mint egy ma született dió. Haha!

- Hogy mondhatasz ilyet - mérgelődött egy nagy bajszú -, amikor a saját szememmel látom, hogy gyönyörű, nagy barackok!

Vacskamati a hasát fogta nevettében.

- Na itt van, nyisd csak ki!

- Mennyiért adod?

- Ingyen - mondta Vacskamati -, nyisd csak ki!

A nagy bajszú kinyitotta az üveget, kivett egy barackot. Na nézd! Tényleg mint egy csökött dió. Nahát. Úgy kacagott a nagy bajszú, majd kidúlt az oldala. Hamm, bekapta a ványadt barackot.

- Édesnek édes - mondta, és úgy nevetett, majd a torkán akadt a barackmag.

Az emberek meg egyre többen tolongtak Vacskamati körül.

- Nézd, milyen mókás! - kiabálták. - Nahát!

Vacskamati osztogatta a befőtteket.

- Ezt nézzétek meg! Mit tud a nagy, egyetemes, világméretű csaló!

Nagy vigasság volt, nagy befőttevés. Ekkora ingyenes, kacagásos befőttevésre még a legvénebbek sem emlékeztek. Nem is emlékezhetek, mert ilyen még nem volt, amióta a világ világ. És talán nem is lesz. Mert ilyesmi csak egyetlenegyszer fordulhat elő a világon.

Nagy ünnepelve, nótaszóval, rikogatva, sikogatva kísérték haza Vacskamatit.

- Oda nézzetek, már verik! - mondta Ló Szerafin.

- Dehogyan verik - mondta gyanakodva Aromo. - Éppen hogy majdnem a vállukon hozzák.

Néztek nagy ámuldozva.

- Éljen Vacskamati! - kiabálták az emberek.

- Na, mi az - kérdezte Bruckner Szigfrid -, meggazdagodtál?

- Ugyan, gazdagság - legyintett Vacskamati. - Nem érdekel az engem. Nem látod, hogy a nagy, egyetemes, világméretű csalásomat ünneplik. Mert én vagyok a földön a legnagyobb, legegyetemesebb, legvilágméretűbb csaló. - Aromóra nézett. - Te meg csak egy pici, egyetemetlen, világméretetlen mezei nyúl vagy.

- Pfuj! - mondta mérgesen Aromo.

Vacskamati meg fáradtan a fűre hajtotta a fejét, és az égzengető ünneplés és hejehuja közepette elaludt.

- Legalább nekünk is hagytál egy üveg befőttet? - kérdezte boldogtalanul Bruckner Szigfrid.

De hiszen kérdezhetette. Mert egyfelől a befőtt már réges-rég elfogyott. Másfelől mert Vacskamati már aludt, s mosolygott álmában, mert arról álmodott, hogy a világ legnagyobb, leg-egyetemesebb és legvilágmetűbb csalója.

A FÁJÓS FOGÚ OROSZLÁN

Amikor Bruckner Szigfrid, a kiérdemesült cirkuszi oroszlán először üvöltött föl, Vacskamati megjegyezte:

- Ijesztgetni akar bennünket.

A második ordításnál azonban már gyanakodni kezdett.

- Talán éhes - mondta.

- Lehetetlen - rázta a fejét Ló Szerafin, a kék paripa -, tegnap kapta meg a nyugdíját, és negyven kiló parizert vett magának.

- Világos, telezabálta magát - vélte Aromo, a fékezhetetlen agyvelejű nyúl. - Azért ordít, mert negyven kiló parizer nyomja belülről.

És ekkor megint fölhangzott a fájdalmas óú-aú-uó. Bruckner Szigfrid ordított. Keservesen.

- Mégiscsak meg kellene néznünk - mondta csendesen Nagy Zoárd, a lépkedő fenyőfa.

- Úgy van - bólintott Mikkamakka -, megtekintjük.

Fölkerekedett az egész társaság. Elöl ment Mikkamakka és Vacskamati Mamintival, a kicsi zöld tündérrel. Utánuk Ló Szerafin, Nagy Zoárd és Aromo, legvégül pedig Szörnyeteg Lajos, a legjobb szívű behemót és Dömdödöm.

Bruckner Szigfrid egy tölgyfa alatt ült, mellette érintetlenül hevert a negyven kiló parizer.

- Mi az, talán meg akarsz vendégelni bennünket? - kérdezte Vacskamati.

- Itt van - mondta síri hangon Bruckner Szigfrid -, csak egyétek meg, faljátok föl, tömjétek magatokat... Mit se törődjetek vele, hogy a halotti toromra tartogattam.

- Mire? - érdeklődött Mikkamakka.

- A halotti toromra - mondta még sírőbb hangon Bruckner Szigfrid. - Én ugyanis meghalok. - Egy nagy könnycsepp jelent meg a szeme sarkában. - Vége a világ legszebb oroszlánjának. - Már sírt. - Vége a világ legrendesebb élőlényének. Csodabruckner Csodaszigfridnek. Csodanekem.

- Megcsodaőrültél? - kérdezte Mikkamakka. - Micsoda történt?

- Óú-aú-uó! - üvöltött Bruckner Szigfrid.

- Színészkedik - morogta Aromo -, semmi baja.

- Nem látod, hogy nem nyúlt a parizerhez? - mondta neki szemrehányóan Ló Szerafin.

- És ünneplőbe öltözött - suttogta megrendülten Szörnyeteg Lajos.

- Hogyhogy ünneplőbe? - kérdezte Mikkamakka. - Tudtommal ez az egy pepita nadrágja van.

Erre Dömdödöm Bruckner Szigfridre mutatott.

- Dömdödöm, dömdödöm - mondta élénken.

Ahá! Most vették észre. Szigfrid a piros nadrágtartóját vette föl.

Mert nadrágtartóból kettő volt neki. Egy szürke és egy piros. Nagy ünnepnapokra pirosba öltözött.

- De hát ne ordíts már, mondd meg, hogy mi bajod! - fordult hozzá Mikkamakka.

- A fogam - suttogta Bruckner Szigfrid -, a fogam!

Ojjé, a hideg csak úgy futkosott a hátukon: Hú, a foga!

- Nagyon fáj? - kérdezte részvevően Aromo.

Bruckner Szigfrid rázta a fejét.

- Nem, egyáltalán nem fáj... Most - tette hozzá jelentőségteljesen. - Most még nem fáj. De majd... egy-két nap múlva... aú-óú-uó... én úgylis meghalok. Ide nézzetek!

Felhúzta az ínyét, és mindannyian látták, brrr, ó jaj, egy sötét foltocska a jobb felső szemfogán!

- Hát bizony, ez kilyukadt - mondta borzongva Mikkamakka.

- Egy lyuk - bólogatott Vacskamati.

- Lik - mondta Ló Szerafin.

- Lyukacska - így Szörnyeteg Lajos.

- Likacska - toldotta meg Nagy Zoárd.

- Liki-luki - mondta bánatosan Maminti, és akkor Bruckner Szigfrid szörnyűségesen felüvöltött:

- Még egy szójáték, és ütök, vágok, ölök... - itt elcsuklott a hangja - és hara... har... ha... harapok - zokogta -, tudok is én már harapni... Ezzel... Nézzétek...

- Döm - mondta ekkor Dömdödöm -, dödöm.

Bruckner Szigfrid felugrott, és galléron ragadta.

- Szóval te is... te is gúnyolódsz! Azt mondtad talán, hogy lyuk? He? Vagy lik? Luk? Likacska? Lyukacska? He?! Vagy liki-luki? Mi?!

- Dödöm, dömdödöm - rázta a fejét ijedt arccal Dömdödöm.

Látszott, azt magyarázza, hogy dehogyis ilyesmiket mondott. Sőt, ellenkezőleg!

- Azért mondom! - engedte el Bruckner Szigfrid, s azon nyomban sírva is fakadt. - Jaj de sajnálom, jaj de szánom, jaj de siratom szegényt!

- Kicsodát? - kérdezte gyanakodva Aromo.

- Kicsodát? Kicsodát? Hát kinek lyukadt ki itt a foga? Ki van itt halálra ítélve? Kicsoda? - s nehogy kétsége legyen bárkinek is, megdöngette a mellét. - Magamat! Magamat szánom, siratom, sajnálom.

Aromónak elege volt már a nagy siránkozásból. Lebiggyesztette a száját.

- Inkább a fogmosást gyakoroltad volna annak idején. Most nem kellene siránkoznod.

- Azt állítod, hogy sohasem mosok fogat?! - pattant fel Bruckner Szigfrid.

- Azt - mondta Aromo.

Bruckner Szigfrid lehajtotta a fejét.

- Hát ez igaz. Ez igaz, Aromo, bevallom. De az nagyon csúnya rágalom volt, hogy annak idején se mostam fogat. Mert annak idején igenis mostam.

- Ezt nem értem - akadékoskodott Vacskamati -, elismered, hogy sohasem mostál, de azt állítod, hogy annak idején mégis mostál...

- Mit értesz te, mit?! - háborgott színésziesen Bruckner Szigfrid. - Ezt a pofonegyszerű dolgot nem érted? Sohasem, de annak idején mégis. Mit nem értesz ezen?

- Már elnézést - rebegte Szörnyeteg Lajos -, akkor mikor mostál te fogat?

- Majd én megmondom, mikor - rikoltotta Aromo. - Mikor a hírt a birka írta, mikor a róka volt a tyúknak a legjobb móka, mikor a számár volt számtantanár, mikor egy pálcán kézen állt a fálcán, és mikor a récék voltak az észmércék.

- Ez gyönyörű szónoklat volt - nézett Aromóra tátott szájjal Nagy Zoárd, a lépkedő fenyőfa.

- Különösen az volt szép - suttogta Vacskamati -, hogy mikor egy pálcán kézen állt a fálcán.

- Valóban nagyon szép szónoklat volt - mondta gyanakodva Bruckner Szigfrid -, de nem ártana, ha egyenesen is megmondanád, mit hadrikáltál itt. Azt állítottad, hogy mostam annak idején fogat, vagy azt, hogy nem? Az annak idejéről beszélj!

- Az az annak idején akkor volt - mondta Aromo -, amikor, ami elmúlt, az lett a jövőendő, és ami ezután lesz, az volt a múlt.

- Beletörött, aj, beletörött! - ordított föl Szörnyeteg Lajos.

- Ó, neked is a fogad? - esett kétségbe Maminti.

- Nem, nem a fogam. Az agyvelőm.

- Mibe törött bele?

- Hát ebbe az egészbe. Amit Aromo mond. Igaz, nem tudtam olyan gyorsan követni, ahogyan mondta, még csak ott tartok, hogy mikor a róka volt a tyúknak a legjobb móka... Hogyhogy, amikor a róka megeszi a tyúkot... akkor miért móka?

- Na, ebből elég - mondta Mikkamakka. - Csak locsogtok, lefetyeltek itt, neki meg, szegénynek - Bruckner Szigfridre mutatott -, egy szörnyű lyuk van a szemfogán.

- Az ám - bődült el Bruckner Szigfrid -, majd elfelejtettem...

- Ne ordíts, kérlek szépen - mondta Mikkamakka -, inkább üljünk össze, és találjunk ki egy hathatós módszert.

- Milyen módszert? - kérdezte Nagy Zoárd.

- Hathatóst.

- Az milyen?

- Olyan, amitől biztosan elmúlik Bruckner Szigfrid fogáról a lyuk.

- Helyes - kiáltott Vacskamati -, akkor ne is hathatóst, hanem héthetóst találjunk ki, sőt! - és itt elakadt. - Jaj, nem jön ki.

- Micsoda? - érdeklődött Ló Szerafin.

- Az, hogy nyolcnyatóst.

- Nem baj - vágott közbe Mikkamakka -, mondd azt, hogy tizenhathatóst vagy tizenhéthetóst! Kész. Most már csak okos dolgokat akarok hallani.

Körbeülték Bruckner Szigfridet.

- Akinek valami eszébe jut, az jelentkezzen!

- Eszembe jutott! - rikkantott Szörnyeteg Lajos.

- Mondjad! - néztek rá kíváncsian.

- Azért volt a tyúknak jó móka a róka...

- Most nem arról van szó, hogy akármi eszedbe jut, azzal előálljál - magyarázta türelmesen Mikkamakka -, csak ha Bruckner Szigfrid fogának megjavítására támad egy gondolatod.

- Jaj, nekem mégsem jut eszembe semmi, mégiscsak beletörött az agyvelőm! - siránkozott Szörnyeteg Lajos.

- Jó, akkor ülj oda Bruckner Szigfrid mellé! - intett Mikkamakka. - Tehát kettős feladat: Bruckner Szigfrid foga kilyukadt, Szörnyeteg Lajos agya beletörött. Rajta, elő a mentő ötletekkel!

Egy darabig gondterhelten bámultak maguk elé valamennyien. És persze megint Aromónak jutott eszébe legelőször a megoldás. Azaz, várjuk csak ki a végét! Mert Aromo igen vészjósló ábrázattal emelkedett fel a helyéről.

- Úgy döntöttem - kezdte, de Ló Szerafin rögtön félbeszakította.

- Mi az, hogy úgy úgy döntöttél? Talán az a véleményed!

Aromo lesújtóan ránézett.

- Úgy döntöttem, hogy az a véleményem, miszerint...

- Ezeket a miszerinteket hagyjuk! - legyintett mérgesen Bruckner Szigfrid. - Egyszer találkoztam egy miszerinttel, és összevissza hazudozott nekem. Elegem van a miszerintekből. Az ámbárokban meg az annakellenérekből is elegem van. Az ugyebárokról meg az ámbátorokról nem is beszélve.

- Szóval, te találkoztál egy miszerinttel? Szerinted mi az a miszerint?

- Köcsögkalapot viselt - folytatta zavartalanul Bruckner Szigfrid -, sárga kalucsnit és frakkot. Csokornyakkendővel. És ez a csokornyakkendő miszerint raccsolt is. Ráadásul. Sőt, hazudozott! Raccsolva hazudozott.

Aromo feldühödött.

- Szerinted mi az a miszerint?

- Mi lenne - rántotta meg a vállát Bruckner Szigfrid -, egy kötőszó.

- Szitakötőszó - szólt közbe Vacskamati.

Aromo haragosan a közbeszólóra villantotta a szemét, majd ismét Bruckner Szigfridhez fordult.

- És te találkoztál egy kötőszóval?

- Most mondtam. Sárga kalucsnit viselt. Csokorny...

- És hazudozott?

- De mennyire!

- Halljátok? Ez megőrült! - nézett szét segélykérően Aromo.

- Egyáltalán nem őrült meg - mondta halkan Mikkamakka -, fenébe a miszerintekkel! Térj a tárgyra!

- Jó, de ne szóljatok közbe! Bruckner Szigfrid foga azért lyukadt ki, mert sohasem mosott fogat. Jó, jó - nézett az izgő-mozgó oroszlánra -, mondjuk azért, mert csak annak idején, semmikor se mosott fogat. Tudomásom szerint ökelme legalább százéves, esetleg... ne szólj közbe, mert abbahagyom... esetleg száztizenöt, de maradjunk csak a száznál. Naponta öt

percet kellett volna eltöltenie fogmosással, az annyi mint... izé... - Aromo az égre emelte a tekintetét, és számolt. Így hangzott: - Zözözizizözözuzu - és már mondta is -, az annyi mint évi ezernyolcszázhuszonöt perc. Az nagyjából, ugye, évi... zözözizizuzu, évi harmincnégy óra, az száz év alatt, zözözizizözizö, száznegyvenkét nap, és még a szökőnapokat bele se számítottam. Azt javaslom tehát, hogy közadakozásból vegyünk kétszáz fogkefét és kétezer-négyszáz tubus fogkrémet, s amíg el nem fogy, azaz száznegyvenkét napig, Bruckner Szigfrid éjjel-nappal egyfolytában mossa a fogát. Pótolja a mulasztást!

Aromo elégedetten leült.

- Uuuuuuu! - sóhajtott Bruckner Szigfrid.

- Mi az, fáj? - kérdezték tőle részvétellel.

- Dehogy, de száznegyvenkét éjjel és nappal?! Egyfolytában... aúáúáú!

- Hiszen az kis híján öt hónap - mondta sajnálkozva Ló Szerafin. - Azt akarod, hogy ne aludjon, ne egyen, ne igyon, csak nyiszálja, csiszálja, sikálja, kaparja, húzza-vonja?

- Csak ez a megoldás - mondta magabiztosan Aromo.

- Egyáltalán nem megoldás - rázta a fejét Mikkamakka -, a lyuk attól nem múlik el. Moshatja ítéletnapig, a lyuk lyuk marad. Legföljebb tiszta lesz.

- És Bruckner Szigfridnek tiszta lyuk lesz a foga - szellemeskedett Ló Szerafin.

- Nem is arra gondoltam, hogy meggyógyul - mondta Aromo -, csak tanuljon egy kis tisztességet ez a mosdatlan fogú oroszlán.

- Dömdödöm! - nézett rá felháborodottan Dömdödöm.

- Azt akarod mondani, hogy szégyelljem magam?

- Döm - mondta Dömdödöm.

Ami azt jelentette, hogy igenis, szégyellje magát. Mert nem megbüntetni kell Bruckner Szigfridet, hanem meggyógyítani. Elég büntetés neki a lyuk a fogán.

- Bizony - mondta Maminti -, és sajnos egyre nagyobb büntetés lesz.

- Miért? - sírt fel Bruckner Szigfrid.

- Mert a lyuk egyre nő, eszi, eszegeti a fogat, és egyszercsak, zutty, alig marad fog, és ami marad, azt is ki kell húzni.

- Juhuj - rázkódott meg Vacskamati -, foghúzás, az aztán a szörnyű!

Mikkamakka, még mielőtt Bruckner Szigfrid felülvölthetett volna, megszólalt.

- Éppen ezért kérünk valami mentő ötletet.

- Hát - állt fel pironkodva Ló Szerafin -, nekem volna egy ötletem. Meg kell előzni a bajt.

Lélegzet-visszafojtva figyelték.

- Bruckner Szigfrid ide ülne, erre a tisztásra - folytatta Ló Szerafin -, elfordítaná a tekintetét, én meg egy jól irányozott, szép, kíméletes rúgással kirúgnám a fogát. Kész. Nem is kellene vele törődni többé.

- Mi, micsoda?! - háborgott Bruckner Szigfrid.

- Nem is olyan rossz ötlet - kuncogott Aromo.

- A te fogad, azt, azt rúgja ki! - kiabált Bruckner Szigfrid.

- Mit ordítasz, Ló Szerafin igazán csak jót akar neked!

- Neki is így akarjon jót mindenki! - hadonászott Bruckner Szigfrid. - Azt mondja, fordítsam el a szemem, a fogam meg tartsam oda. Talán rakjam a szemem a fülem mögé? Mi? És egyáltalán mi a biztosíték, hogy éppen azt a fogamat rúgja ki, amelyiken a lyuk van?

- Mondd már, legföljebb kettővel többet rúg ki! Azok akkor többé már nem fájnak. Még jól is jársz - mondta Aromo.

Nagy hangzavar támadt, Mikkamakka nem tudott rendet teremteni.

- Varázsolj már egy csöngőt! - mondta Mamintinak.

Maminti előhúzta a varázspálcáját, két krakszot meg egy krikszet csinált a levegőben, és már nyújtotta is a csengőt Mikkamakának.

A csengőszóra elcsöndesedtek.

- Csak azt akarom mondani - kezdte szigorúan Mikkamakka -, de nem folytathatta, mert Bruckner Szigfrid fölugrott.

- Honnan vetted a csöngőt?

- Honnan vettem volna, hiszen Maminti varázsolta.

- Megvan - ordított lelkesen Bruckner Szigfrid -, éljen Maminti!

Nem nagyon értették a hirtelen boldogságot.

Miért örül ennyire egy csengőnek?

De nem a csengőnek örült.

- Akkor gyorsan csináljál egy újabb krakszot és krikszet, és mondd, hogy tűnjön el a fogamról a lyuk! Hogy erre nem jöttem rá előbb! Gyerünk, Maminti! Meg se kottyán ez a kicsiség egy tündérnek!

Odament Mamintihoz, és felhúzta az ínyét. Maminti azonban szomorúan csóválta a fejét.

- Sajnos, Szigfrid, nem megy.

- Mi az, hogy nem megy?!

- Mert ide tudok varázsolni egy csengőt, egy lexikont, vagy ha nagyon akarod, egy traktort is, de fogtömést varázsolni, azt aztán nem tudok.

- Akkor te nem is vagy igazi tündér! - háborgott Bruckner Szigfrid.

- Dömdö, dömdö! - szólt rá hangosan Bruckner Szigfridre Dömdödöm, és mindannyian bólogattak, mert hiszen Maminti egy varázspálca-suhintással megmentette egyszer Dömdödöm életét, hogyne volna akkor tündér!

- Mi az, hogy nem tündér - szólt közbe Nagy Zoárd -, ha akarna, mirniksz-dirniksz, számárrá változtatna téged.

- Tényleg számárrá tudnál változtatni? - kérdezte gyanakodva Bruckner Szigfrid.

- Tényleg, de akkor egy lyukas fogú oroszlán helyett egy lyukas fogú számár lennél. A lyuk, az maradna.

- Akkor, sajnos, az egésznek semmi értelme - szomorkodott Bruckner Szigfrid. - Inkább vagyok lyukas fogú oroszlán, mint lyukas fogú számár.

- Pedig a te esetedben ez tökéletesen mindegy - mondta Aromo.

- De hát nem lehet egyszerre számár is meg oroszán is - sírt fel kétségbeesetten Szörnyeteg Lajos.

- Te, a beletörött agyvelőddel, ne szólj közbe! - oktatta Aromo.

- Gúnyolódni a szerencsétlen betegekkel azt igen, ahhoz értetek, de meggyógyítani... jaj, már látom, hogy fogok fetrengeni a fájdalomtól! - mondta Bruckner Szigfrid.

Vacskamati emelkedett ekkor szólásra.

- Nekem lenne egy ötletem...

- Kalapáccsal kiverni a fogamat, mi? Vagy parittyával kilőni? Ahogy én téged ismerlek...

- Na jó, akkor nem is mondok semmit - sértődött meg Vacskamati, és visszaült a helyére.

Ló Szerafin mérgesen lekapta a szemüvegét.

- Látod, milyen háládatlan vagy - förmedt Bruckner Szigfridre -, így érdemes segíteni neked! Én nem is maradok itt tovább.

Már szedelőzködött is.

- Nono - mondta Mikkamakka -, nem kell azért megsértődni! Maradj csak. Te meg, Szigfrid, ne gyanúsítgass senkit! Halljuk Vacskamatit!

Vacskamati újra felállt.

- Arra gondoltam, hogy levelet kellene írni Bruckner Szigfrid szemfogának.

- És miből gondolod, hogy a szemfoga tud olvasni, amikor ő maga sem tud.

- Még hogy én nem tudok - ágált Bruckner Szigfrid -, az ábécé mind az öt betűjét ismerem!

- Ez most egyáltalán nem érdekes - mondta Nagy Zoárd -, ha nem tud a szemfogad olvasni, majd fölolvassuk neki a levelet. És mit írunk benne? Mondjad, Vacskamati!

- Megkérjük, hogy ne lyukadjon tovább, és ne fájjon Bruckner Szigfridnek.

- Nagyszerű - lelkesedett Nagy Zoárd -, ez a legjobb megoldás!

- Esetleg verseket is írhatnánk Bruckner Szigfrid szemfogának - gúnyolódott Aromo. A gúnyt azonban senki nem vette észre, és Vacskamati már szavalta is a verset:

*Igen tisztelt szemfog,
Rajtunk ön ki nem fog,
Önön nevetni fogunk...*

és itt elakadt.

- Mondjatok rá egy rímet - kérte.

- Mivel nem a mi fogunk - vihorászott Aromo.

- Mit szemtelenkedsz... majd megsértődik a szemfog, s aztán nézhetünk... főleg szegény Szigfrid nézhet!

- Nem én vagyok a szemtelen - heherészett Aromo -, a szemfog a szemtelen.

- Nem értem - sírt fel Szörnyeteg Lajos -, ha egyszer szemfog, akkor hogy lehet szemtelen?

S ekkor szigorúan megszólalt Dömdödöm:

- Döm, döm! - mondta, és Bruckner Szigfridre mutatott.

- Micsoda?! - kiáltott rémülten Bruckner Szigfrid. - Halljátok, mit mond?

- Halljuk, halljuk - bólogattak a többiek, s Bruckner Szigfrid láthatta az arcukon, pontosan azt gondolják, amit Dömdödöm mondott. Mindenki jól értette: azt mondta Dömdödöm, hogy hiába ugrálnak, csakis egy orvossága van a bajnak. Be kell tömni a szemtelen szemfogát.

- Arra gondolsz - kérdezte óvatosan Bruckner Szigfrid -, hogy elmenjek egy fogorvoshoz, és krrrrrr, fúróval...?

- Dödöm - bólogatott Dömdödöm.

- Hát azt aztán nem, de nem ám! - ordított torkaszakadtából Bruckner Szigfrid.

- Jó, ha nem, hát nem - mondta Mikkamakka -, akkor isten veled. - Már állt is fel. - Gyertek! - szólt a többieknek.

Szedelőzködtek.

- Ezt... ezt nem tehetitek velem! - hápogott Bruckner Szigfrid. - Mi lesz a fogammal?

- Mondtuk, hogy csak a fogorvos segít.

- Olyan mogorva vagy velem - duzzogott Bruckner Szigfrid.

- Mondhatjuk vidáman is - illegette magát Vacskamati. - Csak a, hihi, fogorvos, haha... segít, hehe.

Bruckner Szigfrid felugrott.

- Szétlapítom! - kiáltotta. De lendülete már az első lépés után elhervadt, vállát leejtette, nyakát behúzta, s szomorkásan motyogta maga elé: - Csak a fogorvos segít.

A többiek lélegzet-visszafojtva figyelték: na most mi lesz?

Mi lett volna? Bruckner Szigfrid pózba vágta magát, a fejét fölemelte, a mellét kidüllesztette. Nyoma sem maradt az előbbi, hervatag Bruckner Szigfridnek. Ezen a Bruckner Szigfriden feszült a piros nadrágtartó, melle kosara, mint egy kétakós hordó, na, és a hangja, az volt aztán a királyi!

- Gyerünk ahhoz a fogorvoshoz! Hát mi vagyok én, gyáva nyúl?!

- Nana, csak ne nyulazzunk! - mondta Aromo, de még ez a közbevetés sem csökkentette a pillanat nagyszerűségét. Szeme düledt, arca horpadt valamennyiüknek ekkora hősiesség láttán. Uramteremtette, ez el akar menni a fogorvoshoz! Uramteremtette! Csodabruckner, Csodaszigfrid!

Még Mikkamakka is dadogott a csodálattól.

- Akk... akkor majd va... valaki elkísér. Ki vállalkozik?

- Én, én! - kiabálták, de végül is Aromóra esett a választás, mert ő már kétszer is járt a városban, sőt saját állítása szerint egy ízben már majdnem ült villamoson is.

- És énvelem mi lesz? - zokogott csendesen Szörnyeteg Lajos, amikor már éppen indulni készültek.

- Hogyhogy teveled mi lesz? - nézett rá megütközve Nagy Zoárd.

- Az agyvelőm - bökött a fejére -, már elfelejtetted, hogy az agyvelőm beletörött?

- Tényleg, tényleg - zúgták -, vigyék Lajost is!

- Akkor egy fogorvos, és utána egy agyvelőjavító - mondta Mikkamakka.

Búcsúztak.

- Kinek van egy zsebkendője? - kérdezte Vacskamati.

- Minek? Bőgni akarsz? - mordult rá Bruckner Szigfrid. - Semmi szükség bőgésre. Nem a halálba indulok. Ugyan! Csak egy vacak fogtömés! Mi az egy hősnek?!

- Dehogyan akarok sírni! - mondta Vacskamati. - Csak szeretném utánatok lengetni a zsebkendőt.

- Ami nincs - mondta Ló Szerafin.

- Akkor a kölcsönzsebkendőt.

Zsebkendője azonban csak Bruckner Szigfridnek volt.

- Na jó, kölcsönadom - mondta -, elvégre nekem lengetsz. Tessék. Bár egy kicsit azért sírhattál volna. Az megnyugtató, ha ok nélkül sírnak az emberért.

Átnyújtotta a zsebkendőt.

Vacskamati lengetett, és aztán sorban valamennyien. Bruckner Szigfrid Aromóval és Szörnyeteg Lajossal eltűnt az erdei úton.

Jó párat lépegettek - kipi-kipi: Aromo, bim-bum: Bruckner Szigfrid, és kliff-klaff: Szörnyeteg Lajos -, amíg a városba értek.

Bruckner Szigfrid olyan büszkén ballagott az utcán, hogy hétszázhusz kitüntetés elfért volna a kidüllesztett mellén. Ámde ekkor megszólalt Aromo:

- Itt a ház.

- A... a fogorvosé? - tekergette a nyakát Bruckner Szigfrid.

Aromo bólintott, és Bruckner Szigfrid mellére pillantott. „Már csak ötszázegy kitüntetés férne el rajta” - gondolta kárörvendve. A lépcsőházban már csak huszonegy kitüntetés fért volna Bruckner Szigfrid mellére, sőt... egy lépcsőkanyar... tizenkilenc kitüntetés, két lépcsőkanyar... nyolc kitüntetés, három lépcsőkanyar, és azt mondta Bruckner Szigfrid:

- Otthon felejtettem a zsebkendőt. Visszamegyek.

- Íme, a hős oroszlán! - szavalta Aromo. - A bátrak bátra, a rettenthetetlen! Hihi, hallod?

Mindhárman füleltek.

Ezt hallották: ziirrrzzrrr.

- Valamit fúrnak - mondta Szörnyeteg Lajos.

- A fogamat... a fogamat fúrják! - ordította Bruckner Szigfrid, és rohant volna le a lépcsőn, de Aromo eléje ugrott.

- Azért is! - mondta, és betuszkolta Bruckner Szigfridet egy ajtón, amelyen ez a felirat díszeleggett:

DR. ZIRZURR
FOG- ÉS AGYARBARÁT

Na, lenyomták ott Bruckner Szigfridet egy székbe.

- Jaj! - rikoltott Bruckner Szigfrid.

- Ne ijesztgessen! - mondta neki megrovóan dr. Zirzurr, és megindult felé a fúróval.

- Kitátani! - mondta, és zirzurr, már berregett is valami, csörrent is valami, nyekkent is valami, nyikkant is valami, zuttyant is valami, pottyant is valami, kottyant is valami... És ekkor azt mondta dr. Zirzurr: - Nna!

- Én, drága doktor úr - szólt ekkor közbe Bruckner Szigfrid -, rettenetesen ordítani fogok.

- És ha szabad érdeklődnöm, miért? - kérdezte dr. Zirzurr.

- Ha fújni tetszik.

- Kifúrva - mondta büszkén dr. Zirzurr.

- Ha tömni tetszik.

- Betömve - sugárzott dr. Zirzurr.

- Kész?

- Kész.

Bruckner Szigfrid fölugrott, és egy tükörhöz rohant.

- Ide süss! - ordította. - Itt a tömés! Ide nézz, milyen gyönyörű! A legcsodálatosabb tömés! Na, mit szólsz? - fordult Aromóhoz. - Láttál már ilyen gyönyörűt? - Nyolc kitüntetés. - Dokikám, maga egy műbűvész vagy bűművész, vagy amit akar! - Két cuppanós csókot nyomott dr. Zirzurr arcára. Huszonegy kitüntetés.

- Jaj! - mondta dr. Zirzurr, ami nem is csoda, te is azt mondanád, ha megcsókolna egy oroszlán. Ráadásul kétszer is.

Hétszázhusz kitüntetés.

- Kinek van az erdőben fogtömése, na, kinek? - ugrált Bruckner Szigfrid. - Természetesen csak nekem! Csodabruckner Csodaszigfridnek. Csodanekem. Csodafogtömésem!

- Egyáltalán nem fáj? - kérdezte gyanakodva Aromo.

- Ugyan, egy hősnek! - legyintett Bruckner Szigfrid.

- Doktor úr - mondta ekkor Aromo -, nem lehetne egyet nekem is? - És megpöccentette a fogát.

- Tömés?

- Igen.

- Lyukas?

Aromo reménykedve eltátotta a száját.

- Aá! Ao éée! - nyögte tátott szájjal, ami azt jelentette: talán, nagyon remélem. Mármint reméli, hogy lyukas a foga.

Dr. Zirzurr belekalamolt a szájába egy kis nyeles, kerek tükörrel.

- Csodálatos fogak - mondta elismerően. - Egy árva lyuk nincs rajtuk.

Aromo elkecseregett.

- Egy kis tömést azért...

- Megőrült, kérem?! - mérgelődött dr. Zirzurr. - Egészséges fogat kifújni! Hogy képzeled?!

- Hehe - heherészett Bruckner Szigfrid a tükör előtt. - Egyedülálló produkció! Fogtömés az erdőn! Mehetünk. Gyertek, ti... ti fogatömetlenek!

- És én? Énvelem mi lesz? - motyogta Szörnyeteg Lajos.

- Önnek is lyukas a foga? - kérdezte dr. Zirzurr.

- Nem. Az agyvelőm. Beletörött. Egy agyvelőjavító kellene.

- Á, á - mondta a fogorvos -, agyvelőügyben forduljon bizalommal dr. Zirzurrhoz. Majd én... Foglaljon helyet!

Szörnyeteg Lajos boldogan leült.

- Fájni fog? - kérdezte.

- Egy picikét se - mondta dr. Zirzurr. - Nézzen mélyen a szemembe!

Szörnyeteg Lajos nézett.

- Elég mély? - kérdezte.

- Kiváló - mondta dr. Zirzurr. Majd mély hangon megkérdezte: - Kanállal eszi ön a levest vagy villával?

- Kanállal - mondta Szörnyeteg Lajos.

- És a mákos tésztát?

- Azt villával... de szükség esetén kanállal is meg tudom enni. Sőt, még szükségesebb esetén...

- Na, na, tessék csak mondani!

- Kézzel is - suttogta Szörnyeteg Lajos.

- Remek, várakozáson felüli! - mondta dr. Zirzurr. - Itt valamennyiük előtt ünnepélyesen kijelentem, hogy az ön agya a legtöretlenebb. Szuper jó, prima agyvelő.

Így hát boldogan és egészségesen elindultak hazafelé. Csak Aromo volt kicsit szomorú. Lám, Bruckner Szigfrid egy fogtöméssel fölébe kerekedett.

- Ezt érdemlem, amikor mindig rendesen mosom a fogam? - morgott.

- Egy pár virsliért megmutatom neked a fogtömésemet - mondta neki nagyképűen Bruckner Szigfrid.

És mentek hazafelé. Kipi-kipt: Aromo, bim-bum: Bruckner Szigfrid, és kliff-klaff: Szörnyeteg Lajos.

Addig-addig kipi-kipt és addig-addig bim-bum meg kliff-klaff, amíg vissza nem értek a Négyszögletű Kerek Erdőbe. Na, volt ám öröm, hejehuja, kalaplengetés. Hurrá, hurrá, megjöttek! Csak Ló Szerafin gyanakodott egy picinykét.

- Nézzétek, Bruckner Szigfrid hogy fönnhordja az orrát - mormogta.

- Talán lát valamit az égen - mondta Vacskamati, s egyúttal meg is kérdezte: - Szigfrid, mi van ott fönt olyan érdekes?

De Bruckner Szigfrid elhúzta a száját, s csak úgy foghegyről odavetette Vacskamatinak:

- Hogy beszél sz egy hőssel?

Egy kis csend támadt, tekergették a nyakukat, meresztgették a szemüket, keresték a hőst.

- Hogyhogy hőssel? - értetlenkedett Mikkamakka. - Na meséljete már, mi történt?

Aromo könnyedén előlépett és legyintett.

- Doktor Zirzurr betömte Szigfrid szemfogát. Semmiség az egész. Egy csecsemő is nevetve kibírná.

Bruckner Szigfrid harsogó gúnykacajt hallatott.

- Még hogy csecsemő! Rettentő fájdalmas volt. A csillagokat láttam. De egy hős nem sír, nem jajgat, nem remeg!

Szájtátva nézték Bruckner Szigfridet, aki, íme nem sír, nem jajgat, nem remeg, s ezt a kicsi csodálatszünetet használta föl Szörnyeteg Lajos a megszólalásra.

- És az én agyvelőm - mondta - egy szuper...

De nem jutott szegény tovább, mert Ló Szerafin egy finom patamozdulattal félresöpörte, és Bruckner Szigfrid előtt termett.

- Mutasd a fogtömésedet! - mondta izgatottan.

Bruckner Szigfrid felkacagott.

- Ingyen? Majd bolond volnék ezt az egyedülálló csodát ingyen mutogatni! Egy pár virsliért megnézheted.

Zúgtak, morogtak a többiek.

- Ez megőrült - mondta Vacskamati. - Mindig tudtam, hogy nagyképű vagy, de hogy ennyire!
- förmedt Bruckner Szigfridre, és elfordult az oroszlántól. Éppen Szörnyeteg Lajos felé fordult. Lajosnak ez éppen kapóra jött, és magyarázni kezdett:

- Vacskamati, ide figyelj, az én agyvelőm egy szuper...

De Vacskamati rá se hederített.

- Láttatok már ilyen nagyképű oroszlánt?! - zsörtölődött.

- A fogorvosi székben, ott bezzeg nem volt ilyen nagy legény! - rikkantott közbe Aromo.

De Bruckner Szigfrid erre is csak legyintett.

- Mit irigykedsz! Hogy könyörögtél egy fogtömésért, de doktor Zirzurr megmondta, csak hősöknek lehet - mondta gúnyos félmosollyal.

A társaság megint ámulatba esett.

- Igazán? - kérdezte ámultan Ló Szerafin.

Szörnyeteg Lajos most hozzá fordult.

- Ide nézz, Szerafin, az én agyvelőm egy szuper...

De most sem juthatott a mondat végére, mert Aromo, miközben vad tekintettel nézett Bruckner Szigfridre, közbevágott:

- Nahát, most már bánom, hogy elmentem veled.

- Mintha bizony egyedül nem találtam volna oda! Kinek van az erdőn fogtömése?! - bődült el.

- Na kinek? Csodabruckner Csodaszigfridnek!

- Ami azt illeti - szólalt meg erre Maminti, a kicsi zöld tündér -, elég buta oroszlán vagy te.

- Dödöm - helyeselt Dömdödöm.

Bruckner Szigfrid erre még jobban felhúzta az orrát.

- Ugyan, kis mitugrász, irigy társaság, törődöm is én veletek.

Ezzel hátat fordított nekik, és elindult az erdő felé. Az orrát nagyképűen az ég felé tartotta.

- Hova mész, Szigfrid, még nem is láttuk a fogtömésedet.

- Hagyjad csak, hadd menjen - mondta csendesen Mikkamakka.

Szomorúan bámultak a távolodó oroszlán után. A csendben megint megszólalt Szörnyeteg Lajos.

- Az én agyvelőm egy szuper...

- Egy törpeszuper, tudjuk, mit mondogatod annyit - vágott közbe Aromo.

De Szörnyeteg Lajos talán észre sem vette, hogy megint félbeszakították a mondókáját, ijedelem ült az arcára, és Szigfrid felé mutogatott.

- Jaj, nézzétek, éppen a verem felé megy... Szigfrid... Szigfrid... a régi farkasverem felé mész, nézz a lábad alá! - kiabálta.

De annak kiabálhatott, vak is volt, s úgy tetszik, süket is a dicsőségtől.

- Ha a büszkeségtől nem tud a lába alá nézni, csak nézze az eget - mondta Ló Szerafin.

- De beleesik a verembe - ijedezett Szörnyeteg Lajos.

- Hadd essen - mondta Vacskamati.

- Dömdödöm! - horkant fel erre Dömdödöm.

- Vigyázz! A verem! - ordította Mikkamakka.

Na de ordíthatott. Mert akkor már csörömpölt, zörömbölt, sittyent, suttyant és a gödör fenekén egy nagyot huppant Bruckner Szigfrid. Belepottyant a verembe. Ordított is nagy kétségbeesetten.

A többiek meg rohantak a verem köré.

- Ezt mégsem kellett volna hagyni - sopánkodott Szörnyeteg Lajos.

Mikkamakka mélyen a gödör fölé hajolt.

- Nagyon megütöttesd magad?

Bruckner Szigfrid nem válaszolt, csak sírdogált, zokogott, jajgatott a verem fenekén.

- Na gyere már ki - mondta Maminti. - Varázsolok neked egy létrát. - Csinált a varázspálcájával egy krikszet meg egy krakszot. - Csiribá, csiribi, legyen itt egy létra!

A létra zúgva átrepült a légtéren, és besuttyant a gödör fala mellé. Szigfrid nyöszörögve föltápázkodott, és jajgatva fölmászott a létrán. A bal tenyerében nagyon szorongatott valamit.

- Mit jajgatsz, nem törött el semmid - mondta neki Mikkamakka, miután alaposan szemügyre vette a veremből kimászót.

- Dehogynem, dehogynem törött - siránkozott Bruckner Szigfrid. - Ide nézz! Kitörött. - Mikkamakka elé tartotta a bal markát. Valami sötétlett a bal markában.

- De hát mi ez? - kérdezte Ló Szerafin.

- Mi ez, mi ez?! - háborgott Bruckner Szigfrid. - Nem látod?! A betömött szemfogam. Kitörött. Ez a csodafog.

- Mit siránkozol - mondta szigorúan Mikkamakka. - Megérdemelted.

- Igaz, igaz - mondta sírósan Bruckner Szigfrid. - Nagyképű voltam... Ne haragudjatok rám... Mondd, Maminti, nem tudnád visszavarázsolni?

- A fogadat?

- Igen - mondta reménykedve Bruckner Szigfrid.

- Sajnos, nem - csóválta a fejét Maminti. - De tudod mit! Idevarázsolok egy gránitkövet. Csiribi-csiribá, legyen itt egy gránitkő!

És már zúgott is a levegőben a gránitkő.

- Vigyázz, rád ne essen! - kiabált Ló Szerafin.

Na persze hogy nem esett senkire, szép csendesen odatornyosult a lábuk elé.

- Ez nagyon szép volt. Gratulálok, Maminti - mondta Vacskamati -, csak azt mondd meg, mit csinálunk a gránitkővel?

- Ide fölülre beleágyazzuk Bruckner Szigfrid kitörött szemfogát - mondta Maminti. - Add csak ide! Így ni. És ez itt marad örök emlékeztetőül, hogy senki se legyen többé közülünk felvágós.

Bruckner Szigfrid fancsali ábrázattal nézte a művet.

- Szegény fogam - zokogott -, mit kellett megérned!

A többiek felélénkültek az események eme új fordulatától.

- Egy kis verset is kéne a gránitba vésni arany betűkkel - mondta Vacskamati.

- Úgy van, úgy van - helyeselték a többiek, és Vacskamati már mondta is.

- Például az nagyon jó lenne, hogy: *Ez arról egy emlékkü, hogy így jár, aki nagyképű.*

- Elég gyenge versike - fitymálta Aromo.

- Ugyan, van is neked költői érzéked - vette védelmébe Ló Szerafin Vacskamati zöngeményét.

- Nagyon jó versike. Tanulságos. Véssük csak!

És vésték, kalapálták, aranyozták. Egykettőre elkészültek vele.

- Na, akkor minden rendben van - mondta elégedetten Mikkamakka -, nem is végződött olyan rosszul ez a történet.

- Te meg, Bruckner Szigfrid - mondta szigorúan Aromo -, ígérd meg, hogy nem leszel többé nagyképű!

Bruckner Szigfrid vadul szökkent egyet, kidüllesztette a mellét.

- Épp a te szád jár! Egyáltalán hogy mersz engem megszólítani! Hol van a te fogad gránitba ágyazva, kiállítva az erdőn? Hol állítottak a te szemfogadnak emlékkövet? Sehol! Mert kinek a szemfogának van emlékküve? Gránitból, arany betűkkel! Kinek? Csodabruckner Csoda-szigfridnek! Csodanekem.

A többiek földbe gyökerezett lábbal nézték. Megszólalni csak az egy Dömdödöm tudott.

- Dömdödöm - mondta megrendülten.

DÖMDÖ-DÖMDÖ-DÖMDÖDÖM

Mikkamakka nagy rikoltozásra ébredt. Majd beszakadt a dobhártyája. Nem csoda, mert éppen az ő fülébe rikoltoztak. Hárman is. Nevezetesen Bruckner Szigfrid, a kiérdemesült oroszán, Aromo, a fékezhetetlen agyvelejű nyúl és Vacskamati.

- Te meg Maminti lesztek a döntőbírók! - üvöltötte éppen Bruckner Szigfrid.

Mikkamakka először is befogta a fülét.

- Miféle döntőbíró? - kérdezte akkor.

De nem vette le a kezét a füléről, mert amazok hárman egyszerre kezdtek kiabálni. Sőt odajött Nagy Zoárd is, a lépkedő fenyőfa, s nem sokkal később Ló Szerafín, a kék paripa.

Most már ötven üvöltöztek.

- Éntőlem megszakadhattok az ordibálásban - mondta Mikkamakka -, addig úgysem veszem el a kezem a fülemről, amíg nem kezdtek csendesen és egyenként beszélni.

Aromót választották szószólónak, Mikkamakka levette a füléről a kezét.

- Arról van szó, kérlek szépen, hogy Bruckner Szigfrid azt állítja, ő itt a legnagyobb költő - kezdte Aromo -, és bármelyikünkénél szebb verset tud kitalálni. Egyszóval hengeg...

- Még hogy én hengegek! Igenis... - Mikkamakka újra befogta a fülét.

Mindenki Bruckner Szigfridnek támadt.

- Hadd mondja végig Aromo.

Az oroszán elhallgatott.

- Elhatároztuk hát - folytatta Aromo -, hogy költői versenyt rendezünk. Mindenki költ egy verset, és a végén te meg Maminti, a kicsi zöld tündér eldöntitek, hogy melyik kapja az első díjat.

- Természetesen az én versem - mondta magabiztosan Bruckner Szigfrid, de megint lehurrogták.

- Jól van - mondta Mikkamakka -, ezen ne múljon.

Fölült a tisztás szélén egy emelvényre Maminti mellé.

- Ki akar versenyezni? - kérdezte.

Mindenki fölemelte a kezét, még Szörnyeteg Lajos, a legjobb szívű behemót és Dömdödöm is. Valamennyien papírt és ceruzát ragadtak, és vadul nekiláttak. Csak úgy sistergett a sok ceruza. Legelsőnek Szörnyeteg Lajos készült el a verssel. Föl is állt, hogy elszavalja.

*A múltkor Mikkamakkával
Fát vágni mentünk az erdőre,
De olyan szerencsétlenül dőlt
A fa, hogy Dömdödöm alászorult.*

Huhú, fiúfüty, lengettek, rengettek, fütyörésztek, fityirésztek a többiek.

- Ez nem vers, kikérem magamnak! - dühöngött Bruckner Szigfrid.

- Hallod, Mikkamakka, azt mondja, nem vers?! - méltatlankodott Szörnyeteg Lajos.

Mikkamakka ráncolta a homlokát.

- Hát bizony - mondta aztán -, kedves Lajos, ez tényleg nem vers.

- Miért - lobogtatta a papírját Szörnyeteg Lajos -, amikor a sorok szépen egymás alá vannak írva, és minden sor nagybetűvel kezdődik? Akkor miért nem vers?

Mikkamakka elgondolkozott, vakarta a feje búbját. Valami okosat akart kisütetni. Ki is sütött, mert amikor Szörnyeteg Lajos harmadszor kérdezte, hogy miért nem vers, rávágta:

- Csak!

És lássuk be, igaza volt.

Rögtön színre is lépett a második versenyző. Maga Bruckner Szigfrid. Pózba vágta magát, az égre emelte tekintetét, és nekikezdett:

*Ej, mi a kő! tyúkanyó, kend
a szobában lakik itt bent?*

- Állj - mondta Mikkamakka -, ezt nem te írtad!

- Hát kicsoda? - háborgott Bruckner Szigfrid. - Ki az ördög írta volna, itt van, nézd meg a papírt, nem az én írásom ez?!

- Jó, jó - vágott közbe Mikkamakka -, de ezt már régen megírta Petőfi Sándor. Mi meg abban állapodtunk meg, ha jól emlékszem, hogy mindenki a saját versét adja elő.

- Úgy van! - helyeseltek a többiek.

- Ki az a Petőfi Sándor?! - kiabált Bruckner Szigfrid. - Sohase hallottam a nevét.

- Elég szégyen - mondta Maminti -, de a verset akkor is ő írta. Légy szíves, saját költeményt előadni.

- Na jó - mondta Bruckner Szigfrid. - Tudok én mást is. Ide süssetek!

Póz, arc az ég felé. Nekikezdett:

*Ej, kend, tyúkanyó, mi a kő,
itt bent lakik a szobában?*

- Hohó - hadonászott Aromo -, ugyanazt mondod kitekerve! És ráadásul rím sincs benne.

- Rímnek kell benne lenni? - kérdezte Bruckner Szigfrid Mikkamakktól.

- Hát nem árt - mondta az -, de ne az *Anyám tyúkját* mondd. Akárhogy forgatod, úgyis ráismerünk.

- Na jó - mondta újra Bruckner Szigfrid -, akkor nem az *Anyám tyúkját* mondom.

Elkezdte:

- *Apám tyúkja*, írta Bruckner Szigfrid.

*Ej, tyúkapó, mi a kő, itt bent
lakik a szobában kend?*

- Megölni, lelőni, szétvágni, elzavarni, kirúgni, szétfűrészelni! - dühöngtek a többiek.

- Így nem lehet szavalni! - háborgott Bruckner Szigfrid.

- Bizony nem - mondta Mikkamakka. - Jobb is, ha abbahagyod. Itt csalással nem élsz meg. Halljuk a következőt!

Bruckner Szigfrid elsompolygott onnan, s Nagy Zoárd, a lépkedő fenyőfa ugrott a helyére. Szavalt, csak úgy zengett.

*Legszebb állat az anakonda,
de nem tudja ezt ama konda,
ha ráterelnék ama kondát,
széttiporná az anakondát.*

- Ugyan, miféle vers ez! - mondta szemrehányóan Aromo. - Ilyen erővel azt is mondhattad volna:

*Legszebb állat az anaménes,
de nem tudja ezt ama ménes,
ha ráterelnék ama ménest,
széttiporná az anaménest.*

A többiek tapsoltak, tetszett nekik Aromo gúnyolódása. Sőt, hogy köszörüljön a költőtudományán esett csorbán, Bruckner Szigfrid is megszólalt:

- Vagy azt is mondhattad volna:

*Legszebb állat az anacsorda,
de nem tudja ezt ama csorda,
ha ráterelnék ama csordát,
széttiporná az anacsordát.*

Nagy Zoárd tobozai vöröslöttek a méregtől.

- És azt nem mondanád meg, mi a csudát jelent az az anacsorda meg anaménes?

- Ugyanazt, amit az anakonda - kiabált közbe Vacskamati -, azaz semmit!

- Az anakonda igenis egy állat - bizonygatta Nagy Zoárd.

- Ki ismeri? - tette föl a kérdést Mikkamakka.

- Senki - zúgták a többiek.

- Nem ér! - hadonászott Nagy Zoárd. - Tessék megnézni a *Természettudományi kislexikonban*. Ha nincs benne, vágjanak föl tűzifának.

- Kinek van *Természettudományi kislexikonja*? - kérdezte Mikkamakka.

- Senkinek - felelték kórusban.

- Ezen ne múljon - szólt ekkor Maminti, és elővette zöld varázspálcáját. - Csiribi, legyen itt egy, csiribá, természettudományi, prics, kislexikon, prucs!

És már ott is volt a lába előtt.

Nosza, nekiestek, lapozták, csak úgy sistergett.

- Hányadik betű az ábécében az a? - kérdezte Vacskamati.

- Hátulról vagy előlről számítva? - érdeklődött Aromo, de akkor már Nagy Zoárd diadallal felkiáltott:

- Itt van, az ötvenkilencedik oldalon! - És olvasta:

- „Anakonda (*Eunectes murinus*): állat, tíz métert is elérő, dél-amerikai óriáskígyó. Áldozatát körülgyűrűzi és összeroppantja.”

- Hát legyen neked ez a legszebb állat - mormogta Aromo, de mit volt mit tenni, el kellett fogadni Nagy Zoárd versét, íme kiderült, van anakonda nevű állat.

- Jöhet a következő - intett Mikkamakka. Ló Szerafin méltóságteljesen fölállt, középre ballagott, meghajtotta magát:

*Ha elpusztul a tulok,
szarvából lesz a tülök,
de ha én elpusztülök,
belőlem nem lesz tulok.*

- Hát az biztos - kiabálták a többiek -, mert már most egy nagy tulok vagy!
- Még hogy elpusztülök - vihogott Bruckner Szigfrid. - Elpusztülök a rühügéstől.
- Csend legyen! - kiáltott Mikkamakka. - Ki következik?
- Én - mondta Vacskamati. - Egy egészen rövid verset írtam.
- Halljuk!

*Szerda ablakában
csütörtök ül,
és ordít
csütörtökül.*

Egy darabig csend volt, aztán Szörnyeteg Lajos megkérdezte:

- Miért csütörtökül ordít?
- Mert csütörtök - mondta Vacskamati -, ha péntek, péntekül ordítana.
- Idegen nyelveket nem tud? - akadékoskodott Bruckner Szigfrid.
- Nem - mondta Vacskamati -, ez egy műveletlen csütörtök.

Mikkamakka megrázta az elnöki csengőt.

- Elég - mondta. - Halljuk Aromót!

Aromo fölényes mosollyal sétált a tisztás közepére. Rázendített:

*bálomböki bag u fan
bálombökö big a fún*

- Nem ér - ordított közbe Bruckner Szigfrid -, egy hangot se értek belőle! Arról nem volt szó, hogy hottentottául is lehet verset írni.
- Eszed tokját hottentotta - háborgott Aromo -, ez igenis magyarul van!
- Akkor én megeszem a fülem - mondta Bruckner Szigfrid.
- Már meg is szóhatod - felelte Aromo.
- Hadd mondja végig - próbált rendet teremteni Mikkamakka.

Aromo újra belefogott:

*bälömböki bag u fan
bälömbökö big a fún
búlámbákö bög i fan
balúmbaká bög ö fin
bilambúka bág ö fön
bölimbakú bag á fön
bölömbika búg a fán*

- Ez semmi - mondta Ló Szerafin -, így egy gyerek is tud verset csinálni, ha ugyan ez egyáltalán vers.

- Igenis vers! - jelentette ki Mikkamakka, akinek úgy látszik, tetszett ez a bálömböki. - S ha azt hiszed, hogy olyan könnyű ilyet írni, rajta, bizonyítsd be! Írj egyet!

- Nem is kell leírnom - mondta Ló Szerafin -, kapásból is elmondhatom.

- És már mondta is:

*kómirelű kőtyual
kamórule kutyóul
kumaróli ketyüöl
kőmuraló kityeül
kőműrula kótyiel
kemürőlű katyóil
kimerülő kutyaól*

- Jó, jó, de ennek semmi értelme sincs. Mi az, hogy kimerülő kutyaól? - szólt Aromo. - Kimerülhet egy zseblámpaelem vagy esetleg egy hegymászó, de egy kutyaól!

- Esetleg elfárad - vetette közbe Vacskamati. - Miért ne fáradhatna el egy kutyaól?

- Vagy a kutya nagyon nyomja belülről - kelt Bruckner Szigfrid is Ló Szerafin védelmére.

- Rendben - mondta Aromo -, de a módszer, ahogy a verset írtam, mégis az én találmányom.

- Ez igaz - hagyták helyben a többiek.

- Találmánynak nem rossz - epéskedett Nagy Zoárd -, csak versnek.

Mikkamakka megint csengetett.

- Halljuk az utolsó versenyzőt!

Nagy pironkodva előállt Dömdödöm, akiről mindenki tudja, hogy csak annyit tud mondani, dömdödöm.

Így szavalt:

*Dömdödöm, dömdödöm,
dömdö-dömdö-dömdödöm*

- Nem ér! - rikoltozott Bruckner Szigfrid. - Akkor én meg azt mondom, hogy:

*Prampapam, prampapam,
prampa-prampa-prampapam*

- Nono - mondta Mikkamakka -, csak azért kiabálsz, mert nem tudod, mit jelent Dömdödöm verse.

- Miért, mit jelent?

- Azt, hogy mindannyiunkat nagyon szeret.

- Engem is? - kérdezte gyanakodva Bruckner Szigfrid.

- Persze, téged név szerint is megemléített - mondta Mikkamakka.

- Éljen Dömdödöm - kiáltott Bruckner Szigfrid -, adjuk neki az első díjat!

- Adjuk! - kiabálták a többiek.

Mikkamakka és Maminti egy babérkoszorút helyezett Dömdödöm fejére.

- Te győztél - mondták neki.

- Majd kölcsönadhatod a krumplifőzelékembe - veregette meg a győztes vállát Bruckner Szigfrid.

Dömdödöm meg boldogan elindult az erdő felé, és fennhangon dúdolgatta a győztes verset.

*Dömdödöm, dömdödöm,
dömdö-dömdö-dömdödöm.*

BIKFI-BUKFENC-BUKFERENC

Egyszer csak dübögni kezdett ám a föld: Döbb, döbb.

- Ajaj - mondta Mikkamakka -, jön a Kisfejú Nagyfejú Zordonbordon.

Ott is állt már a tisztás szélén.

Feje köcsög, lába tuskó, hasa hordó, füle lepény, a melle melence, a szája kemence.

- Szóval itt heverték s heherésztek - mondta. A hangja csikorgott és nyikorgott.

- A fű puha, hát heverészünk, és heherészünk is, mert...

- Na, mondd ki, merd kimondani! - rikkantott Kisfejú Nagyfejú Zordonbordon.

- Hát hogy is mondjam... ugyanis... - dadogott Mikkamakka - heherészünk, mert...

És itt közbevágott Bruckner Szigfrid.

- Mert jó a kedvünk.

Ó, bár ne szólt volna! Kisfejú Nagyfejú Zordonbordon elfeketedett a méregtől, Mikkamakka meg feddő pillantást vetett Bruckner Szigfridre. „Ej, te buta, nem tudod, hogy azért a legdühösebb Kisfejú Nagyfejú Zordonbordon, ha valakinek jó a kedve?” - mondta a pillantása. Ő maga meg azt mondta:

- El ne hidd, kedves Kisfejú Nagyfejú Zordonbordon, szegény Szigfrid eszét elvette a mérhetetlen szomorúság. Éppen hogy rosszkedvünkben heherészünk. Nagyon rissz-rossz a kedvünk - bizonygatta, de Kisfejú Nagyfejú Zordonbordon toppantott tuskólábával, lebbentett lepényfülével, kaccantott kemenceszájával.

- Nekem akarsz te... velem akarsz te... - icsorgott-vicsorgott, sárgállott a fogsora. - Nyaktiló, pallos, szájszegek, felpertusolás, só és hamu! Ti jókedvűek vagytok, amikor itt a Kisfejú Nagyfejú Zordonbordon?! Majd adok én nektek!

- Hiszen egyáltalán nem vagyunk jókedvűek - mondta sírósan Vacskamati.

- Kuss! - mondta Kisfejú Nagyfejú Zordonbordon. - Itt vihorásztatok, röhecseltetek, talán még vicceket is meséltetek egymásnak, miközben hallhattátok, hogy közeledem.

- Nem hallottuk - tiltakozott Ló Szerafin -, csak a vége felé, éppen hogy, alig-alig; annyira, hogy döbb, döbb...

- Igen, igen, s azt hittük, a fülünk cseng - toldotta meg Aromo.

- Vagy hogy egy üres hordó gurul - bólogatott Nagy Zoárd, a lépkedő fenyőfa.

- Dömdödöm - mondta Dömdödöm.

- Vagy hogy dobol egy dobos - így Vacskamati.

- Vagy?! - kérdezte ordítva Kisfejú Nagyfejú Zordonbordon, és szigorúan Szörnyeteg Lajosra nézett. - Szerinted mi volt?

Szörnyeteg Lajosnak reszketni kezdett a térde kalácsa.

- Én azt hittem, hogy... izé... hogy döböl egy döbös.

- Hi! - mondta dühödten Kisfejú Nagyfejú Zordonbordon. Aztán még dühödtebben: - Hu! Éppen hogy csak... fülcsej, üres hordó... dobos... döbös... És azt nem láttátok, hogy

elsötétül az ég? Hogy villámok csapkodnak, mennykövek verdesnek? Hogy eső hullik, jég potyog, hó szálldos? Hogy fütyül a szél, és recseg az erdő? Azt nem láttátok?

Egymásra néztek nagy álmélkodva. Még hogy jég? Mennydörgés? Hó? Szél? De hiszen úgy sütött a nap, mintha sose akarná abbahagyni, szél egy sóhajnyi se, felhő egy rongyocskája se. Aromo már éppen szólni akart, de Kisfejú Nagyfejú Zordonbordon folytatta:

- Mert ahol én járok, elsötétül az ég, villám csapkod és zivatar zúg, hó esik, jég zuhog... és... és ti ezt nem láttátok!

- Aj, de mennyire, hogy láttuk - kapott észbe Mikkamakka, és a többiekre kacsintott - azért is volt ilyen rossz a kedvünk, mert aztán áztunk-fáztunk és citeráztunk.

- Nem volt rossz a kedvetek - toppantott Kisfejú Nagyfejú Zordonbordon -, heherésztetek. Hallottam.

- Talán a füled csengett - mondta Aromo.

- Vagy tücsökcirpelést hallottál - bólogatott Ló Szerafin.

- Vagy döbbölt egy döbbös, mi?! - mondta gúnyosan Kisfejú Nagyfejú Zordonbordon. - Elég a szövegéből!

Elhallgatott, bugyután bámult maga elé.

- Jó a kedvük - dörmögte. - Heherésznek - mormogta. - Netalán még buk fencezni is szoktatok?

- Dehogyan, ugyan, hogy képzeled! - zúgták ezek.

- Merő szomorúság az életünk - vette át a szót Mikkamakka. - Csak szenvedünk, sírunk, szomorkodunk, bánatoskodunk - hazudta, de Kisfejú Nagyfejú Zordonbordon se esett a feje lágyára, avagy éppen hogy a feje lágyára esett, ki tudja. Mindenesetre így szólt a köcsögfejú, tuskólábú, hordóhasú, lepényfülű, melencemellű, kemenceszájú, hígvelejű széllelbélt:

- Hazudtok! És most halljátok a büntetést. Mától tilos az erdőn a buk fenc!

- A buk fenc is? - kérdezte Vacskamati.

- A buk fenc is, és a buk fenc is - toppantott zordan Zordonbordon -, és aki megszegi a tilalmat, az halál fia! Megértettétek?!

- Hogyne, hogyne, megértettük - bólogatott Mikkamakka. És magában azt gondolta: „Csak menj már, tűnj már, pusztulj innen.”

El is ment. Döbb, döbb - döngött a föld.

Na, kitört ám a hihi és a haha. A felhőtlen égig ért a jókedvük.

- Ezt a tökfajt, ezt a bárgyút, ezt a rövid agyvelejűt! - mondogatták boldogan.

- Még ha az evést tiltotta volna meg, vagy a napozást - rötyögött Bruckner Szigfrid -, de a buk fencezt! Majd épp az én vén csontjaimmal állok oda buk fencezni!

Hahotáztak.

- Ez éppen annyi - mondta a nevetéstől fuldokolva Aromo -, mintha azt tiltotta volna meg, hogy állva aludjunk. Hihi, ki a fene alszik állva?

- Nono! - mondta Ló Szerafin.

- Nana! - mondta Nagy Zoárd.

Elgondolkozva rájuk néztek. Tényleg! Hiszen Ló Szerafin állva alszik. Mert az öreg lovak állva alszanak. Meg állva alszik Nagy Zoárd is. Mert a fenyőfák is állva alszanak.

- Ajaj! - vakarta a fejét Szörnyeteg Lajos. - Ez most azt jelenti, hogy nektek fekvé kell aludnotok!

Ettől valamennyien elszomorodtak.

Mikkamakka az égre emelte a szemét.

- Ne bomoljatok! Hiszen egy árva szóval sem mondta, hogy nem szabad állva aludni. Bukfencezni nem szabad.

- Tényleg, de buták vagyunk - nevetett Vacskamati -, hiszen csak a bukfenc tilos!

- Meg a bikfenc - mondta Szörnyeteg Lajos.

- És a bukferenc - tette hozzá szomorúan Aromo.

- Kit érdekel - legyintett Ló Szerafin -, ki szokott itt bukfencezni?

- Dödöm - mondta Dömdödöm.

- Már hogy te szoktál? - csodálkozott Ló Szerafin. - Igaz is, szoktál. De még mennyire! - És elnevette magát, mert eszébe jutott, ahogy Dömdödöm egyetlen és boldogan veti a bukfeneket.

- Ami azt illeti... - kezdte Aromo, és el is hallgatott nagy szomorúan.

- Az ám - jutott eszébe a többieknek -, hiszen Aromo is minden reggel bukfencezik! „Bikfi-bukfi-bukferenc!” - kiabálja, és mint egy guriga száguldozik a fűvön. Az ám! És Vacskamati is! Mekkora bukfencezett a múltkor is örömeiben.

Hökkenet néztek egymásra. Te úristen, itt betiltották a bukfencet! A bikfencről és a bukferencről nem is beszélve!

Úgy ültek a tisztás szélén, mint egy gyászoló gyülekezet. Nem is szólalt meg sokáig senki. Aromo a földet bámulta, Mikkamakka vakargatta az orrát, Bruckner Szigfrid a nadrágtartóját babrálta, Ló Szerafin tisztogatta a szemüvegét, Vacskamati a körmét rágta, Nagy Zoárd a távolba meredt, Dömdödöm magában gubbasztott, Szörnyeteg Lajos ráncolta a homlokát.

Ezt meg ki gondolta volna! Ennyit tesz, ha tilos a bukfenc! Nahát, Kisfejű Nagyfejű Zordonbordon.

- Mit gondolsz - fordult ekkor sóvárogva Aromóhoz Ló Szerafin -, egy magamfajta öreg ló megtanulhat bukfencezni?

- Hohó, de még mennyire! - mondta felvillanyozva Aromo. - A bukfencet a magadfajta öreg lovaknak találták ki. Semmi az egész. Idenézz! Fej a talajra - s már le is tette a fejét a fűre, pamatfarkincája az ég felé meredt.

- Jaj - mondta Mikkamakka -, nehogy bukfencezz!

- Az ám - kiáltott Bruckner Szigfrid -, hiszen akkor a halál fia vagy! - És a grabancánál fogva felrántotta Aromót.

Hű de szomorúak lettek, csak úgy áradt belőlük a szomorúság, még a napot is elfelhőzte!

S ekkor az öreg tölgy megszólalt a hátuk mögött.

- Gyertek csak ide!

Köréje sereglettek.

- Ti is gyertek közelebb - mondta az öreg tölgy a többi fának.

Közelebb jöttek.

- Ti is - intett a tölgy az erdei állatoknak, s jöttek a szarvasok, hódok, rókák, vaddisznók, borzok, őzek, hiúzok, medvék.

Sustorogtak, sutymorogtak. A sustorgásból néha ki-kihangzott egy-egy pehelyhihi, egy-egy ólomhaha, egy-egy pengecsivit, egy-egy dorongbrumma.

Valamit ezek eldöntöttek ott. Mert amikor szétszéledtek, már nyoma sem volt szomorúságnak a tisztáson. Aromo harsogó hangon magyarázott:

- Az a fontos, hogy a fejet jól előreahajtsuk... kézzel támaszt, lábbal lendít... mi sem egyszerűbb ennél!

- Nekem magyarázol, nekem, aki cirkuszban léptem föl annak idején? - vetette oda foghegyről Bruckner Szigfrid, de nem folytathatta, mert... döbb, döbb, döbb... jött ám! Mindenki tudta, ki. A köcsögfejű, tuskólábú, hordóhasú, lepényfülű, melencemellű, kemenceszájú.

Ott állt a tisztás szélén tuskólábán Kisfejű Nagyfejű Zordonbordon.

- Hrrr - morrantott -, miféle pusmorgás, mocorgás, sutymorgás volt itt? Mi?! Talán jó a kedvetek? Talán megszegtétek a parancsot? Hé! Tilos a bukfenc!

Mikkamakka elkiáltotta magát.

- Bikfi-bukfenc-bukferenc!

Nosza az öreg tölgy, nosza az erdő, nosza a madarak, nosza az állatok, nosza a füvek!

- Fej lent, láb lendít! - vezényelt Aromo, és már villant is pamatfarka. Bukfencezett.

- Dömdödöm - mondta Dömdödöm. Egyszer fentről, egyszer lentről, onnan, ahol éppen a feje volt. Bukfencezett.

- Hihi, forog a világ! - rikkantott Ló Szerafin, pedig nem a világ forgott, hanem ő. Bukfencezett.

És Mikkamakka is, Vacskamati is, Szörnyeteg Lajos is, Nagy Zoárd is, az öreg tölgy is, a többi fák is, a császármadarak is, a pityerek is, a gerlék is, az ölyvek is, a siketfajdok is, a pintyek is, a pacsirták is, az uhuk is, a szarvasok is, a hódok is, a rókák is, a vaddisznók is, a borzok is, az őzek is, a hiúzok is, a medvék is.

Bikfi-bukfenc-bukferenc - bukfenceztek.

Kisfejű Nagyfejű Zordonbordon földbe gyökerezett lábbal állt a tisztás szélén, vicegett-vacogott félelmében.

- Jaj, elgázolnak, jaj, elsöpörnek, jaj, elsodornak, jaj eltipornak! - jajgatott, és gyorsan előrehajolt, köcsögfejére támaszkodott, tuskólábával lendített. Bukfencezett. Megint újra. Bikfenc. Megint újra. Bukfenc. Megint újra. Bukferenc.

Elbukfencezgettek alkonyatig. Kisfejű Nagyfejű Zordonbordonnak sajgott ám a háta.

GYERE HAZA, MIKKAMAKKA

Hiába, no, az egyik legjobb dolog a világon, süttetni a hasunkat a nappal. A nap nem tesz különbséget. Süt boldogra-boldogtalanra. Valami efféle mocorgott Ló Szerafin fejében - persze nagyon lomhácskán, lassúdadán mocorgott: a gondolatnak sincs kedve ilyen álmosító, zsongító melegben ugrándoizni. De ha halovány is, csigalassú is, mégiscsak gondolat volt. Ló Szerafin úgy vélte, nem hagyja kárba veszni. Kimondja. S már mondta is:

- A nap nem tesz különbséget.

A többieket - Bruckner Szigfridet, a kiérdemesült cirkuszi oroszlánt, Aromót, a fékezhetetlen agyvelejű nyulat, Dömdödömöt, aki mint köztudott, csak annyit tud mondani, hogy „dömdödöm” meg Szörnyeteg Lajost, a legjobb szívű behemótot - egyáltalán nem zavarta ez a mondat. Már csak azért sem, mert talán meg sem hallották. Motyogjon Ló Szerafin, amit akar. De nem úgy Vacskamati! Ő bizony hegyezni kezdte a fülét. Még mozdulni se volt rest, fölkönyökölt.

- Mit mondtál? - kérdezte élesen.

- Hogy a nap nem tesz különbséget. Egyformán süt mindenkire - magyarázta Ló Szerafin.

Vacskamati felült.

- Éppen ezen járt az eszem - mondta.

- Na, vége a boldog napozásnak - mormogta Bruckner Szigfrid -, ennek jár az esze valamin. - Mocorogtak boldogtalanul, itt mindjárt vita kerekedik.

Vacskamati zavartalanul folytatta:

- Nincs igazság a földön - mondta pátosszal -, még a napsütés is igazságtalan!

Most már Ló Szerafin is felkönyökölt.

- Már hogy lenne igazságtalan - méltatlankodott -, amikor egyformán süt rád is meg rám is. Meg mindenkire.

- Éppen hogy nem! - replikázott Vacskamati. - Neked például legalább tízszer akkora hasad van, mint nekem. Ami annyit jelent, hogy rád tízszer annyi napsütés jut, mint rám.

- Jézusmária - nyöszörgött Bruckner Szigfrid -, borzasztó! Micsoda örültségeken tudtok ti vitatkozni!

- Érdekes - mondta lassan Szörnyeteg Lajos -, mintha Vacskamatinak tényleg igaza volna.

Ezt már Aromo sem állhatta szó nélkül.

- Persze - mondta -, aki tízszer nagyobb, azt tízszer több napsugár éri, de tízszer több jégeső is, és a hideg szél is tízszer annyira fújja.

Szörnyeteg Lajos elcsüggedt. Belezavarodott kissé ebbe az okfejtésbe.

- Majd megjön Mikkamakka, és eldönti - mondta. - Ő biztosan tudja.

Igen ám, de Mikkamakka nem volt otthon. Kora reggel elment a városba. Ott volt valami sürgős elintéznivalója. Meg különben is, ad is valamit Vacskamati Mikkamakára! Már tátotta a száját, már mondta volna... de ekkor... furcsa... megdöndült, megzördült, megdobbant valami. S nem is hagyta abba. Ütemesen döngött-böngött, zirgett-zörgött, kattogott-pattogott, bimm-bumm, kipp-kopp és riccs-reccs. No még ilyet!

- Halljátok - mondta Ló Szerafin -, dörög az ég.

Néztek rá megütközve. Még hogy az ég? Hiszen sehol egy árva felhő, nagy fönnten süt a nap.

De a hang csak nem szűnt: döbb-döbb.

- Aha - csillant fel Vacskamati szeme -, biztosan a dinnyefáról potyognak a dinnyék.

Hát az tényleg így szólhat. Valahogy ilyesféleképpen. Persze csak akkor, ha jó nagy dinnyék potyognak egy jó nagy dinnyefáról. De hát dinnyefa? Ki látott már dinnyefát? Húzta is az orrát Ló Szerafin.

- Dinnyefa - mormogta -, ott nő az úritökfa mellett, mi? - A többiek kuncogtak, csak Szörnyeteg Lajos képe ragyogott.

- Jaj, ez nagyon izgalmas, Vacskamati, hol láttál te dinnyefát? Úgy ennék egy kis dinnyét!

A zaj meg nem szűnt ám! Csak úgy zengett, csak úgy döngött! Na de mintha nem is hallották volna. Csak kacarásztak, nevetgéztek.

- Még hogy dinnyefa! - csapkodta a hasát Bruckner Szigfrid.

Aromo is megeresztett egy fölényes, szánakozó tekintetet Szörnyeteg Lajos felé.

- Dinnyét enne! - Dinnyefáról!

Ló Szerafin somolyogva csóválta a fejét.

- Ej, kedves Lajos - mondta -, de kevéske eszed van neked, hogy még ezt a dinnyefamesét is elhiszed. Dinnyefa nem létezik, csak Vacskamati fejében.

Aromo felvihogott.

- Ott elég hely van egy dinnyefának - mondta boldogan.

Vacskamati keményen ráncolta a homlokát, szúrósan nézett Aromóra.

- Egy pillanat! Mondd csak még egyszer, Aromo!

- Micsodát?

- Amit az előbb mondtál a fejemről meg a dinnyefáról.

- Azt mondtam, hogy a fejedben éppen elég hely van egy dinnyefa számára.

„Akárhogy is - gondolta Vacskamati -, ez itt gúnyolódik velem.” Elmélyültek a ráncok a homlokán.

- Szóval... ezzel azt akarod mondani, hogy... aha, megvan... hogy üres a fejem.

Na, kitört ám a hahota! Csak Aromo mímelte a komolyságot és a csodálkozást.

- Én? - nyitotta nagyra a szemét. - Egyáltalán. Én csak annyit mondtam, hogy van hely a fejedben egy dinnyefa számára. Se többet, se kevesebbet. Azt magyarázol bele, amit akarsz. Azt, hogy üres a fejed, nem én mondtam. Te mondtad.

Vacskamati belezavarodott ebbe a szónoklatba. Mérgelődött.

- Te mindig mást mondasz, mint amit gondolsz. Néha egy hétig is törheti az ember a fejét, mit akartál tulajdonképpen.

De most aztán igazán fölzengett, földögött és fölböngött. Még a szusz is beléjük fulladt. Ló Szerafin megszeppenve tekergette a nyakát.

- Mégiscsak az ég dörög, ez nem kétséges - mondta.

- Az eszed tokja! - bátorodott fel Vacskamati.

Bruckner Szigfrid is belekottyantott:

- Egy hordót gurítanak.

- Ugyan, dobol a fődobos - gúnyolódott Aromo.

- Vagy csak úgy magától döng - csillant fel Szörnyeteg Lajos képe. - Jókedvéből.

Erre mind az égnek emelte a tekintetét. Ez a Szörnyeteg Lajos, ez miket tud mondani!

- Lajoskám... - kezdett bele egy mondatba Vacskamati, de nem tudta befejezni, mert Dömdödöm szigorúan közbevágott:

- Dömdödöm - mondta. És nehogy félreértsék, megismételte. - Dömdödöm!

Elsápadtak valamennyien. Ijedten néztek Dömdödömré.

- Csak nem? Ezt komolyan mondd, Dömdödöm? - kérdezte reménykedve Vacskamati, hátha nem komolyan mondja.

De Ló Szerafin rögtön le is torkollta:

- Persze hogy komolyan mondja. Mikor szokott Dömdödöm viccelődni!

Bruckner Szigfrid, a nagymellényű oroszlán bátorsága is kezdett lefelé szálldogálni, az ina felé. Reszketett a hangja.

- Szóval azt állítod, hogy Kisfejű Nagyfejű Zordonbordon közeledik.

Dömdödöm nem szólt semmit, de aki akarta, a tekintetéből is láthatta, hogy igenis azt állítja.

Rákezdték a sápiózásra.

- Hű, akkor ezer jaj nekünk! Jön a tuskólábú.

- A köcsögfejű.

- A hordóhasú.

- A lepényfűlű.

- A melencemellű.

- A kemenceszájú.

- A hígvelejű, széllébélelt.

Mondták, mint egy litániát. Ló Szerafin fölajdult.

- És éppen most, amikor nincs itthon Mikkamakka!

Aromo ocsúdott elsőnek. Siránkozással semmire se mennek. Széles mozdulattal csendre intette a többieket.

- Az a fontos - mondta gyorsan -, hogy fancsali képet vágjatok! Mindnyájan. Olyanok legyünk, mint egy gyászoló gyülekezet. Mert Kisfejű Nagyfejű Zordonbordon a jókedvet utálja a legjobban.

- A szerencsétlen - sírt fel Vacskamati.

- Ne siránkozz! Rajta, vágjunk keserves pofát!

Éppen idejében, mert dimm-dömm, még a fák is recsegték, ott állt a tisztás szélén a tuskólábú, köcsögfejű, hordóhasú, lepényfűlű, melencemellű, kemenceszájú, hígvelejű, széllébélelt. Ott állt a tisztás szélén morc pofával Kisfejű Nagyfejű Zordonbordon.

- Szóval itt a díszes társaság! - recsegett, reszelt, fűrészelt a hangja.

Aromo előrelépett, alázatos hangon megszólalt:

- Itt vagyunk, persze, hiszen tudod, hogy itt lakunk.

- És jó a kedvetek, mi? - recsegett Kisfejú Nagyfejú Zordonbordon.

- Dehogy, kedves Kisfejú Nagyfejú Zordonbordon, dehogy jó - mondta gyorsan Aromo. - Éppen ellenkezőleg. Rissz-rossz a kedvünk.

- Csak sírunk-rívunk - hazudta Bruckner Szigfrid.

- Kesergünk - mondta Vacskamati.

- Bánatoskodunk - toldotta Ló Szerafin.

Zordonbordon toppantott egy nagyot.

- Hallottam, hogy neveltetek!

Aromo erre aztán igazából nekilátott színészkedni.

- Nevetni? Mi az, kedves Kisfejú Nagyfejú Zordonbordon? Azt se tudjuk, mit jelent ez a szó.

A többiek meg kórusban rávágták:

- Bizony, fogalmunk sincs!

Aromo belelendült.

- Ilyen szavak már rég nem szerepelnek szótárunkban. Röhécselni, nevetgélni, mosolyogni, viháncolni, rötyögni, hahotázni, heherészni... Egyikről se tudjuk, mit jelent.

Vacskamatinak azért ez már sok volt. Pukkadozott, fulladozott, nagyon igyekezett, de mindhiába, nem tudta visszatartani a nevetést. Kitört belőle, csilingelt, gilingalangolt.

Ebből meg mi lesz? Rémülten nézték Vacskamatit, még lélegzetet venni is elfelejtettek.

Kisfejú Nagyfejú Zordonbordonnak kiguvadt a szeme, pulykavörös lett a képe.

- Hát ez meg mi?! - böffent ki belőle.

Aromo finoman bokán rúgta Vacskamatit, de mindhiába. Csak csilingelt, csak gilingalangolt. Kisfejú Nagyfejú Zordonbordon már emelte a rettenetes mancsát. Aromo gyorsan előrelépett.

- Kérlek... igazán kellemetlen - dadogta -, de Vacskamati sír.

- Mit csinál?! - üvöltött Zordonbordon. - Még hogy sír?! Nevet! Röhécsel! Kacarászik!

- Dehogysis! Te nem ismered Vacskamatit. Így szokott sírni. Eleinte mi is azt hittük, nevet... vagy hogy is kell mondani... de egyáltalán nem. Éppen hogy sír.

- Hazudsz! - üvöltött Kisfejú Nagyfejú Zordonbordon.

- Higgyél nekünk. Tényleg sír - mondta kétségbeesetten Aromo, és szemrehányóan Vacskamatira pillantott.

A többiek látták, hogy segíteni kell Aromónak. Rákezdték hát:

- Bizony sír.

- Így szokott sírni.

- Vacskamati így sír.

Dömdödöm rosszallóan nézte a cirkuszt. Meg is szólalt:

- Dömdödöm.

Kisfejű Nagyfejű Zordonbordon fölkapta a fejét, gyanakodva nézett Dömdödömmre.

- Ez meg mit mondott?

Aromo széttárta a kezét.

- Ki tudja, kedves, Kisfejű Nagyfejű Zordonbordon? Tudod, hogy csak ennyit tud mondani: dömdödöm.

- De állítólag ti megértitek.

- Nagy ritkán - legyintett Aromo. - Mit lehet azon megérteni, hogy dömdödöm?

Zordonbordon hitte is, nem is. Mindenesetre jól szemügyre vette a társaságot. Mikkamakkát kereste.

- És az a híres Mikkamakka hol van? Elbújt talán?

Végre Vacskamati abbahagyta a vihogást, Aromo is megkönnyebbült, hogy másra terelődött a szó.

- Dehogyis bújt - mondta. - Bement a városba, dolga van. Lehet, hogy csak holnap este jön haza. És tiszteltet téged. - Nagyot nyelt Aromo. - Mondta, ha erre járna Kisfejű Nagyfejű Zordonbordon, adjuk át neki hódolatteljes üdvözlését. És egyébként is, mi valamennyien nagyon tisztelünk téged.

Zordonbordon nagy büszkén fölemelte a fejét, toporgott, pöffeszkedett, mint egy felfuvalkodott pulykakakas.

- Hát tisztelhetek is! - mondta elégedetten. - Mert különben hátrakötöm a sarkatokat.

Elhallgatott, úgy látszott, gondolkodik - ha ugyan az ilyen böhöm zordonbordonok szoktak gondolkodni.

- Szóval az a nagy hírű Mikkamakka nincsen idehaza? Pedig ha jól tudom, ő a vezéreték.

Bruckner Szigfrid kihúzta magát.

- Itt, kérlek, köztársaság van - mondta hetykén.

- Aha, köztársaság - mondta Zordonbordon, de látszott, máson jár az esze. Mézesmázos lett az arca.

- Azért jöttem, mert segíteni akarok nektek - mondta.

Dömdödöm szeméből kipattant egy dühös kis szikra.

- Dömdödöm!

A mézmáz azonnal eltűnt Kisfejű Nagyfejű Zordonbordon ábrázatáról.

- Mit mondott?

Aromo Dömdödömhöz fordult.

- Mit mondtál, Dömdödöm?

Dömdödöm utálkozva megismételte:

- Dömdödöm.

Aromónak most már volt bátorsága egy icipici vigyorra is.

- Na látod, ezt mondta - nézett Zordonbordonra.

Zordonbordon tekintete szúrós lett, mint a szárártövis.

- Ne szórakozzatok velem, mert baj lesz! Én itt kiteszem értetek a lelke, ti meg gúnyolódtok. Még egy ilyen közbeszólás, és nem mentlek meg benneteket!

Ló Szerafin ámulva nézett rá.

- Bennünket? Megmenteni? Mitől?

Zordonbordon vészjóslóan csóválta a fejét.

- Majd ha megmondom, nem lesztek ilyen hetykék.

Úgy látszott, ennek a fele se tréfa.

- Mégis mi történt? - kérdezte ijedten Vacskamati.

Zordonbordon előredöntötte a felsőtestét, suttogva mondta:

- Tudjátok meg, hogy az erdőben rettenetesen elszaporodtak a pomogácsok!

Tátott szájjal nézték.

- Micsodákok? - kérdezte Szörnyeteg Lajos.

Zordonbordon végigpásztázta az értetlen arcokat.

- Ezt a műveletlenséget! - mondta fitymálóan. - Azt akarjátok mondani, hogy nem tudjátok, mik azok a pomogácsok?

Aromo tanácstalanul tekergette a nyakát.

- Izé - mondta -, de... dehogynem tudjuk.

Bruckner Szigfrid is kidüllesztette a mellét.

- Mi ne tudnánk!

Ló Szerafin is lódított:

- Nem egyet láttunk már.

Zordonbordon elfojtott egy gúnyos mosolyt.

- Azért mondom! - recsegte. És recsegett volna tovább, de Szörnyeteg Lajos ártatlan tekintettel körülnézett, és azt kérdezte:

- Tényleg, mik azok a pomogácsok?

Aromo szigorú tekintetet villantott rá.

- Hallgass, Lajos, ne szólj az okosabbak dolgába!

- De amikor sose hallottam még pomogácsokról - erősködött Szörnyeteg Lajos.

Na, erre a többiek nekiestek.

- Csend!

- Hagyd abba!

- Fogd be már a szád!

Kisfejú Nagyfejú Zordonbordon szemügyre vette Szörnyeteg Lajost.

- Ez a nagyeszű meg Szörnyeteg Lajos, mi? - kérdezte.

Aromo legyintett.

- Kicsit lassú észjárású - mondta. - Nem kell vele törődni. Az a fontos, hogy mi tudjuk, mik azok a pomogácsok.

Dömdödöm Aromóra nézett, elfintorodott, és méla undorral azt mondta:

- Dömdödöm!

Mindenki behúzta a nyakát, csak Kisfejű Nagyfejű Zordonbordon nyújtogatta a magáét, mint egy nagyothalló gúnár.

- Mit mondott?

- Semmit - vágta rá Aromo.

Szörnyeteg Lajos álmélkodva nézett körül. Semmit? Mi az, hogy semmit? Süketek ezek?

- De igenis, azt mondta, hogy... - kezdett bele, de befejezni nem volt ideje, mert Ló Szerafin odaugrott hozzá és patáját Szörnyeteg Lajos szájára tapasztotta.

- Miért fogtad be a száját?! - recsegett Zordonbordon.

- Naponta csak tizenkét butaságot tudok végighallgatni - hadarta Ló Szerafin. - A tizenharmadiktól idegzsábát kapok. És most ez lett volna a tizenharmadik.

Zordonbordon már horkantott is egyet, hogy most aztán ad nekik a hazudozásért, de Vacskamati okosan elterelte a figyelmét.

- Ott hagytad abba, kedves Zordonbordon - mondta mézesházosan -, hogy nagyon elszaporodtak a pomogácsok.

Zordonbordon vészjóslóan ránézett.

- Mi az, hogy ott hagytam abba? Ennyi talán neked nem elég?

Vacskamati bizonytalanul behúzta a nyakát.

- De, dehogynem elég. El tudom képzelni, hogy szoronganak most szegények. Segíteni kellene rajtuk.

Zordonbordon a fejéhez kapott.

- Eszedet hagytad? Segíteni a pomogácsoknak?! Tudod te, mit beszélsz?

- De hát ha egyszer szoronganak - védekezett Vacskamati.

Zordonbordon se volt rest, minden színészi képességét latba vetette.

- Szoronganak! - mondta gunyorosan, aztán suttogóra fogta a hangját. - Rövidesen megindítják a döntő támadást.

Szörnyeteg Lajos arcára őszinte szánalom ült.

- Jaj de sajnálom szegényeket! - mondta.

- Kiket? - förmedt rá Zordonbordon.

- Hát akiket megdöntőtámadnak.

- Jaj de ostobák vagytok! - sóhajtott galádul Zordonbordon, és ettől a sóhajtól Aromo észbe kapott.

- Azt akarod mondani, hogy... hogy a pomogácsok - dadogta, s annyira belekeveredett a dadogásba, hogy Ló Szerafin segítette ki:

- Minket támadnak meg?

Kisfejú Nagyfejú Zordonbordon arca felragyogott. Már amennyire egy ilyen észveszejtő csúfság ragyogni tud.

- Na végre, hogy leesett a húsz fillér! - ordított fel boldogan. - Mi az, hogy megtámadnak! Széttépnek, kinyírnak, átpasszíroznak, kerékbe törnek, felnyársalnak, elemésztenek, miszlikbe vágnak, porrá zúznak benneteket!

- Jaj istenem! - sírt fel Vacskamati.

Na de a többiek se különbül. Sápadoztak, szepegtek, reszkettek.

- Segítség! - jajdult föl Szörnyeteg Lajos.

A halálmegvető bátorságú oroszán, a nagyhangú Bruckner Szigfrid se düllesztette a mellét. Azt suttogta:

- Meneküljünk!

Kisfejú Nagyfejú Zordonbordon diadalmasan nézett a berezelt társaságra.

- Hiába is menekülnétek. Körül vagytok zárva. Bármerre futtok, a pomogácsok kezére juttok.

Erre lett aztán igazi haddelhadd! Futkostak, ugráltak, jajgattak, siráncokztak. Csak az egy Dömdödöm támaszkodott szótlanul, karba tett kézzel egy fának.

A nagy zajongásból Vacskamati hangja sivített elő:

- És akkor most mit csináljunk?

Kisfejú Nagyfejú Zordonbordon élvezte a zűrzavart.

- Micsoda pipogya társaság - mondta. - Bruckner Szigfrid, a vakmerő oroszán, Aromo, a lángeszű nyúl, Ló Szeráfin, a kék csodaparipa meg ez a bikaerejú Szörnyeteg Lajos, a híres Vacskamati és ez a becsület szobra, ez a Dömdödöm, vagy mi a neve!

Dömdödöm még arra sem érdemesítette Zordonbordont, hogy a fejét feléje fordítsa, úgy mondta a fa mellett álltában:

- Dömdödöm.

- Most aztán dömdömözhetsz! - villogott Kisfejú Nagyfejú Zordonbordon. - Majd a pomogácsok kitömetnek benneteket az iskolai szertáraik számára, hogy a kis pomogácsok még száz év múlva is láthassák a világ leggyávább társaságát.

Ettől keseredett el igazán Vacskamati. Még hogy kitömés!

- De hát mit tehetünk, kedves Kisfejú Nagyfejú Zordonbordon, mondd már meg! - siráncokzott. - Én annyi minden szeretnék még lenni, de iskolai szemléltetőeszköz egyáltalán nem.

Bruckner Szigfrid csillapította:

- Ugyan, Vacskamati, mit siráncokzol? Majd beszélünk azokkal a pomogácsokkal. Csak nem fognak ok nélkül öldökölni. Egy csöpp eszük biztos van.

Zordonbordon felnevetett. Akárha egy rekedt sziréna szólalt volna meg.

- Haha! Beszélni a pomogácsokkal! Az előbb azt mondtad, tudod, mik azok a pomogácsok. Most meg tárgyalni akarsz velük! Akkor aztán százszorosan végetek. Még ennek a tisztásnak a helyét is sóval hintik fel. - Itt jelentőségteljesen elhallgatott, majd egész más hangon folytatta: - Egy dolgot próbálhattok csak meg.

Reménykedve néztek rá.

- Micsodát?

Kisfejú Nagyfejú Zordonbordon kihúzta magát, melencemellét kidüllesztette.

- Tudom, hogy magatoktól sose jutna eszetekbe. De segíteni akarok rajtatok, hát megmondom. Egy dolog segít csak: a harc!

A reménykedő arcok elfintorodtak.

- A harc? - rebegte Bruckner Szigfrid.

- Az üsd-vágd, nem apád? - hebegte Vacskamati.

- A csihi-puhi? - habogta Szörnyeteg Lajos.

- Az - mondta Zordonbordon. - Bár reményetek úgyse sok van. A pomogácsok rettenthetetlen harcosok. Bátrak, alaposak, szívósak, kegyetlenek.

Ez kellett csak! Csak úgy zengett az erdő a sírás-rívástól. Zordonbordon meg pöffeszkedett nagy boldogan. Hiszen éppen ezt akarta.

- Begyulladtatok, mi? Na, akkor megyek is... És mondom: csak a harc segít. Fel kell venni a kesztyűt. Höhö! Meg kell küzdeni a pomogácsokkal... Na, isten veletek!

Sarkon fordult, csak a háta közepét látták. Az is egyre kisebbedett. Ment döngő léptekkel, csak úgy reszkettek a fák, nevetgélt, hahotázott, csak úgy rezegtek a levelek.

Vacskamati tétován utána lépett.

- Jaj, ne hagyj itt bennünket, kedves Kisfejú Nagyfejú Zordonbordon! Jaj, mi lesz velünk!

Siránkoztak volna tovább, de Dömdödöm erőlyesen rájuk szólt:

- Dömdödöm!

Mintha késsel vágták volna el a zajongást. Döbbent csend lett. Vacskamati odaóvakodott Dömdödömhöz. Suttogva kérdezte:

- Ebben egészen biztos vagy, Dömdödöm?

- Dömdödöm - mondta határozottan Dömdödöm.

Bruckner Szigfrid dühösen felhorkant:

- Te mindig egészen biztos vagy mindenben. Te mindent jobban tudsz. Hogy mered azt állítani, hogy pomogácsok egyáltalán nincsenek?

Szörnyeteg Lajos Dömdödöm védelmére kelt.

- Miért, te talán láttál már pomogácsot?

Bruckner Szigfrid válasza sem méltatta, helyette Aromo fordult szegény Szörnyeteg Lajoshoz.

- Nézd, Lajos - mondta hetykén -, föltennék neked egy kérdést. Mondd meg, hogy mennyi kétszer kettő!

Szörnyeteg Lajos elmélázva nézte az eget. Toporgott, gyűrögette a nadrágja varrását.

- Kétszer kettő az... az annyi, mint... se több, se kevesebb, mint - tanáctalankodott, aztán méregbe gurult. - Mit kétszerkettőzöl itt, amikor sokkal fontosabb dolgokról van szó? A pomogácsokról!

Aromo fensőséges ábrázattal nézte.

- És azt gondolod, hogy ebben a fontosabb dologban éppen arra hallgatunk, aki azt sem tudja, hogy mennyi kétszer kettő?

Szörnyeteg Lajos harciasan dobantott.

- Na jó! Hát akkor kétszer kettő az öt!

Láthatta jól Aromo arcán, hogy nem annyi. Elbizonytalanodott.

- Akkor... hat... vagy esetleg...

- Esetleg befoghatod a szádat - avatkozott bele Bruckner Szigfrid. - A lángeszedet inkább majd szalonnasütéshez használjuk.

Szörnyeteg Lajos konokul lehajtotta a fejét.

- Akkor se láttam még soha egy darab pomogácsot sem.

Aromo csípőre tette a kezét, odaballagott Szörnyeteg Lajos elé.

- Miért, talán bumerángot láttál már? Vagy hangyászsünt, kacsacsőrű emlőst, huszonnégy karátos aranyat, harisnyakötőt, gőzkalapácsot, bálnát, anakondát, hexencsúzt, lámát, bálombökit és guttermuttert? Láttál? Nem láttál! És mégis létezik valamennyi.

Szörnyeteg Lajos behúzott nyakkal állt Aromo előtt, a szónoki hév elsöpörte maradék biztonságát is. De Vacskamatinak valami nem tetszett a szónoklatban. Aromo elé penderedett.

- A guttermuttert nem hiszem. Meg a harisnyakötőt se. Muttert, azt már láttam, meg főkötőt is. De guttermutter meg harisnyakötő?!

Bruckner Szigfrid szúrósan nézte Vacskamatit.

- Ezek szerint te is azt állítod, hogy pomogácsok nincsenek?

- Egy szóval se - tiltakozott ijedten Vacskamati.

- Csak a guttermutter meg a harisnyak... - Ló Szerafin fölordított, mint akit oldalba lőttek.

- Hagyjátok már ezt a guttermutterezést! A fejünk felett lóg a baj, ti meg az eszeteket járatjátok.

- Teheti, akinek van - kottyantott közbe Vacskamati, és jelentőségteljesen Szörnyeteg Lajosra nézett. Az meg szegény majd elpityeredett.

- Én igazán nem tehetek róla, hogy egy kicsit lassabban forog az eszem kereke, de...

Hogy mit mondott volna a „de” után, azt most már sose tudjuk meg, mert Aromo odalépett hozzá, vállon veregette, és így szólt:

- Lajoskám, téged senki se hibáztat, senki se okol. Nem tudod, hogy mennyi kétszer kettő, és kész. De azt biztos tudod, mi az, hogy csönd.

- Igen, azt tudom.

- Nahát, akkor maradjál csöndben! Mi meg fölkészülünk a pomogácsok elleni harcra. Nem adjuk ingyen a bőrünket!

- Jaj de félek! - jajdult föl Vacskamati.

De Aromo most már elemében volt.

- Csak semmi félelem - mondta. - Majd én kezembe veszem a pomogácsügyet.

Ló Szerafin szúrósan ránézett.

- Nana! - mondta. - Talán kezünkbe vesszük.

- Úgy is lehet mondani - legyintett Aromo. - Mindegy. A fontos az, most már végre kezdjük el.

- Úgy van, kezdjük - helyeselt Bruckner Szigfrid, de a lelkesedése hirtelen elpárolgott. - Hogyan kezdjük? - tekergette a nyakát.

Aromo katonás léptekkel föl-le sétált a tisztás közepén.

- Hát hogyan kezdenénk?! Haditanácsot tartunk.

- Dömdödöm - mondta Dömdödöm.

Aromo elvörösödött.

- Dömdödöm, nagyon kérlek, ne bomlaszd a fegyelmet. Még egy ilyen megjegyzés, és kizárlak a haditanácsból.

- Dömdödöm - mondta Dömdödöm.

- Már ki is vagy zárva! - kiabált Aromo. - Vedd tudomásul. Szedd a sátorfádat, és vonulj a tisztás másik végébe!

- Úgy van - kiabált Vacskamati is -, még csak nem is hallgathatod a haditanácsot.

- Még elárulná a pomogácsoknak - tódította Bruckner Szigfrid.

Ló Szerafin is tűzbe jött.

- Úgy van! Takarodj a tisztás másik végébe!

Dömdödöm egy szót se szólt, hátat fordított nekik, átballagott a tisztás másik végébe, és leült a fűbe. Szörnyeteg Lajos szánakozva nézte.

- Ezt igazán nem kellene csinálnotok Dömdödömmel - mondta.

- Kuss! - kiabált rá Aromo.

- Majd megjön Mikkamakka, és ad nektek - mormogta Szörnyeteg Lajos.

Aromo ráförmedt:

- Kizárjunk téged is?

- Ne, ne... én inkább...

- Na, akkor csönd! - diadalmaskodott Aromo. - Lássunk munkához! Úgy gondolom, hogy a pomogácsok ellen legeredményesebben úgy harcolhatunk, ha... ha... hogy is mondjam... Szerinted, Ló Szerafin, mi lenne a legeredményesebb módszer?

Ló Szerafin igencsak zavarba jött. Váratlanul érte a kérdés. De még mennyire váratlanul! Dadogni kezdett:

- Én szerintem... az én véleményem szerint... mivelhogy a pomogácsok termete...

Itt elakadt, pedig valamennyien nagy érdeklődéssel néztek rá. Aromo biztatta is:

- Na, na mondd! A pomogácsok termete?

- A pomogácsok termete - nyögte nagy kínban Ló Szerafin - olyan kicsi...

Bruckner Szigfrid ámulva kérdezte:

- Mit mondasz? Kicsi?

Ló Szerafin rázta a fejét.

- Azazhogy nagy.

Bruckner Szigfrid ezen még jobban elcsodálkozott.

- Nagy?

Ló Szerafin most már végleg nem tudta, mit mondjon. Kivágta hát nagy vitézül:

- Akarom mondani, közepes.

Szörnyeteg Lajos egész eddig tátott szájjal hallgatott. De most már nem bírta tovább. Megkérdezte:

- Most akkor kicsi, nagy vagy közepes?

Aromo felcsattant:

- Légy szíves, ne tegyél föl ostoba kérdéseket! Te meg, Szerafin, mondd meg végre, milyen a pomogácsok termete. Kicsi, nagy vagy közepes?

Ló Szerafin lesunyta a fejét. Krákogott.

- Az az igazság, hogy pomogácsot én csak meglehetősen távolságról láttam.

- A természet meglehetősen távolságból is megítélheted - mondta Bruckner Szigfrid.

Ló Szerafin csúrte-csavarta.

- Hát ez, kérlek szépen, nem egészen így van. Mert ha az a meglehetősen távolság nagyon nagy, akkor ugye, a pomogács kicsinek látszik. Ha meg a távolság igen kicsi, akkor a pomogács óriásnak látszik.

- A közepes távolságot már el se mondd - jegyezte meg Aromo.

- Miért, akkor mi az eredmény? - kíváncsiskodott Szörnyeteg Lajos.

- Lajos! Lajos! - rikoltoztak a többiek.

Vacsakamati Ló Szerafinhoz fordult.

- Tehát az a kérdés, hogy te milyen távolságról láttál pomogácsot.

Ló Szerafin nem tágított.

- Mondom, hogy meglehetősen távolságról.

- Na és meglehetősen távolságról mekkorának láttad? - kérdezte Aromo.

- Meglehetősenek... - Ló Szerafin elmélázott. - Ha egyáltalán...

Várták, hogy mi egyáltalán, de Ló Szerafin nem folytatta.

- Ha egyáltalán - sürgette Bruckner Szigfrid.

- Ha egyáltalán pomogács volt - nyögte ki nagy nehezen Ló Szerafin.

A többiek hüledeztek.

- Lehet, hogy nem pomogácsot láttál meglehetősen távolságról? - csodálkozott Aromo.

- Lehet - bólogatott Ló Szerafin. - Lehet, hogy egy bodzabokor volt. Vagy egy fatönk. Mert ugyanis, amikor meglehetősen távolságról láttam azt a meglehetősen nagyságú valamit, már meglehetősen sötét volt.

Ezen a kacifántos okfejtésen egy kicsit mindenkinek gondolkoznia kellett. Sőt Szörnyeteg Lajosnak nagyon kellett gondolkoznia. Csak Dömdödöm érthette meg azonnal - a tisztás másik végén is jól hallotta, miről beszélnek Szerafinék -, mert megszólalt:

- Dömdödöm.

- Na, ez már mégiscsak több a soknál! - visított Aromo. - Megbüntetjük.

Odavágtattak Dömdödömhöz, körülállták.

- Vedd tudomásul, hogy hadiállapot van! - rikoltozta Aromo.

Bruckner Szigfrid ünnepélyesen Dömdödö felé nyújtotta a mutatóujját.

- Én téged ezennel regenátnak nyilvánítalak.

- Talán generátornak - javította Vacskamati.

- Renegátnak - mondta Aromo, immár helyesen.

Vacskamati hadonászott.

- Regenátor vagy generátor, mindegy. Büntetésből idekötözzük a fához. Itt aztán renegáthatsz!

Nosza, gyorsan kerítettek egy kötelet, és mirniksz-dirniksz, odakötözték szegény Dömdödömöt a fához. Csak Szörnyeteg Lajos nem vett részt a kötözésben, rémülten ugrabugrált körülöttük, és azt kiabálta:

- Ezt csinálni Dömdödömmel! Ezt csinálni Dömdödömmel!

Aromo ráripakodott:

- Akarsz te is mellé kerülni?

Jaj, dehogyis akart! Összehúzta magát, és mukkanni sem mert. A többiek meg kötötték a nagy csomókat Dömdödö bokáján, csuklóján, még a derekán is.

- Így - mondta elégedetten Aromo -, és ha még egyszer meg mersz szólalni, még a szádat is betömjük. Értve?

Visszakocogtak folytatni a haditanácsot.

- A belső ellenség a legveszélyesebb - morogta Bruckner Szigfrid.

- Ott hagytuk abba, hogy meglehetősen sötét volt - vette át a szót Aromo.

- És hogy talán nem is pomogács volt az a bizonyos bodzabokor vagy fatönk, amit láttál.

Ló Szerafin megunt, hogy folyvást őrajta lovagolnak.

- Igen. De semmi vész - mondta gúnyosan -, itt vagytok ti, ti aztán biztosan láttatok közelebbről és tiszta időben pomogácsot.

- Mi aztán láttunk - mondta óvatosan Bruckner Szigfrid.

- Mi ne láttunk volna - mondta még óvatosabban Aromo.

- Ez csak természetes - suttogta Vacskamati.

Szörnyeteg Lajos felkapta a fejét.

- Lehet, hogy én is láttam? - kérdezte izgatottan.

- Lehet - bólogatott Bruckner Szigfrid.

- Csak talán bodzabokornak nézted.

- Vagy fatönknek.

Szörnyeteg Lajos ámuldozott.

- Nahát - mondta -, ez eszembe se jutott! Pedig mennyi bodzabokrot meg fatönköt láttam az utóbbi időben... Szóval azok pomogácsok voltak. - Fölugrott, Dömdödöm felé fordult. - Dömdödöm! Ide hallgass, Dömdödöm! - kiabálta.

- A renegáttal nem tárgyalunk - szólt rá Vacskamati.

Szörnyeteg Lajos esdekelve nézett rájuk.

- Engedjük el most már!

De lehurrogták.

- Nem érted, hogy hadiállapot van? - mondta Bruckner Szigfrid. - Térjünk a tárgyra!

- Úgy van - helyeselt Aromo. - Légy szíves, Szigfrid, meséld el a pomogácsokkal való találkozásodat.

- Miért éppen én? - riadt meg Bruckner Szigfrid. - Jobb, ha te kezded.

Erre Aromo is vakarni kezdte a feje búbját.

- Kezdje inkább Vacskamati - mondta.

Ez már tetszett Bruckner Szigfridnek.

- Úgy is van. Vacskamati, rajtad a sor - helyeselt.

Most Vacskamatin volt a sor, hogy ijedten körülszalajtsa rajtuk a tekintetét. De az ijedtség csak egy szempillantásig tartott, Vacskamati fölényesen elmosolyodott.

- Hát, kérlek szépen - kezdett bele -, a pomogácsok kétszer akkorák, mint egy elefánt. Öt lábuk van, és öt kezük. S mind az öt kezükben egy-egy gyilok.

- Micsoda? - kérdezte zöldre váltan Szörnyeteg Lajos.

- Gyilok. Azaz gyíkleső. Vagyis békanyúzó - magyarázta Vacskamati.

- Jaj nekem! - reszketett Szörnyeteg Lajos.

De Bruckner Szigfrid sem érezte valami jól magát.

- Biztos, hogy öt lábuk van? - kérdezte.

- Annyira biztos, amennyire az öt kezük - mondta nagy ravaszul Vacskamati.

Aromo gyanakodott.

- Ne haragudj, Vacskamati, de hol láttad őket? És milyen messziről?

- Hogyhogy hol? Hogyhogy milyen messziről? Sehol se láttam őket.

Zavartan néztek rá, nem tudták, örüljenek-e, mérgelődjenek-e.

- Akkor meg honnan szeded, hogy öt kéz... öt láb... meg gyilok...? - kérdezte Aromo.

- Így képelem - vágta ki hetykén Vacskamati.

Bruckner Szigfrid felfortyant:

- Hát ez mégiscsak nevetséges! Éppen képzelgésekre van szükségünk!

- Vedd tudomásul, hogy az én képzelőerőm a legcsodálatosabb a világon - mondta neki Vacskamati.

- Sokra megyünk a képzelőerőddel! Megtarthatod magadnak. Még hogy ötkezüek! Miért nem mindjárt huszonöt kezűek?!

Aromo csitította őket:

- Ne idegesítsük egymást fölösleges vitatkozással. És igenis a képzelőerő néha nem árt.

- Na mondhatom! - háborgott Bruckner Szigfrid.

- Már csak az hiányzik, hogy te is csak képzeletben láttál pomogácsokat.

Szörnyeteg Lajos ijedt képpel toporgott mellettük, a megkötözött Dömdödömre pislogott.

- Engedjük szabadon Dömdödömöt! - kérlelte őket, de Bruckner Szigfrid ráförmedt:

- Hallgass! Beszéljen Aromo a pomogácsokról.

- Beszélek is. Az igaz, hogy nem láttam pomogácsokat...

- Na tessék! Nem látott! - kiabált Ló Szerafin.

Aromo szigorúan ránézett.

- Látni nem láttam, de hallottam őket.

Szörnyeteg Lajos nagy tisztelettel nézett Aromóra.

- Beszélgettek? - kérdezte.

- Nem beszélgettek. Süvítve zúgtak el a fák fölött.

Bruckner Szigfrid ugrott egyet izgalmában.

- Azt akarod mondani, hogy repültek?

- Azt. Éjszaka volt. Egyszer csak hallom ám: zii, aztán: zuu, sitty-sutty. Süvítettek a fák fölött.

- És miből gondolod, hogy pomogácsok voltak? - kérdezte Vacskamati.

- Hát mik lettek volna? Hallottál már éjszaka ilyesmit, hogy zii-zuu-sitty-sutty?

- Egyszer - mondta Vacskamati -, egyszer hallottam. De akkor Bruckner Szigfrid horkolt.

- Én? Kikérem magamnak! Én nem horkolok!

- Ezen talán ne vitatkozzunk - legyintett lemondóan Aromo. - Neked, Szigfrid, szerencséd van.

- Miért lenne szerencsém?

- Mert amikor horkolsz, olyankor mindig alszol. Nem kell hallgatnod.

Bruckner Szigfrid már tátotta a száját, de belefulladt ám a szó. Mert az erdő felől felsivített, felpengett valami: zii-zuu-sitty-sutty, aztán döngések, böngések, zuhanások. Aztán néma csend.

Vacskamati reszketve bújt Ló Szerafin háta mögé.

- Te jóisten, ez meg mi volt?!

Rémülten néztek egymásra. Mindannyiuknak ugyanaz járt a fejében. Aromo ki is mondta:

- Semmi kétség, a pomogácsok! Megkezdték a felderítő repüléseket.

Erre újra megdobbant, megzörrent, felsivített: zii-zuu-sitty-sutty-ding-döng-dong. Ajaj!

- És még semmit sem csináltunk - siránkozott Vacskamati Ló Szerafin háta mögött. - Gyerünk, Szörnyeteg Lajos! Törjél bunkókat. Kiállsz az útra, és addig bunkózod őket, amíg vissza nem fordulnak. Ha kell, repülni is megtanulsz!

Szörnyeteg Lajos már futott is bunkókért, hallották, ahogy recsegve törnek az ágak, Szörnyeteg Lajos nagyon igyekezett, és erős is volt, hát jókora bunkókat tudott törni.

Aromo elszontyolodva, lecsüngő kézzel állt a tisztás közepén.

- Bunkóval a repülő pomogácsok ellen - suttogta.

- Igaz is - kapta fel a fejét Ló Szerafin. - Azazhogy még azt sem tudjuk pontosan, milyenek a pomogácsok. Szigfrid! Te biztos láttál pomogácsokat, mondd: milyenek?

Bruckner Szigfrid rémülten lapult egy fatörzs mögött, vadul forgatta a szemét.

- Kérlek szépen, a pomogácsok rendkívül furcsa lények.

- Mégis?

- Hol ilyenek, hol olyanok.

- De repülni tudnak - szólt közbe Aromo. - Azt jól hallottam, igaz?

- Az attól függ - hadarta Bruckner Szigfrid. - Támadhatnak szárazon, vízen, levegőben és... - Elhallgatott, reszketni kezdett, még a foga is összekoccant.

- És? - kérdezte Ló Szerafin.

- És föld alatt - vágta ki Bruckner Szigfrid.

Vacsakamati reménykedve közbeszólt:

- Nincs is a közelben víz. Se tó, se folyó.

- Mi az nekik - mondta síri hangon Bruckner Szigfrid -, ide vezetik!

Szörnyeteg Lajos előtrappolt az erdőből egy nyaláb bunkóval.

- Ezekkel aztán elláthatjuk a bajukat - mondta.

- Én már megyek is ki az ösvényre két bunkóval.

Már futott volna, de Aromo rákiáltott:

- Állj! Kitől kaptad a parancsot?!

Szörnyeteg Lajos megállt, nagy csodálkozva Aromóra nézett.

- Hogy micsodát? Miféle parancsot?

Aromo hetykén kidüllesztette a mellét.

- Ha nem tudnád, itt hadiállapot van. Parancsot csak a vezér adhat.

Szörnyeteg Lajos tanácstalanul tekergette a nyakát.

- Igen. Értem... azazhogy... és ki most a vezér?

Aromo most már úgy kidüllesztette a mellét, amennyire csak bírta.

- Én! - mondta.

Ló Szerafin feléje fordult.

- Micsoda?

Bruckner Szigfrid is kiugrott a fatörzs rejtekéből.

- Mit beszélsz? Hogyhogy te vagy a vezér?

Aromo csípőre tette a kezét.

- Hát kinek van itt a legtöbb esze? Nekem. Azért vagyok én a vezér.

- Fittyfene vagy, nem vezér! - fortyant föl Bruckner Szigfrid. - Még csak az hiányzik! Egy nyúl parancsolgat egy oroszlának! Nem beszélve arról, hogy az az oroszlán én vagyok! A világ legokosabb, legbátrabb oroszlánja. Még hogy ő! Viccnek is rossz!

Ló Szerafin bólogatott.

- Nem kétséges, a parancsnok itt csak egy lehet.

- Na látod - örült meg Bruckner Szigfrid -, Ló Szerafin is mellettem van.

- Melletted - mondta Ló Szerafin. - Annyiban, hogy egy nyúl nem lehet a vezérünk: Egy oroszlának és egy lónak! Na nem, azt már nem!

Vacskamati kicsit sértődötten szólalt meg.

- És engem kihagysz?

- Nem, téged se hagylak ki, Vacskamati. Neked se lehet a vezéred egy nyúl.

Szörnyeteg Lajos tátott szájjal állt előttük, hol az egyikre, hol a másikra kapta a tekintetét, és szorongatta a két bunkót. Bruckner Szigfrid meg hősi pózt próbált fölvenni.

- A ti vezérek csakis egyvalaki lehet - mondta. - Egy oroszlán. Azaz én.

Ló Szerafin dobbantott.

- Hogyisne, egy hebehurgia oroszlán!

- Ki a hebehurgia? Mondd még egyszer! - vicsorgott Bruckner Szigfrid.

- Ide egy megfontolt ló kell - szónokolt Ló Szerafin. - Ide én kellek.

- Még hogy megfontolt ló! - ordított fel Bruckner Szigfrid, és odaugrott Szörnyeteg Lajoshoz, kitépte a kezéből az egyik bunkót, és vívóállásba helyezkedett.

Ló Szerafin se volt rest, ő meg a másik bunkót kapta fel, és meglengette Szigfrid felé.

- Te akarsz velem kikezdeni, te vén, fogatlan oroszlánárnyék?!

Már estek volna egymásnak, emelkedtek a bunkók, amikor... zii-zuu-sitty-sutty, ding-döng-dong. Zengett-zöngött, sittyegett-suttyogott, feljajdult az erdő, égnek állt a csend haja.

Nosza, a két vezérjelölt úgy elhajította a bunkót, mintha sose lett volna a kezében.

- Meneküljünk - üvöltötte a bátor oroszlán -, jönnek a pomogácsok! - s mint a mókus, eltűnt egy vén fa ágai között.

Ló Szerafin se különbül, gyorsan lelapult a magas fűbe, menekült Vacskamati is. Csak Szörnyeteg Lajos ugrott Dömdödöm körül, mindenáron ki akarta szabadítani. De ahogy a zaj erősödött, egyre jobban megijedt, s elfutott rémületében, sorsára hagyva szegény megkötözött Dömdödömöt. Jaj, jönnek a pomogácsok!

De nem jött senki. A döngés, zúgás, sittyegés is félbeszakadt. Csend volt. De azért nem merészkedett elő senki. Lapultak. Dobolt, kolompolt a szívük.

Meg még valami dobolt, kolompolt. Azaz inkább dingett-döngött. Vagyis hogy még inkább így szólt: döbb-döbb. De ez a hang a mostani körülmények között nem is volt annyira félelmetes. Megismerték. Kisfejű Nagyfejű Zordonbordon közeledett.

Kilépett a tisztásra. Hát ezek meg hova tűntek? Meglátta a megkötözött Dömdödömöt. Fölcsillant a szeme.

- Mi az, Dömdödöm, téged már elkaptak a pomogácsok?

Dömdödöm undorral elfordította a fejét. Már amennyire bírta a kötelektől.

- Dömdödöm - mondta.

- Na, csak dödögjél - vigyorgott kárörvendően Kisfejű Nagyfejű Zordonbordon. - Tőlem ítéletnapig dödöghetsz itt.

Elsőnek Vacskamati szólalt meg a rejtekhelyén:

- Te vagy az, kedves Kisfejű Nagyfejű Zordonbordon?

- Én hát. Hol vagy?

Vacskamati előkészülődött a bokor mögül.

- Itt. Azt hittük, a pomogácsok jönnek.

- Miért, még nem voltak itt? Pedig hallottam, hogy nagyon zajonganak. Ti talán nem hallottátok?

- Jaj, dehogynem, azért is ijedtünk meg annyira.

Kisfejű Nagyfejű Zordonbordon tekintete meg mint a rókáé, ide-oda surrant. Észrevette Aromót egy fa tetején.

- Nicsak, ott meg egy nyúl - mondta gúnyosan. - Csak nem a fékezhetetlen agyvelejű Aromo? Mondhatom, sose láttam még ennyire begyulladt nyulat. Még fára mászni is megtanult ijedtében.

- Nemcsak én tanultam meg fára mászni. Megtanult más is - morogta Aromo.

Most vette észre Kisfejű Nagyfejű Zordonbordon Bruckner Szigfridet fönny, az ágak között.

- Hát te mit csinálsz ott a magasban?

- Elmélkedem - morogta Bruckner Szigfrid. - Ez a legjobb hely az elmélkedésre.

Ló Szerafin éppen előkecmergett a magas fűből.

- Mi az, hogy elmélkedsz? Ijedtedben bújtál oda!

Bruckner Szigfrid kidüllesztette a mellét.

- Mikor voltam én megijedve? - De jobbnak látta, ha nem folytatja a melldüllesztést. Kisfejű Nagyfejű Zordonbordonhoz fordult. - Kedves Kisfejű Nagyfejű Zordonbordon, láttad a pomogácsokat?

- Bármelyik pillanatban támadhatnak - mondta vészjóslóan Zordonbordon. Aztán elhallgatott, összehúzott szemmel végignézett rajtuk. - Bár... - folytatta - bár én meg tudnám őket fékezni.

Gyorsan odasereglettek köréje, esdeklően néztek rá.

- Segíts rajtunk, kedves Kisfejű Nagyfejű Zordonbordon!

Zordonbordon úgy tett, mint aki nagyon gondolkozik, segítsen-e vagy sem. Aztán nagy kegyesen bólintott.

- Na jó, segítek. De nem ingyen ám!

- Kérj, amit akarsz - mondta Aromo -, mindent megadunk.

Zordonbordon szeméből pattogtak a kapzsiság szikrái.

- Adjátok ide a kincseiteket! - suttozta mohón.

Értetlenül néztek rá.

- A micsodáinkat? - kérdezte Ló Szerafin.

- A kincseiteket. Az aranyat, az ezüstöt, a gyémántokat, a tallérokat, a jáspisszobrokat, a karbunkulusokat, az obulusokat és a fabatkákat is adjátok ide. Mindent. Akkor megmentlek benneteket.

No csak ámuldoztak.

- De hiszen nekünk egyáltalán nincsenek kincseink.

- Hazudtok! - ordította Kisfejú Nagyfejú Zordonbordon.

Bruckner Szigfrid szemében felvillant valami.

- Ha a piros nadrágtartómra gondolsz - mondta sietve -, akkor nagyon sajnállak. Azt nem adom.

- Kell a fenének az ócska nadrágtartód. Elő a kincsekkel, mert intek a pomogácsoknak!

- Egyáltalán nem ócska. Új nadrágtartó - mondta sértődötten Bruckner Szigfrid.

Aromo meg ott hadonászott Kisfejú Nagyfejú Zordonbordon orra előtt.

- Nincs kincsünk. Értsd már meg! Tévedtél.

Kisfejú Nagyfejú Zordonbordon dúlt-fúlt.

- Azt akarod mondani, hogy csak úgy ideköltöztetek a Négyszögletű Kerek Erdőbe? Hogy nem kincseket gyűjteni, meggazdagodni jöttetek? Hiszi a piszi!

- Akár piszi, akár nem piszi - mondta Vacskamati -, nekünk egy fia kincsünk sincs. Még egy fabatkánk se.

Kisfejú Nagyfejú Zordonbordon megfordult.

- Na, akkor hadd jöjjenek a pomogácsok, megadom a jelt.

- Jaj, ne - kiabálták -, szánj meg bennünket! Kérj akármilyen mást. Zavard el a pomogácsokat.

És ekkor valami nesz az erdő mélyéből. Halk, könnyed. Léptek zaja. Füleltek.

- A pomogácsok - suttogta rémülten Vacskamati.

- Segítség!

- Meneküljünk!

Szörnyeteg Lajos meg szélesen elvigyorodott, kivillant mind a harminckét foga.

- De hiszen ez Mikkamakka - mondta boldogan.

Hej, elkomorult ám Kisfejú Nagyfejú Zordonbordon ábrázata.

- Mikkamakka. Mi az ördög! - suttogta mérgesen.

Úgy volt, nem másképp. Mikkamakka lépett a tisztásra. Volt ám nagy öröm, egyszeriben elpárolgott a félelmük. Csak Kisfejú Nagyfejú Zordonbordon szívta csalódottan a fogát.

- Szervusztok - köszönt nekik Mikkamakka, majd Zordonbordon felé fordult. - Á, mély tiszteletem, Zordonbordon úr. Ön itt?

- Én... ugyanis - dadogott Zordonbordon, de közben Mikkamakka észrevette a megkötözött Dömdödömöt, és odaszaladt hozzá.

- Hát ez meg micsoda?! Ki kötözte meg Dömdödömöt?

- Dömdödöm, dödöm, dömdödöm - mesélte Dömdödöm.

- Nahát! - csodálkozott Mikkamakka, és oldozta a csomókat. - És ezek mind beugrottak?

- Dödöm - mondta Dömdödöm.

- Ló Szerafin is?

- Dödöm, dödöm.

- És mit akart?

- Dömdödöm.

Mikkamakka felnevetett.

- Jópofa! Kincseket? Aranyat?

A többiek odasereglettek köréjük, csak Zordonbordon cövekelt a másik oldalon, mint akinek gyökeret eresztett a lába.

Bruckner Szigfrid nagy hévvel magyarázott Mikkamakkának.

- Ne higgyél Dömdödömnek, hallottuk, hogy közelednek a pomogácsok. Még a fegyverüket is próbálgatták.

- Igen - folytatta Vacskamati -, döbögtek, sittyegtek-suttyogtak.

Mikkamakka a homlokára csapott.

- Ja, akkor már értem! - mondta. - Szaladj csak, Lajos, oda a bokor mögé.

Szörnyeteg Lajos már szaladt is.

- Na, mit látsz?

- Egy keresztfűrészt meg egy benzineshordót! - kiabálta Szörnyeteg Lajos a bokor mögül.

- Pengesd csak meg a fűrészt!

Szörnyeteg Lajos megpengette. Zii-zuu-sitty-sutty - így szólt a fűrész. Megdőngette a benzineshordót is: ding-döng-ding-döng.

- Ez volt az? - kérdezte Mikkamakka.

Hej, nagyon szégyellték magukat! Még hogy pomogácsok! Kisfejű Nagyfejű Zordonbordon behúzta a nyakát, és a fák felé sompolygott. De Bruckner Szigfrid se volt rest. Odarontott a bunkókhoz.

- Te akartál minket becsapni - ordította -, te senkiházi! Engem, a világ legokosabb oroszlánját! - és piff-puff utánahajigálta az összes bunkót. Csak úgy dingett-döngött Kisfejű Nagyfejű Zordonbordon háta. Mert Bruckner Szigfrid, ha nem is volt a világ legokosabb és legbátrabb oroszlánja, de célozni, azt tudott.

- Ezt jól megkapta - örült Vacskamati.

- Még hogy kincseket! - morgott Ló Szerafin. - Az esztelen. Miféle kincseink vannak nekünk?!

Mikkamakka csóválta a fejét.

- Hát majdnem sikerült neki - mondta.

- Micsoda?

- Megszabadítani bennünket a kincseinktől.

Vacskamati szeme felcsillant.

- Mégis vannak kincseink?

- Persze hogy vannak - mondta Mikkamakka -, csak nem olyanok, amilyenekre Kisfejű Nagyfejű Zordonbordon gondolt.

- Hát akkor milyenek?

- Aromo esze nem kincs? Ló Szerafin bölcsessége, Bruckner Szigfrid tapasztalata, a te kedvességed, Vacskamati. Látjátok, majdnem elvesztettétek. Csak Dömdödöm becsületessége meg Szörnyeteg Lajos jó szíve maradt rendíthetetlen.

- Szörnyeteg Lajos is bejedt - mondta Vacskamati -, ő is elhitte a pomogácsokat.

- De legalább letörte a bunkókat - mondta Mikkamakka.

Ló Szerafin lehajtotta a fejét.

- Nem ártana velük a mi hátunkra is egypárat odasózni - mondta bánatosan.

- Dömdödöm - mondta Dömdödöm.

- Persze, Dömdödöm. Igazad van, ne beszéljünk róla - mondta Mikkamakka. - De azért ne felejtsük el.

Ekkor Bruckner Szigfrid a tisztás közepére pattant, dőngetni kezdte a mellét.

- De a vezér akkor is én vagyok! - kiabálta. - Hallottál már olyat, Mikkamakka, hogy egy nyúl parancsoljon egy oroszlának? Hallatlan! A pomogácsok elleni harcmódot én ismerem a legjobban. Meg mindenféle harcmódot én ismerek legjobban!

- Dömdödöm - mondta Dömdödöm.

És ez igaz volt.

.oOo.